

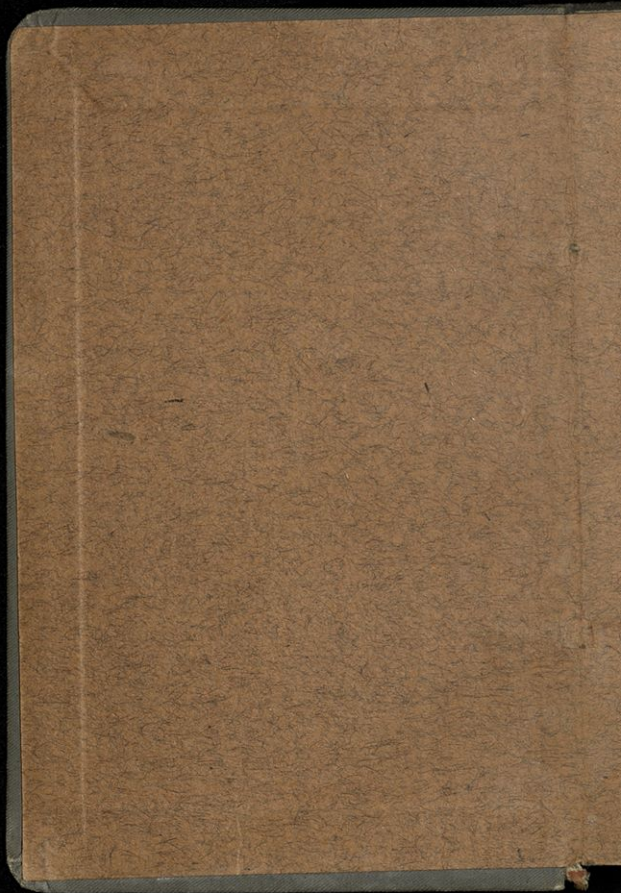
56432

56433

EVK

□ KLASIKI □
OVID-HOMÉR

Tiskarna Glev. Paternolli
△ GORICA △

13/10/14

K 2.00

Izbrani spevi

Publja Ovidja Nasona

poslovenil

BLAZIJ BEVK

III. popravljena izdaja.

—
Lastniške pravice pridržane
—

J. Vohovsek

V Gorici, tisk. Giov. Paternolli

1912.

Publja Ovidja Nasona
Izbrani spevi

poslovenil

BLAZI BEVK

56432

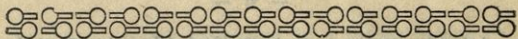
III. popravljen izdaja.

IN:030003235

V. Gortič, izd. Olov. Tiskarni

1912.

Pretvorbe. (Ex Metamorphoseon).

I. Spev.

Vsebinska Metamorfoza
Epis Kaosa. Vstvarjenje.

Duh moj me sili opevat pretvorjena bitja v telesa:
Mili, bodite bogovi mi (saj tudi to vaše je delo!)
Moje početje podpirajte vi od začetka vseh vekov
Sem do današnjega dne, izvajajte spev vekovečen.

Stvarjenje. I. (5—88).

Prej ko nastalo je morje ter zemlja, nebo, ki pokriva,
Bilo v vesoljni naravi obličje je zemlje le eno,
Kojemu rekli so kaos, to mašo brez vredbe, oblike,
Druzega nič ko gromada nevrejena raznih odlomkov,
Bistvo prvotnih tvarin, ki v neredu, prepiru so bili.
Svetu ni luči sijaja Titan še mogočni podajal,
Feb obnovil ni rogov, še zlatih z naraščanjem vednim,
Zemlja še tudi visela ni krog in krog z zrakom

[obdana,

Z lastno še težo ni mogla držati se v etru viseča.
Ni Amfititra krog zemeljske oble zdaj rok še stegnila;
Z zemljo je bilo povsod pomešano morje, ozračje.
Čuj, nedostopna še zemlja in nepreplavljiv je bil

[valček.

Zrak še ni imel svetoble in stvor ne pristojne oblike,
Jedno oviralo drugo je v jednom in istem telesu.
Kajti že v jednom in istem telesu je mrzlo z vročino,
Vlažno pa s suhim in mehko s trdino, pezalno brez

[teže

Bilo svoj boj je mogočen v obstanek vesoljne narave.
Spor ta ublažil je bog in boljše narave uplivi.

Ona ločila nebo je od zemlje, od nje vse valovje
 In odločila je čisto obnebje od gostih soparov.
 Ko razpršila je to, uzemši iz kupov neznanih.
 Združila točence je, po prostoru v mir uzajemni.
 Moč ognjevitá brez peze oboka, obnebja v višinah,
 Dvigne brž kvišku se in pa zasede najvišjo trdnjavo,
 Zemlja gostejša kot ta, tvarine vse nase potegne.
 Teža jo tlači navzdol in morje okoli stoječe:
 Hitro vse skrajne prostore zasede, trdino obkroži.
 Maso vredil je in ločil kateri že koli nesmrtnik
 In je razdeljeno skrožil v ude posamezne spravil
 Zemljo obkrožil takoj v obliko je kroga velikega,
 Da od vsake strani bi jednako okrožena bila
 Morje potem je razlil, ukazuje deročim valovom,
 Zemljo naj le posušé, opljuto z obrežjem obdajo.
 Tudi pridjal je studence ter strašno močvirje, jezera,
 Reke po dolu deroče, obdal je z okrožjem bregovja,
 Ki so različne po kraju, jih deloma zemlja popije.
 Deloma v morje hité, jih deloma zemlja požira.
 Vode namesto da v brege hité, se v morje valijo.
 Ukazal je po ju se širit in dolom ponižat se naglo,
 Gozdom se z listjem pokriti in hribom se kvišku
 [uspéti,
 Kakor obzorje dvojita dva pasa na desni, na levi se
 Strani, jednako peteri že pas je bolj topel kot oni.
 Božja previdnost tak z istim številom je težo mejila,
 Toliko pasov jednako je zemlja prostorna pokrila.
 Slednji pa radi vročine velike se zdaj ni obljuden,
 Sneg te visoki pokriva, med njimi postavil vladar je
 Zmerno obnebje tu dol, kjer vroče z mrzloto se menja.
 Zrak je nad tem, ki je toliko težji kot ogenj žareči,
 Kolikor teža vodovja je lažja ko teža je zemlje.
 Tjekaj oblakom veli in meglam zasedi prostore,
 Dalje še gromu, ki srca ljudi naj prefresa spodobno
 Z bliski vetrove, ki grom in bobnenje delijo okoli.
 Stvarnik pripustil ni tem več vladanja smeri v celoti,
 Težko se jim je postaviti v bran, ker že bistvo vsak
 [svoje

Vodi v smeri različni, da svet se ne strga obsežni.
Toliko vendar navskrižja je bratov v vednem prepiru,
Veter k vzhodu podal se je, k jutranji zarji Nabate,
V Perzjo k vznožju hribov, ki jutranje jih solnce
[zlatilo.

Zahod in kraj, ki obseva ga solnce zahoda žareče,
Veter zahoda Zefirju najbližji je v Trintiji, vzbruhne
Severni veter strašan in pa drugi tam zemeljski deji,
Vklenjen od temnih oblakov obdan on topi se u vodi,
Veter deževni, ki z juga pihlja, da namaka vso zemljo
Brzo razgrnil nad to pa tekoči, je eter nezmerni,
Peze, ki nima nobene, ne zemlje nobenega sleda.
Komaj še danes mogoče je njim se postaviti v brambo,
Komaj vse to omejil je s prav varno ograjo, ko
[zvezde

Že zasijale so tu, ki dolgo so tlačene bile.
Da ni ostal pa kak kraj brez bitij živečih osamljen,
Zvezde in bitja bogov usprejele obzorje nebes so,
Val v bivališče dan je bil ribicam lesketajočim,
Zemlja sprejela je divje zverine, zrak tice poskočne.
Bitje pa večje časti; sposobno za višje je vzore
Bilo ni tudi še tacega, ki bi vladalo druga.
Ustvarjen bil človek je, li ga upodobil je stvarnik
[vesoljstva

S semena božjega, boljsega sveta začetnik uzorni;
Morda ohranila sveža od etra je skrčena zemlja,
Semena v bistvu sorodna nebesnim odličnim prvinam,
Mešano to s hudourniki učinil je Japeta sinko
Prav po vzvišenem vzoru ves svet vladajočih bogov.
Druge živali vse upognjene zemljo prostorno le zrejo.
Dal je človeku čilejši pogled, naj ga k nebu obrača,
Protivisavam z obličjem obrnjen naj zvezde pregleda.
Zemlja še pusta, brez prave podobe in prave oblike,
Se ogrnila z obliko ljudij je do zdaj še neznanih.

Štiri dobe svetov. (89—162).

Zlata prvotno nastala je doba, ki še brez sodnika,
Ter prostovoljno, brez vsake postave, je pravo gojila.

Kazni strahu še ni bilo, nabitih besed ne pretilnih
 Nisi še čital na ploščah, proseča druhal se ni bala
 Strogi sodnika obraz in varni so bili brez njega.
 Smreka posekana prišla še ni dol iz hribov visokih
 V silno valovje, da iskala kraje bi novih svetov.
 Niso poznali zemljani še drugo obrežje ko lastno,
 Niso obdajali strmi nasipi še mest jim cvetočih.
 Nihče ni rabil takrat še tube iz razne kovine,
 Še brez vojščakov živeli so narodi v blaženem miru.
 Zemlja brez služnosti vsake in nedotakljiva od krampa
 Ranjena bila še ni od pluga, orala nikakega,
 Dala iz sebe je vse prostovoljno, brez vsakega dela;
 Bili so vsi zadovoljni, ni silil kdo druge jedāče.
 Morske, hribovja so črešnje nabirali in pa zobali,
 Dalje drnulje, robidje viseče na trnjevih vejah,
 Želod, ki padal iz vejic košatih je Jupitra dreva.
 Vedna še pomlad porajala s hlidi vse je livade
 Veter zahodni rahljajl brez semena uzrastle je cvetke,
 Ne še obdelana zemlja rodila je sadja obilno,
 Njive še ne razorane so dale broj polnega klasja,
 Reke so tekle iz mleka in reke vse nektarja polne.
 S hrastja zelenega kapal je vedno med zlatorumeni.
 Ko pa poslali Saturna so v Tartara tmine prestrašne,
 Svet je pod Jupitrom bil in sledila je srebrna doba,
 Slabša ko zlato, koristnejša vendar ko zmerna kovina.
 Jupiter skrajšal je čas prelepe nekdanje pomladi,
 Speljal je zimo in vroče poletje in jesen bogato
 Kratko še pomlad, tak leto delivši u štiri glej dobe.
 Zrak je prvotno žarel ves vnet od vročine, suhote,
 Led, so zmrznili vetrovi, ki visel povsod je navzdoli.
 Ljud naselil se je v hišah in hiše so bile prvotno
 Jame in gosto grmovje ter z ličjem privezane veje.
 Prvič, ko žitno se seme je vrglo u brazde po njivah
 In se zasulo, se vzignejo vklenjene male živali.

* * *

Tretja za njo pa sledila je bronasta doba-medena.
 Stroga v postojanju, bolj uporabna za strašno orožje,

Vendar brez vsakih zločinstev le s trdega železa je
[zadnja,
Brž polastilo vse zlo se je dobe preskromne kovine.
Sram in pravica, resnica zbežala prav naglo je dalje,
Prostor zasede zavist, sleparstvo in zlo vsakovrstno,
Zasledovanja moči, pohlepnost velika imetja.
Jadra se dajo vetrovom, mornar jih poznal ni še dosti,
Slično podladje, ki dolgo stoje na višini hribovja
Tamkaj plesale, veslale so dolgo na valih neznanih.
Kakor že solnčni svetlobi vetrovom in zraku določil
Skupno lastnino miritelj prespretni s prav dolgo je
[mejo.

Ni se zahtevalo setve le in pa pristojne jedače
Z njive bogate še rili v osrčje so zemlje obsežne :
Skritega kar pomaknili v kraljestvo še tmin so poskrili,
Skrite zaklade in sredstva za zla so kopali iz zemlje,
Prišlo je na pozorišče pogubno zlató in železo.
Boj se pričel je z obojim srditi, ki vse uničuje.
Čuj ! s krvavečo rokó vihtelo orožje, se ostro !
Ropno živelo je vse, da gost ni pri gostu bil varen,
Tast ne pred zetom, sobratka ljubezen je bila prav
[redka.

Strastno soprogi pretil je soprog in ona pa možu
[enako ;
Bledega strupa mešale so mačeha strašno uporne ;
Sin je pred časom poprašal po dobi življenja očeta.
Bila je zmagana tudi otročja ljubezen-devica
Astreja, zadnja nebeških pustila je kraje krvave.
Da bi visoko obnebje bolj varno ne bilo kot zemlja,
Pravi se, da velikani nebes so kraljestvo vtrdili
Ter so gromade hribovja do zvezd naložili z višino.
Vsegamogočni pa oče porušil Olimp je kar z bliskom.
Bliskoma vrgel je Peljona z Ose od spodaj ležeče.
Z lastno ko težo podsute podobe so spodaj ležale,
Pravi se, zemlja namakana s kryjo sinov jej preblagih
Mokra brž gorko je kri oživila, življenje jej dala,
In da ostali sledovi spomini rodu bi še dalje,
Isto v podobo človeka pretvori. Potomstvo prekruto,

Višjim pretilo, umore prestrašne je bilo smujoče
In krvoločno, se pravi; res ker iz krvi je nastalo.

Jupiter sklene pokončati človeški rod.

I. (163—252).

Oče Saturn, ko videl vse to je, z nebesne višine
Zdihnil je, zmisli na tihem se čina, ki ni še razširjen;
Namreč prizora, ki dalo omizje Likaona svojem,
Srea lastil se je srd, ki Jupitra slave je vreden,
Skliče on naglo ves zbor, zamuda jih ni zadržala,
Pot se je vzvišena zrla na nebu očitno še jasnem:
Rimska jej cesta ime je bliščobna, značilna, prekrasna.
Pot ta za višje bogove do dvora je hiše kraljeve,
Gromodajalca. Ob desni in levi že polnijo krásne
Dvore imenitnih bogov, ki imajo vrata dvokrilna,
Nižja skupina bogov je prebivala v raznih prostorih,
Tu nebesčani so vrli postavili svoje penate.
Kraj ta, če drzno trditi, povedati smem, ne pretiram
Smelo trdim in smem zvati to dvorec nebes prevelikih.
Višji bogovi sedeli so zbrani v dvoranah prekrasnih,
Sam je na sedežu in pa naslonjen na žezlo kosteno,
Trikrat, li štikrat, potresel je strašno on glavo kosmato,
Dvignil s tem činom je zemljo in morje in zvezde
[blesteče.

Ustne srdito odpre, izjavi tako se mogočno:
„Nisem bi bolj uznemirjen za vladanje vsega svetovja
Takrat, ko kačjih nog sleherni brž si osmeli oblastno sto
Rok položiti obnebju, ki bilo že davno mi udano.
Divji sovražnik, če bil je že takrat, boril se je vendar
Eden sam rod, li uporna, mogočna, sovrstna skupina.
Zdaj pa ko Nerej omamil že skoro vesoljno je zemljo,
Treba uničiti rod je človeški, prisegam pri rekah,
Ki so pod zemljo, ter v Stigija gajih pod zemljo tečejo.
Vse se uporabljalo, rana pa neozdravljiva se mora
Z mečem iztrebiti brž, da del ne okuži se zdravi.
Polubogove imam deželne in Nimfe in Faune,

Dalje Satirne in gozdne bogove, živeče po hribih:
 Te ker ne smatramo vredne za višje časti še nebeške,
 Vsaj jim pustimo v bivališče zemljo, koje smo dali jim.
 Mislite višji bogovi, da bili bi oni vsaj varni,
 Ko mi je v bistvu hudobni Likaon napravil zaroto,
 Meni, ki imam ves blisk v oblasti in vas prav vladam?
 Vsi so pričeli nevoljno mrmrati, izzivajo strogo,
 Naj se odstrani ga brž in tak je ko besna druhal,
 Naj se iztrebi iz Cezarja krvi, ime rimsko zahteva.
 Strah polastil se je roda človeškega zemlje vesoljne,
 Ko zapretil se je hitri pogin in polom zasnoval.
 Vem zanesljivo August, da naklonjenost tebi udanih
 Prijala ni, kot ne Jupitru svojih. Ko z glasom z močjo
 Vse ukrotil je, molčali so, usta zaprta držali.
 Ko se ves vik in pa krik je polegel z resnobo vladarja,
 Z novim je Jupiter govorom spet odstranil molčanje:
 „Oni je kazen prestal, le sleherno skrb opustite.
 Kako zločinstvo, kak srd maščevanja, pojasniti hočem.
 Dobe ves zlobni vpliv je prišel do ušes vsem hitro.
 Z željo, da ni vtemeljeno to, grem z višine Olimpa,
 Brž kakor Bog, pa v človeški podobi preiščem vso
 [zemljo.

Kak broj zločinstev, prestopkov dobil sem povsod, je
 [predolgo,
 Vse vam naštet: Glas bil je manjši ko pristna resnica.
 Menalom sem prekoračil ko strašno zatišje zverine,
 Dalje Cileno s smrekovim gozdom Lycea mrzloto.
 Šel sem u mesto v bogato palačo Arkadje trinoga,
 Ni gostoljubna, a mrak že večerni pripeljal je noč.
 Z znaki spoznal sem, da prišel je bog in ga ljudstvo
 [že moli.

Smešil Likaon je prvi molitve udanih rogljivo,
 Kmalu usklikne: „Jaz hočem z očitnim poskusom
 [spoznati
 Ali tu bog je, li kak umrjoči, da v dvomih ne bo še
 Skušal on spečega me in po noči zavratno umoriti.
 Reš mu ngajal poskus: načrt izvršiti je zloben.
 Nezadovoljen pa s tem: odreže vrat še kozliču, ki

Dali so njemu nekoč, ga bivalci z Molose prikladno
 Kuhal tako je še v vodi prevreli vse ude pol mrtve,
 Deloma pa še opekeli jih je nad žrjavico žgočo.
 Ko pa postavil vse to je na mizo, sem s srdom
 [plamena,
 Hišo posul mu vso, na hišne bogove vredne gospoda.
 Strah ga obide, zbeži tja na polje prostorno, tihotno,
 Tuli in skuša zaman govoriti, od njega dobila
 Srd je zverina, obrne se brž krvoločno do črede,
 Zdaj se še vedno raduje, proslavlja vse žrtve krvi.
 Cape postalo mu krilo in roke so gole, koščene.
 V volka pretvori se sled, ohranil je bivše postave.
 Sličan je sivkaste barve in besnih obličja potezie;
 Iste oči mu iskré, vsa podoba je besnega bitja.
 Hiša je uničena, ki zaslužila pogina ni sama,
 Erinis besna vlada zemljó kot se daleč razteza:
 Skoro bi mislil, da skupno sklenili zaroto so zlobe,
 Sklenjeno je, naj brž kažen prestane ko kdo je zaslužil.
 Jupitra ukaz odobrili nekteri so brž, se zdraže vsi,
 Besni še bolj je, a drugi z uskliki so svoje storili.
 Boli je kljub temu povzročila zguba človeštva vsem
 [skupno,
 Vse radovedno vprašuje, da kaka oblika v bodoče
 Zemlje bo in kdo na oltarjih bo žrtve kadila zažigal?
 Morda li misli izdati dežele zverinam za ropstvo?
 Kralj vseh mogočnih bogov ves strah vprašaleem
 [odbija
 — Ina za drugo le skrb — obljubi potomstvo jim
 [novo,
 Čudnega izvora in bivšemu ljudstvu ne boče enako.

Devaljon in Pira I. (253—415).

Hotel je zemljo vso z bliski in treski takoj pokončati;
 Bal se je, da ne zagorel bi eter presveti vsled plama,
 Da ne nastal bi požar v obsegu nebesne osine.
 Spomni se knjige usodne, ki pravi, da čas bo že prišel
 Zemlji in nebu, nebesnemu dvoru požar bo preteči;

S trdom, z umetnostjo, zdelani temelj sveta bo
[porušen.]

Puške, ki roke Ciklopor storile, se zopet odstranijo?
Sklene poslati on kazen nasprotno ter rod ves človeški
S krutim potopom končati in plohe z obnebja izliti.
Hitro v dupline Eolija severne druge vetrove.
Vžene oblake razširjene, koji ves krog razpršijo;
Veter se južni izžene. Bučeče razgraja in tuli,
Strašno obzorje vse v smolnato črno temoto pokrije.
Brađa je težka vsled plohe, od sivih las lije še voda;
Megle na čelu sedijo ter prša, peruti rosijo
Ko razprostrte oblake je z roko mogočno pritiskal.
Brzo nastane grmenje, z neba pa se ploha razlije;
June poslanka, oblečena s pisanim krilom je krasnim,
Vleče vodovje vse nase, a Iris oblake napaja.
K tlom so potlačene setve in upi zaman so vseh
[trudov.]

Trud in pa žrtve so leta že vržene k tlom pokončane.
Jupitra srd zadovoljen ni s sredstvi iz sinjega neba,
Njega podpira še brat s prestrašno močjo ves črnikašt.
Sklice vse reke. Ko iste so v dvore vladarja vstopile,
De jim, bodrivši jih s kratkim, a resnim govorom:
„Dolgi besed mi ni treba. Razlijte zdaj vaše že
[sklade.]

Treba je. Jame, dupline odprite, nasip odstranite.
Reke da nase v celotnem obsegu z vso silo vzdržijo.
Ukazal tako je, a one razširijo tok odprtina,
V teku nevghanem valijo zdaj dalje se v morje
[globoko.]

Sam pa potresal je zemljo s trizobom in ta je odprla
Poti vodovju drhteča, vsled sile potresnih prizorov.
Plane ubeglo vodovje čez polja, planjave prostrane,
Setve uniči rastline in črede ljudi kopneče.
Hiše in hišne kapele s svetiščem za skupno molitev.
Če pa ostala izjemno je hiša brez vsake poškodbe,
Le vpiraje se zlu, brž strop in oboj jo pokrije.
Stavbe visoke pogreznene skrite v virtineu so strašnem.
Bilo med zemljo in morjem razlike ni takrat nobene,

Morje postalo je vse, imelo bregov ni obmorskih.
 Ta se že vspenja na hribček, a oni sameva le v čolnu,
 Vesla držaje se tam, kjer ravno pred kratkim oral je.
 Drugi že pluje čez setve in griče potopljene koče;
 Ujel je na vrtilih brestovja ta ribo veliko, debelo.
 Morda slučajno je sidra na trati zeleni obstala.
 Hrbtice ladje so šle čez vinograde spodaj ležeče.
 Kjer skor nedavno še pasle so vitke se koze na paši.
 Morski zdaj spakasti psi se valjajo tam po livadi,
 A Nerejide pod vodo strmijo, zroč gaje in mesta.
 Hiše delfini bivalci so gozdov, hiteč na mladike,
 Debla s prestrašno močjo potresajo v srdu rolnicem.
 Volk je med čredo ovac, on z levi tja plava po vrsti.
 Ziblje valovja vse val in tigra še nosi površje,
 Bliska moč več ne uspeva mrjasu, jelenu ne hitrost.
 Dolgo izkaje trdine, kjer mogel bi se odpočiti.
 Padel u morje poskočni je ptiček že kril utrujenih.
 Glej, razbrzdanost morjá pokrila je griče okoli.
 Novi neznani valovi so pljuskali v gorske vrhove;
 Dele izdatne odnesejo vali deroči v daljave,
 Kojim pa val prizanesel je, lakota vse brž uniči.
 Ločila Foeja od trat Etajčnih vso je Eonijo.
 Kraj rodoviten, kot tak speval je morski okoliš;
 Takrat široka livada vodovja, ki naglo nastalo,
 Tamkaj dviguje se hrib, je strm in ima dva roglja.
 Zove Parnas se in spenja se skor u višavo oblakov.
 Ko je Devkalijon še tu — saj drugo je morje požrlo —
 S svojo soprogo živeč, pripeljal se tja je u čolnu,
 So jo prosile vse Nimfe v Korycičnih jamah, boginje
 Hribov in Themis znanilka mogočna prerošstva, ki
 Cuvala. Boljšega bilo moža ni takrat in prijatelja.
 Prave, kot on in ne žene, udane Bogu kot je ona.
 Jupiter vidi, da vodni močviriji poplavalii svet so
 In da med toliko tisoč, edina je ona živeča.
 Nekaznovana oba, častilec vzorna, pobožna.
 Dalje pokaže nebesu dežele, deželam pa eter.
 Morja srd trajal ni dalje, ko trizob orožje je vrglo
 V stran že pomiril vladar je vse morsko vodovje.

Skliče nad morje v višine štrlečega školjastih ramen,
Temnega Tritona in mu veli, naj zapila v donečo
Školjko, da z znakom oddanim priklič valovje bobneče.
Votel rog omi popade, ki ves je zakrivljen navzdoli,
Raste narašča v zavinko, v širino, ki tamkaj začenja,
Bog, ko se s sapo napolni sred morske širjave brez-

[mejne,
Z glasom bobni in odmeva obrežje izhoda, zahoda,
Takrat dotakne se rosnatih usten od brade mokrotnih,
Glasno piskaje vrnitev, kot je napovedano bilo.
Čuli strmeči so glas zdaj valovi vsi zemlje in morja,
Brzda valove v daljavo odmev je glasán in prestrašen,
Morje že ima bregove vse in v polne struge potokov
Padajo naglo vode in vspenjati se vidi že hribe.
Napne površje se zemlje, narašča že suhe prostore,
Val pojenjuje, polagoma kažejo vrhe že gozdi.
V listju ostalo je mešano blato in razna nesnaga.
Svet opustošen, ko zrl Devkaljon je daleč okoli,
Kraje globoke molčeče, osamljene tamkaj stoječe.
Piro tolaži on zdaj, jej pravi solzeč se obupno:
„Sestra, soproga, ti sama živeča ostala mi žena,
Kojó pridružil mi rod je človeški sorodni in zakon,
Družijo naja še tesne vezi in nevarnosti razne.
Ljudstvo dežel sva, izhoda zahoda ostala edina.
Rod sva edini, ker drugo vse vzelo je morje srdito.
Upi še naju življenja gotovo vsi niso zadostni,
Nama oblasti vznemirjajo vedno še misli prestrašne.
Kak bi počutila ti se prebridka v poginu brez mene?
Kdo bi potrto tolažil te v bolestih strašno pekočih?
Jaz bi veruj mi, sledil ti ko tudi požiral bobneči bi
Val me, kot sama že veš, v globino bi mene po-
[goltnil.

O, ko z umetnostjo mojga očeta bi rod obnovil,
Špet in bi zemlji vlil upodobljeno novo življenje.
Rod umrjoči zdaj še obstoji le iz naju edinó.
Višjih to bila je volja, ostala vzgled sva ljudjem“
To je govoril ihteč, oba sta sklenila vzajemno,
Z vnemo boginjo prositi izrekov, uplivov božanskih.

Bližata se brez odmora valovom Cefisa zdaj skupno,
Sicer še kalnim, a vendar že tekli po bivši so strugi.
Ko pa z vodó sta glavó, obleko, život poskrópila;
Brž se podasta v svetišče boginje presvete, mogočne.
Strop li oboj je bil ves z mahovino obraščen ostudno,
Zraven oltarji so bili v svetišču do zdaj še brez ognja.
Ko dotaknila stopnic svetišča se, pade brž vsaki
K tlem, poljubivši drhteče tam kamen ves mrzel stoječi
Vsklikneta: „Ko bi bogovi premagani in omečeni,
Bili in srd se bogov že polegeli, tak prosim, povej mi,
Temis kako bi nazaj se namestila narodov zguba.
Ti, dobrotljiva vladarka svetov potopljenih, pomagaj!“
Ginjena boginja vendar preroško izjavi: „Poitita
Tjekaj v svetišče, zagnita glavo, odložita krilo
Vsako ter matere svoje kosti še metajta za sabo“.
Dolgo strmeli so vsi, a prva prelomi molčanje
Pira, odreče ukazom boginje ubogati dalje,
Valit z lučanjem kosti boji se zdaj matrne sence.
Še se ponovno zamislita v temno uganko izreka
Skritega, katerega dal orakelj je v razmišljanje.
Sin Prometeja pomiri zdaj z mirno besedo Epimeteja
Hčerko rekoč: „Bistroumnost slepi li naj slednjo
Kajti orakelj je dober in krivega vsaj ne svetuje.
Mati velika je zemlja; telesne kosti so kam ni
Zemlje s telesa so zvani, je treba nazaj jih metati“.
Migljej soproga če tudi osupnil Nitanko je,
Upi ostali so vendar dvomljivi in še nezaupni.
Bila oba nezaupna sta božjim ukazom zelo.
Bode li v škodo vprizoriti vendar poskus napovedani?
Proč se odstranita, glavo zakrivši odvežeta krilo,
Lučata kamenje, kot napovedano, zadej za sabo.
Kamenje, kdo veroval bi, ko priča ne bila bi starost?
Kmalu pustivši trdobo, postalo je sčasoma mehko
Ter yspodobno, da lahko vpodobi se precej približno,
Vendar ni bil še razvit, kot z mramorja bil je pričeti,
Ni bil zadostno izdelan, еднаčil je trpki tvarini.
Del, ki bil vlažen inlāt, v meso se prav kmalu pret-

[vori.]

V stas in podobo človeka, postal je že uporabljiv. Trdo ne more upogniti se, v kost se pretvori počasi. Žila kamena slovela je vedno pod istim imenom. V kratkem glej času sprejeli so kamni po višji Moško podobo, če lačalo moško jih bitje je samo; Kamni frleči od žene, vsprejeli so žensko obliko. Tak smo posledno postali mi trdi za delo naporno. To so dokazi zadostni, da vemo kako smo nastali.

Facton. II. (1—332).

Dviga na stebrih, se dvor kraljevo vladarja svetlobe Svetel zlata je svetlobe in piropa rdeče žerjavce. Slonokost s sjajem ogrinjala zgornji oboj je prav častno Srebrna luč ob vhodu tam dvojnih vrat je svetila. Zmagala snov je umetnost. Saj Muleiber pas oceana, Zemljo vesoljno, obnebje in vse, kar se spenja v [višinah, Sinjkaste ima bogove val; Tritona grom ki pošilja Proteja stas uzajemni, Aegéna, ki hrbet strašanski, Stiska, prijemá z orjaško mógočno roko in pa Doris in Hčerke, ki deloma kot plavajoče okoli se zdijo, Deloma mirno sedeče, zelene lase si sušijo, Deloma vodi jih riba, a vsem ni enako obličje, Ne neenako, a skoro je tako, kot sester je pravih. Moške in mesta in gozde divjačino ima vsa zemlja, Reke deróče in Nimfe, in druge moči še uplivne. Gori okoli se uspenja podoba nebes, ki bliščijo: Šest jih ob desni, a šest jih ob levi je strani uloda, Sinko Klimena, ko došel je semkaj po ozki brežini, Brzo podviže, koraka k obličju očeta udano, Tukaj od daleč obstane, prenašat ne more več luči. Purpurni plašč pa ogrinja tam Feba na knežjem [prestolu, Ki je bil poln smaragdov in biseri krasno okinčan, Dan in pa leta in mesec so stali mu prav ob desnici; Pomlad mladostno je stala, cvetk venec na vrhu držíje

Tudi poletje vse nago okinčano, s klasjem ovito,
Stala tam jesen : natlačeni čebri so, mosta in grozdja,
Zima ledena odprla od sivih je glav in lasovja
Solnce na sredi prostora, ki vse razmetriva okoli,
Solnce z mladenča očmi, vse vidi in pa opazuje.

„S hojo kaj iščeš? Kaj hočeš ti tukaj še v gozdu
[skalovja,

„Faeton! Vredni potomec očetu, ki se ne vtaji!
Oni začenja: „O lič ti brezmejna vsega sveta!
Oče ti Feb, dovoliš, da uporabiti smem to ime in
Krivde Klymene ne skriva, zagrinja u pravljic mamilo,
Daj mi zastavo roditelj, da v rod tvoj se mene ušteje,
V naših pa sreih uniči vse dvome zadevne pray hitro.
Faeton pravi; in oče odkrije raz glave ves sij in
Besk še zareči, veli mu udano zdaj bliže stopiti.
Zdaj ga objame: „Saj nisi ti vreden, da mene preziraš,
Klinene ti je resnično pravično označil podatke,
Da ti izgine ves dvom, zahtevaj darilo, kot hočeš;
Spolnem ti željo: o bodi ti Štiks mi zdaj priča

[besede;
Strašne prisege bogu in našim očem u mrzenje!

47 Komaj vse to je povedal, voz hoče očeta imeti,
Vsaj za en dan in še zraven krmilo perutnih konjičev.
Obžaloval je prisego, že trikrat li štirkat je stresel
Glavo žarečo; beseda mi bila je s tvojo, gotovo
Nepremišljeno reče: Dovolj mi sinko objube ne
Dati! Priznavam, edino to braniti tebi bi hotel.
Odsvetovati ti smem: Nevarne vse želje so tvoje.
Faeton, ti preveliko zahtevaš, ker služba ne prija ta
Takim močem in pa dobi mladeniških let nedrastli.
Smrtno si imel usodo, a smrtno ni tvoje stniljenje.
Višje celo je kot je dopuščeno večnemu užiti.
Ti brez pomiselka snuješ. Vredi naj si vsak le po

[svoje:

Vendar obstati le nihče ne more na osi žareči,
Res izvzet sem le jaz, Olimpa knez daljnega vrli,
Kteri iz strašne desnice vse bliske in treske pošilja,
Noče voditi te upregat: a kdo se bo z Jupitrom meril?

Strma najprvo je pot, da komaj se gori uspejo,
Rano konjiči živahni. Že plaši višina obnebja,
Strah in pa groza prešinja me gledati zemljo in morje;
Srce drhti, strahopetno trepeče, skrbi je vse polno.
Strma je končno pot, potreba vodnika je večjega.
Tista tam doli u valih steguje roke, da ne usprejme,
Tetis celo se boji, v globino da kam jaz ne padem.
Misli kako trajajoči zagon že obnebje in zvezde
Nase potegne in suče v vrtincu prav naglo okoli.
Jaz pa strmim le navzgor, kljubujem viharju edini,
Zmagam zaprekam vsem in v bran se postavim u
[vrtincu,

Naj podeli se mi voz, kaj meniš? Utegneš gotovo
Proti tečaju drdrati, da os te deroča ne uzame?
Mesta bogov in svetišča bliščeča z bogastvom,
[imetjem?

Zalezovanja pretijo po poti, postave zverinske!
Če se ti pota držiš, zabredel u zmote ne bodeš;
Treba kljub temu, da greš ob robu tik bika ko srečaš,
Tudi pri Homoneja in žrelu prestrašnega leva,
In pri škorpjonu, ki kremplje zakriva obsežno krvave,
Dalje pri groznemu raku, ki sključi jih v drugem
[zavinku!

Nič naj ne misli, da konje, ki srčnost imajo ognjeno
V prsih in prihajo z gobca in z nosa, prav lahko
[vkrotiš

Drzno krmiliš jih! komaj trpijo me strašno srditi,
Tinik protivi se in zoperstavlja vajetom ustrajno.
Vendar ne usprejmi od mene darila, le kake britkosti
Sinko; varuj se le, zboljšaj ti željo, saj čas je pri-
[kladen!

Oh ne verjamejo vsi, da rojen s krvi si ti naše,
Hočeš zastavo podam ti, gotovo skrbi jaz zastavo!
Skažem kot oče se s strahom spričujem! Te prosim,
Smelo poglej mi v obličje! poglej mi v ostréje pre-
[drago.

V istem spoznal boš gotovo pozornost, očetovo
[vnemo!

Slednjič poglej, še okoli bogastva, ki svet ti jih nudi,
Čuj le, izberi si kako blaginjo v nebesih, na zemlji;
V morju. Izprosi si kako blaginjo, odrečem ne nikdar!
Temu le, prosim, se mi odpovej, ki se zove še pravno
Kazen kot čast, a ti Faeton smelo zahtevaj v darilo!
Kaj krog vratu me objemaš, nevedno s priliznjeno
[roko?]

Dvoma ne imej, a prisega velja naj pri Stigičnih valih!
Vse, karsikoli želel, naj ti bode pač želja razsodna!
Feb opemine skončá. A psuje jih oni le dalje,
Cilj ima vedno pred sabo, po vozu še dlje hrepeni.
Ko zoperstavljal se Sol in odlašal je, kar se je dalo,
Pelje mladenčá k visoki zapregi, k ognjenemu daru.
Zlata je često podvoz, ojesa so zlata bliščeča,
Gor na kolesu je venec; urejene prečke srebrne.
Chrysolit lišpa ves jarem povrstno, so kameni dragi,
Ki zrcaljujejo Feba glej v svitu žarečega bleska.
Faeton srčen, ko to opazuje, se čudom začudi,
Delom Aurora odpira že purpurna vrata djamantna,
Tudi cvetlični predvor. Ko zarja rudeča vzhaja,
Zginejo zvezde bliščeče z nebes pozorišča in

[Lucifer

Vodi vso vojno in zadaji zapušča nebes postojanke.
Oče ko hitro zapazi že zemljo, nebo rudečiti se,
Zginjati lune polagoma tudi bledeče rogove,
Titan obrzdati konja vsem Horam zdaj nujno ukaže.
Brzo izvrši se povelje, tekalci drdrajo ognjeni,
S sokom Ambrozje ob jaslih uzvišenih dobro so siti
Peljejo semkaj boginje in z uzdo rožljaje vkroté se.
Z oljem presvetim dotakne se oče zdaj sina obličja,
Vrlo utrdi ga, krepí, da plam bo prenašati mogel.
Z žarki mu venča lasé, vsled toge, britkosti kipijo
Vzdihí že iz globočine srca mu in reče sledeče:
„Tukaj poslušal bi vsaj opomine, svarila očeta;
Pusti, ti deček, ostrogo in rabi uspešno vajéti!
Sami letijo; jih zadrževati je delo naporno.
Tudi ne vberí poti skozi pet usporédnih si pasov.
Vije po prečnici pot zakrivljena, prečna še ugodna,

Ktera v pasovih pa treh, tek krši ogiblje okrožja
Južnega se, kakor tudi severne, burne, viharne med-
[vedke:

Tukaj je vožnja; poznaš natančno sledove kolesa!
Zemlja, nebo da dobijo primerne čvrstilne toplote,
Voz ne ponižaj, pa tudi ne spusti ga kvišku v êter.
Greš previsoko, požgeš obokani dom nebeščanom.
V kraje če nižje krmiliš, po sredi le varna je cesta,
Voz da ti brž ne zdrči na desno, kjer vije se kača,
Da ne izdrkne ob levi v globino kjer broj je oltarjev,
Smer naj ti bode le ta, vse drugo naj vodi Fortuna,
Ko govorim, se dotakne na žárnih bregovih Hespere
Stebrov glej vlažna že noč provzroči ti lahko zamudo.
To naj že bode! Ko jutranja zarja se uspenja iz
[tmine.

Hitro ti primi zdaj v roko jermene! Če sree je udano,
Svet uvažuj uporaben, a voz naj te dalje ne briga:
To še zamoreš na tleh ugodnih in trdnih stoječi,
Prej kot na osi nevešč okorno vsled želje se giblješ!
Gledati smeš a dopusti bliščavo da zemlji podajam.“
Skokoma skoči na voz eterični, čvrsti mladenič,
Vstane veselo, z rokó dotakne se vajet mu danih,
Ter se zahvali očetu, kateri mu dal jih nevoljno je.
Vendar perutni konjiči kot Pirois, Eous, Aeton
Flegon četrti, napolnejo zrak z rezgetanjem prodornim
Prhajo iskreno plam podkov pa vdarja u zatvorbe.
Ko jih pa Tetis zavrne, spoznala ni sredstev vnuka,
Prostor neskončnih nebes, odpira se, dirjajo dalje,
Zrak še z nogami cebaje teptajo, ozračje se giblje.
Megle stoječe se z mahanjem čilih perut razpršijo,
Dirjajo konji u skok pred vetrom viharnim vzhodnim.
Lahka je bila vsa teža in solnčni upregi neznatna,
Živo se čutilo ni več jarmove teže navadne.
Kakor brez peze poglej, podladje u valih se ziblje:
Ko pa čvetero uprega zapazi lahkoto brez vsake
Teže, zneбивši se bremena skoči veselo po zraku,
Skače tarnaje kot voz vlekel bi prazen v zabavo.
To pa zapazi uprega, brž plane in skokoma dirja.

Konji ne tečejo dalje po prejšnjem več tiru poskočno.
Oni prestraši se, vajet ne more več v brzdi držati.
Ker ni spoznal pa poti, ni mogel več spretno voditi.
Prvi ogrejejo zdaj ozebli se biki pri vozu,
Skušali glej so zaman u valovih morja se utopiti.
Kača ki v bližnem ledenem tečaju se je utaborila,
Prej vsled mrzlotě brez toge strahu ni povzročala
[bitjem

K novemu srdi naskoku ogreje se in se napenja.
Da si pobegnil ves plah, strahopeten tako so dejali,
Boot, kot počasen si bil, tvoj voz te je silil ostati.
Vendar, ko Faeton revni visoko z obzorja dol gleda.
Kraje globoko, globoko okoli prostrano ležeče,
Bledo obličje je imel, kolena so njemu se tresla;
V blesku sijaja, temota ovira mu bistro pogleda,
Ko bi očeta konjičev ne bil se nikdar jaz dotaknil!
Vsaj, ko bi lastnega roda ne poznal ne vprašal po
[njemu!

Zvati se Meropsa sin je zadostno! Tako ga odnese;
Sila kot ladjo, če burja spuščeno odnese po morju.
Ako jo krmar bogovom u plen pripusti in obljubam,
Kaj je storiti? Saj mnogo obzorja je pustil za hrbtom,
Vidi prav mnogo reči srčē to in ono pregleda.
Škili naprej, če osoda mu tudi dosego odreka.
Proti zahodu nazaj, zdaj proti vzhodu on gleda.
Kaj bi zdaj vendar počel, vajeti držeč razmišlja.
Tudi imena skakalcev, konjičev je čisto pozabil.
Plah, strahopeten ogleda prikazni na pisanem nebu,
Zraven postave prestrašne, zre divje zverme različne,
Dvoje škorpionov tam lahte krvi in zavija v zavinek,
Zadej razteza se rep, ščipalnice spredaj vpogib je,
Prostor dyeh znakov nebesnih napolne s telesom
[celotno.

Spako to vidi mladenič, ki polna potu je in strupa,
Zvija se rane in bod vsiljuje s krivino strupeno.
Skor nezavesten pusti preplašen zdaj pasti jermene.
Padli, strbunknili vznak so na hrbet, dotikajo tla se;
Dirjajo konji okrog, ne vkrofi jih več zdajci nobeden.

V kraje neznane in puste grede kot jih žene nagnenje,
Neoziraje na vstavne se sile uspro se visoko
V eter nad zvezde, vsa konjska oprava zdrči tja v
puščavo.

Brž črez strašanske višine in strme prepade bežijo,
Padajo in preletijo vse kraje, ki blizu so zemlje,
Luno prešine st menje, ko dirjati vidi konjiče,
Bratove skoro u skok, da blisk njih puhti tja v oblake.
Ogenj objema povrstno kipeče iz zemlje vrhunice,
Zemlje trdina kroji se, soki živil se sušijo,
Travnate bilke bledijo, drev škriplje, sumlja že vse
[listje,

Setev je suha že vsa, pristopna zažiganja škodi.
Skromna še mesta z visokim zidovjem vse kmalu
[ukončajo ;

Narodov raznih ves rod njih deblo požar pokončuje,
Ter vpepeli. Zagorijo z hribovjem vsi gozdi košati,
Athos in Tauros in Tmolos Oeta plantijo, goriijo ;
Ida, ki imela je polno deročih studencev, je suha.
Helikon ves se deviški, bodoči ter Haem Eagrijski,
Strašno gori tudi Etna in ogenj podvojeni bruha,
Parnas dvoglavi in Eriks in Cint in zraven še Otris,
Rodope, tudi ki konečno nima snega in pa Mimas,
Dindima tudi gori in z Mikalo sovrstni Citeron
Tudi mrzlota ne reši te Scitia, je Kaukaz v plamenu ;
Ossa in Pind in Olimp, ki visoko pred njima se dviga,
Alpe prezračne goriijo, oblačne celo Apenine,
Faeton gleda osuplo, kak sleherni deli že sveta.

Plam se le z dimom vali, ter ne more prenašat vročine
Zrak kot z oboka peči, iz ust mu gori plameneči,
Zraven občuti pekočega voza že mučne uplive.
Koscev pepela in vrženih iskr ne more prestati,
Kroginkrog dima puh vroči dušilni obdaja ga mirno.
Kamor gre, kjer se nahaja, povsod je le tmina nez-
[nosna,

Zna nič ; konjiči ko tiči po zraku poskočno trlijo.
Menijo, kri jim uskipi na površje po žilah živahnih,
Pleme Etjopsko povsod črnila je z barvo temotno.

Zdajci postala je Libja peščena in suha; mokroto
Vzela, je Nimfe visečih las plakale krog so vodnja-
kov in
Jezer. Boocija stoka po Dircu in Argos Amimone
[čaka,
Slednjič Ephira Pirenide. Strašno valovje razsaja!
Reke ki breg so v daljavo strebile ne ystrajajo stalne
Sred silovitih vrtincev valovja Tanajs izhlapeva,
Starček Penej ima glas ves zamolkel, Teurantiski
[Kajk,
Fokis, tok Erimant, s tabo tekoči brž Izmen,
Ksant, ki mu dvojni požar je namenjen in rumeni
[Likorn,
Tudi veseli Meander, ti ki se zakrivljen povračaš,
Dalje še Melas Migdonijski Tenar Eurotas vodovja ki
Poln Babilonski je Eufrat gori in gori še Orontes,
Termodon, Gang tudi Fas in pa Hister prestrašno
[deroči,
Vroč je Alfej, gorijo bregovi Sperhejde povrstno,
V plamu topi se zlató, ki ga Tag iz daljave donáša,
S petjem presladkim oživlja poraja ves breg Meonija,
Grejejo tam se labudi v močvirnati reki Kaj ster
Nil strahovito ubežal do skrajnih dežele mejnikov,
Skriva se glavo, ki vedno je skrita sedmero izlivom;
Pusti peščeni izlivi sedmeri brez vode so doli.
Slična osoda suši tudi Ismar in Hebr in Strimon,
Tudi hesperične reke kot Rena in Pad in pa Rodon,
Tibris, kateremu moč zagotovljena davno je višja.
Poka vsa zemlja od suše, prodira do Tartara luči,
Kralju podzemlje soprogi njegovi to strah provzročuje.
Morje se krči in stiska; le peska nasip je planjava,
Brezen ki stal je nedavno z vodovjem okoli obdani,
Hribi vskipevajo s tal, množijo Ciklade strešene.
Iščejo ribe v globinah krepila; ne upajo več se nad
Morsko gladino. Delfin se dviguje v valih zakrivljen.
Spakasti morski psi hrbet stegujejo v valih deročih.
Plavajo vpehani kroginkrog. Pravi se, da celo Nerej
Doris in hčerke se skrivajo v divnih različnih duplinah,

Trikrat je hotel Neptun iz valov roké potegniti in
Temno obličje, a trikrat ni nesel žrjavce žareče.
Telus redilno obdaja pa kroginkrog morja okrožje,
Tam med valovjem morja studenci okoli so zbrani,
Ki so pozorno se stisnili v mater osrčje pretemno,
Skor do vratu posušeni obraz je, ki vse plemeni,
Roko pritisne na čelo, že zdajci s prestrašnim po-
[tresom]

Vse glej okoli pretrese, zgrudivši se malce v nižino
Taka ko je kot navadno že z glasom zamolknim
[pričela je:]

„Hočeš če — in če zaslužim zakaj pa odlasaš ti z
[bliskom?]

Ti ki najvišji bogov si? Li umrjem naj z ognja uplivom
Tvojega ognja! v tolažbo mi bode vzročitelj udarca
Komaj zaslišat iz grla vtegnil sem te le besede!
Usta že davi britkost — poglej še lase krog viseče!
Polno oko je, poglej, obličje je polno pepela!
Daš mi ti tako zahvalo — za rast in hvaležnost —

[za trud za]
Mojo zvestobo, da rane jaz ostrega pluga, da rane
Krampa prenašam, ko zmučen trpinčen sem leto za
[letom?]

Listja živini, jedil oskrbim pravočasno ugodnih
Rodu človeškemu vam podarim kadila v darilo,
Če pa trpljenje zaslužil sem, kaj pa je morsko vo-
[dovje?]

Če pa ne utegnem te ganiti jaz in še lastni tvoj
[bratec,

Naj te vsaj gane nebó! Oglej si tečaj še vsaki,
Dim od tečajev vali se! Če isti vam ogenj skazi še,
Hiše porušijo vam se vse! Celó Atlas se trese.
Se prizadeva a komaj na ramah vzdržuje pekočo
Os! Če pa morje dežele in dvor še vladarja izgine,
V kaos se stari pogreznemo skupno! Le reši iz plama,
Če kaj ostalo skrbi za zdravje in srečo je drago!“
To govorivši ni mogel več Tel vzdržati vročine
Muk in trpljenja, ni mogel več dlje govoriti, obličje

Vpogne nje ona zemlji, ki vdobljena je v globočino,
Oče glej vsegamočni spričuje nebesne moči,
Tisti, ki vez mu podelil, zdrobi se, če brž ga ne reši,
Z groznim prizorom zdaj skoči osuplo v najvišjo
[trdnjavo]

Zemljo od tamkaj prostrano z oblaki ogrinja okoli,
Grom tam vzbuja ves blisk in pa tresk razpošilja,
Da bi ognil obnebie premalo je imelo oblakov,
Takrat ni mogel z neba poslati več dežja mokroče,
Čuj, zagrmi že prav glasno ob desni ušesa pa švigne
Bliskoma tresk u vodnika ga vrže z življenja kolesja,
Ogenj srditi plapoče s prestrašnim plamenom po konci,
Plaho tarnajo zdaj konji, ter skokoma v stran tja
[zbežijo]

Utrgajo jermen in jarem z vratov se otrese, odpade.
Brzde ležijo odpadle, je strgana oš od ojesa,
Tam so napere koles razdrobljenih, voza razdrtine
Krog raztrešene so: Faeton ves je ožgan od plamena,
Se je prekucnil na glavo, po zraku je letel prav

[dolgo;
Kakor se čestokrat vidi utrinjati zvezde z obzorja,
Ako resnično ne dajo, kljub temu se zdi padajoča.
Daleč od doma v nasprotni deželi nek glavni že tek,
Eridan sprejme ga, ter mu izpere peneče obličje.
Nimfe večerne pa častno pokopliejo truplo troklano,
Z vdarci še skoro puhteče spominka napis označuje:

„Faeton tukaj počiva, ki voz je očeta krmilil,
Če ga ni vzdržal, a imel je vendar veliko poguma“.
Skril je zdaj oče potrto, z britkostjo obdano obličje;
Ako verujemo, kot se trdi, da en dan je bil čisto

[brez
Solčnega sjaja, požari edini so dali svetlobo.
Zlo to koristilo vendar je v nekem oziru prirodi.

Kadm utemeljitelj Thebe. III. (1—130).

Jupiter, bika varliji podobno je skoraj odložil.
Da se poznati v okraja Diktajčnih frat on Europi;

Oče ukradenko Kadmu poiskati resno velevala,
Kazen določi, ko iste ne mogel nikjer bi dobiti,
S kraja izgon ljubeznjiv drzovit že v istemu činu,
Ko je prehodil vse kraje, kdo Jupitra najde skrivnosti.
Srda očeta in pa domovine ogiblje izgnan še,
Sin Agenorja gre krog, upraša pri vedeštvu Feba
Udano, katero deželo v bivališče hoče izbrati.

Vola boš srečal na polju, odvrne zdaj Feb veličastno,
V jarmu vklenjen ni bil, ni pluga nikdar še vlekel.
Teci pozorno za njim, za vodnikom, ko ustavi se

[vpehan,

U travi k počitku, postavi zidovje in zvaj ga Boeocjo.
Kadm pa komaj stovpivši zdaj v jamo Kastalje

[studenca,

Glej že zapazi, ko mladostni semkaj koraka počasi,
Nosil na tilniku znaka nobenega službe ni vpregne.

Oni sledivši mu, gleda korake pritiskane s hojo.

Feba, začetnika vsake poti, pa na tihem proslavlja,
Cefiza brode, Panopa livade prehodi iskaje,

Vol je obstal in širokooblokano čelo dviguje.

Kvišku visoko rogato, ter z mukanjem zrak je napolnil,
Ko se ozira nazaj, zapazi že on spremljevalce

Ki mu sledijo, tak vleže se v travo in stegne vse ude.

Kadm ves ginjen zahvale, poljublja zdaj zemljo mu tujo

Ter blagoslavlja neznano hribovje, poljublja livado.

Jupitru hoče darove podati; že hlapcem ukaže

Iskati živih studencev, vodovja v škropljenje žrtveno.

Tain je sameval star gozd, od sekire zadeti še nikdar.

Jama na sredi, z grmovjem in vrbjem je bila obdana,

Tvorilo nizki obok je okorno naloženo kamnje,

Bilo zadostno je vode. Zmaj Marsa se skrival je v

[vrelcu,

Svetel greben mu zlaten, iz oči mu iskri plam ognjeni

Truplo vsled strupa otéklo debelo z troklanim jezikom,

Stali trovrstni zobje so v čeljustih z ostrino po konci.

Ko pa možje, ki na poti so bili iz Tira gredoči,

Došli v lesovje so gostega gozda uspehani strašno,

Urna v valovje spuščena zabrenka, iz jame pa dolge

Stegne zdaj glavo vijolčasti zmaj, ter sikanje vžiga.
Urne odpadejo iz rok, z obličja pa kri mu že teče,
Tresejo udje se vsem, prešinil jih strah je veliki.
Oni poskočno zvijaje se v lusknati krožec, obodec
Tvorí se s skoki po vrhu brezmejne zavite obode;
Do polovice v ozračje se lahko prodimo spustivši,
Gleda dol v gozd: v velikosti kot velik in visok je
[bil.

Ako pa vsega pregledaš, povratnika dva on prekroži
Foeniki hočejo v bran se podati li v beg se spustiti
Ali če strah jih oviral je; to ali ono izbrati;
Pičiti hoče nektère, a druge z ovitki končati,
Puh pa strupeni, ki z žrela ga prha, omami vse druge
Solnce z višine že skrcílo senco je v krajih različnih.
Sin Agenorja motri, kaj mudi se tovarišem brzo,
Gleda za njimi, a v bran mu je levova glava kosmata.
Sulica z jekla in kopje metalno v orožje mu služi,
Sredstvo u bran in pogum veljavnejši kakor vse drugo.
Hitro ko pride tja v gozd, telesa umorjena vídi,
In zmagovalea sovraga motri se stegenim krakom,
Liže boléstne si rane potrlih s krvavim jezikom:
Bom maščevalec li pa spremljevalec, jaz smrti še vaše,
Rekel je, vzdigne srdito nek kamen z desnico pokonci
Velik sicér, a vihti ga s čim večjo unemo po zraku.
Strašno zidovje z visokostoječimi stolpi drhtelo bi,
Treslo bi v hipu se padca; a zmaj je ostal še ne-
[ranjen,

Luske, prhuti so krila mu, trdno ima kožo temotno.
Trčeni vržek odbije od kože oklop mu branilni.
S srčnostjo iste, ne zmaga zmaj kopja metalnega, tudi
Vrženo ravno tja v levo hrbtišče, kjer začne krivina,
Čuj, že obstane, zadrto jekleno ostrino u lakte.
Oni vsled bola potrť na hrbet zdaj glavo zavije,
Rane motreč, on še sulice grize oblesje leseno;
Sloko je gugal in klesal okoli od kože oklop mu.
Tresel se v sunkih branilni prav črvsto in krepko.
Komaj ga izdere iz hrbta, v kosteh mu ostalo je jeklo.
Ko pa k navadnemu srdu pridruži se rana zdaj prejšnja,

Grlo zateče mu, žile vse polne so toka otekline,
Žrelo okuženo, belkasta pena obdaja strupena,
Zrelo že Stigično piha, puh črn zastrupi ozračje,
Kmalu potem se zavije v brezmejno obsežnemu okrogu,
Včasih postavi pokončno se, kakor kak tram u višine;
Silno se zdaj zaleti, pridrmasti kot kak hudournik,
S prsi se plazi, potere gozde, ki so mu v oviro.
Malce odstopi Agenorid in se varuje naskoka,
V leva okrilju, steguje tja ost, zadržuje napeto
Glavo se mu bližajočo, a besni le škriplje, grozivši
Tudi železni držaj, zobovje vse krha z ostrino.
Teči pričela je kri rudeča iz nebnega dela,
Trave zelene škropeča kri barva s škropljenjem okoli.
Rana je bila lahkotna, ker oni odskočil je strelu
Ranjenju vrat odtegnivši, udarec zadan zadržuje,
Dokler porinil mu ni Agenorid u grlo železa
Ter ga pritisnil globoko, oviral je zvijanja daljno
Hrast in tako mu preboden bil tilnik je z lesom

[obenem.

Krivo postalo drevo je vsled teže zverine neznosne,
Deblo ihtelo prestrašno je šibano z repa uplivom.
Ko zmagovalec premaganca prostor motri, pregleduje.
Glas on začuje, ne ve, odkod da prihaja že isti;
Čul se odmev je: kaj gledaš potrtega zmaja debelo
Sin Agenorja? Saj gledali bodo te kmalu ko zmaja.
On trepetaje predolgo je z barvo že zgubil zavednost,
Ustaja po konci mu las vsled strašno plašilnih

[prizorov.

Palas, moža pomočnica, spustivši z nebes se mu bliža,
Ona vsejati veli mu v zemljo zrahljano zobovje.
Kačje, naraščaj da res uzraste bodočega ljudstva.
Oni res uboga, že zemlja z ostrino se pluga odpira,
Setev človeško zaseje, po ukazu v brazde zobovje.
Zdajci, kdo mislil bi? začne se ganiti zemeljska gruda,
Sulice ost se prikaže najprvo iz brazde razdrte.
Kmalu čeladnate glave, ovite krog z barvanim šopkom,
Kmalu že ramena, prsa in pa oborožene roke.
S tal izkipeva in vzraste že tolpa oklepanih moških.

Znake pokaže najprvo odkrije s prizori obličja,
 Drugo polagoma uvrščeno v vojnem pohodu, stojijo
 Tukaj ter z nogo še vstopijo dol na obrob spodnji.
 Kadna prestraši že novi sovražnik, orožje popade :
 Ne oboroži se ! kliče teh eden, ki zemlja jih nosi,
 Vsklikne med ljudstvom, le v skrivne se vojne zarote
 [ne mešaj.

Brata, ki zemlja rodila, potrl tako je brž k zemlji ;
 Z mečem drvenim ga lopne in usmrti ga često še s
 [kopjem.

Ta pa, ki smrt mu zadal je, več dlje ne živi in
 [umrje,

On pa izdihne zrakove sprejete na slični način.
 Srd je enaki obsenčil vso tolpo srdito in kraje,
 Eden si drugemu rane zadajo ogreti za umore.
 Že je mladina, kateri le kratko življenje je všteto,
 Materno zemljo krvavo teptala zdaj s hladnimi prsi,
 Saj jih ostalo le pet, od katerih je Ehijon eden.
 Vrgel je isti na tla orožje kot Titon mu ukazal.
 Ter brastoljubno pomirjenje hotel je in brž dosegel.
 Ti so ostali tovariši dela Sidonskemu gostu.
 Ter je postavil še mestece Foebe po vedežev svetu.

Pentej in Bak. III. (527—733).

Liber prikaže se ; čujejo slavnostni vsikliki se glasni,
 Tolpa prihaja ; možem se matere, tašče pridružijo,
 Nizki visoki se sloji pomikajo k slavnosti redki.
 Kakoršen srd je ? Li Marsa potomstvo, li kačja za-
 [lega

Vas je potrla in s strahom obdala ? jim Pentej deje.
 Bron če zažvenka ob bron, li zakrivljenih cevi
 [žvenkanje

Ali magija ? da vas, ki še meč bojeviti nikoli
 Plašil ni, niti trompet, ne vojno orožje katero,
 Žensko zdaj vpitje in blaznost ogreta od vinskih
 [bacilov,

Tolpa brez vsega značaja in boben nevredni premaga,

Vas občudujem, vi starčki, ker daleč po morju ste
[došli,

Tiros ste tu vtemeljili, bogove ste tu naselili;
Meni v kreposti ste bližje; mladenči ki imate orožje
Palico krepko, čelada vam prija kot listnati venec.
Prosim, bodite mi udani, s kateregakoli ste roda!
Da naj vam oni pogum, ki usmrtil jih toliko sam je,
Zmaj vaš praded! ki umrl za jezera je in studence;
Zmagajte vendar že v borbi, obrambi za slavo ki
[prija!

Krepke je čvrste smrti, iztirajte vi pa strahljivce,
Dedni sijaj da nazaj dobite! Če Thebi obstanek
Dolgi ni dan bil; grmelo lučalno orodje je v ozidje,
Moštyo rožljalo z železom je, ogenj je vse vničeval!
Tužni bi bili potem; brez krivde bi le milovali,
Britko usodo in solze bi lile brez srama debele.
Deček in še brez orožja, naj Thebo nam v plen pri-
[dobode?

Kteri ni vnet še za boj, za konje, orožje in drugo;
Ljubi kajene lasé le z miro in venčanje mehko,
Purpur in pisano krilo, ki polno zlata je, bliščobe?
Silil ga bodem, izzival, ko v stran se odpravite skupno
Proč, da pove mi očeta in službo, katero opravlja!
Ima Akrizij pogum, božanstvo minljivo s sramoto.
Blatiti bogu Argolje, da zraven vrata zaklepa
Penteja glej, s celoskupno zdaj Thebo že plaši kak
[tujec?

Idite hitro! tak slugom veli in vodnika zvezajte.
Sem pripeljite! Povelje podano takoj izvršite!
Njega kazuje že ded in Atham, sorodniki drugi
Trudijo glej se zaman, vkroče da ga z raznimi sredstvi,
Britko postane svarilo, še bolj ga razjari prikriti
Srd, vsak polajšek provzročal je škodo izdatnejši večjo.
Videl lijak hudourni sem mirno šumljati z višine,
Nihče oviral ga ni, zdaj v teku ropotno drvečem;
Ako pa v bran mu kak tram, robovja zasip je, brž teče
Silneje, skočno, bobneče, ropotno ves blaten površno.
Vračajo glej se krvavi, a kje zaostal je pa Bak?

Vprašal gospod. Pa tajili so često kje videti njega. Tega dejali so, vzeli smo za spremljevalca in hlapca Žrtve. Vročijo ga zvezane imel na hrbtu je roke, Kteri nekoč je častil v Tireni še z ljudstvom bogove. Pentej ga gleda s srditim osornim pogledom pozorno. Komaj ko malce mu kazen odloži usklikne: „Prokleti Žrtve si smrti dajal, svarilen izgled boš vsem drugim, Tvoje povej mi ime? Kako se pa zovejo starši? Dom? in zakaj novodobne ti žrtve gojiš, obiskuješ? Oni odvrne brez vsega strahu: Aket se jaz zovem; Dom je Meonija mi, so stariši moji le revni. Oče zapustil mi ni imetja in njiv za oranje, Volnatih ovc in pa črede govede v podporo za delo. Vkvvarjal se je siromak le z vrvice, s trnkam vedno, Ribice glej skakajoče je s trsjem vlačil k obrežju. Njemu imetje je bila umetnost, učil me je spretnost: Sprejmi o sinko ti moj, kar imam, naslednik si, dedič Moj, je dejal: „Le sprejmi blaginje, a nič mi ni vročil Razen valov, ki jih smatram edine za delež očetov. Kmalu potem, da bi velno ne čepel na eni skalini, Krmiti sem se učil, z levico sem vesla obračal Spretno, zapazil deževja sem zvezdo olenijske koze, Tajget Hijado blestečo medvedinjo zrl sem večkrat, Koče sem videl vetrov, bregovje ukrcanju ugodno. Ko proti Delu sem jadral, došel sem v Kijo še časno, Gibčno skočivši na breg, zasip sem peščeni prehodil. Ko dokončala je noč, prikaže se zarja žareča. Vstanem, studenčne vode donesti velim in pokažem Pot po ovinkih držečo do valov različnih izvirkov. Vse kar se vidi tu, vzdramim še spremstvo vrnivši se [k morju.

Plen kakor meni dobil je on na izpraznjenem polju, Dečka deviške oblike k obrežju zdaj morskemu pelje, Kakor od vina, limete omamljen se guglja zdaj oni, Komaj sledivši mu. Gledal obličje sem lišp in pa hojo; Nisem opazil tam nič, kar vtegnilo enkrat bi umreti. To vse spoznavši, sem rekel tovarišem: Ktero bo- [žanstvo

V istem prebiva telesu ne znam, a božanstvo je
[vanjem!

Kdorsitikoli, nam milost izkaži in delo ti naše
Brž blagoslovi! Odpusti pa tam! a za nas več ne moli;
Diktys vsklika, ki zna je plezat na rajne najvišje,
Spretno se spuščat je znal, po vrvi prijemši se spušča,
Govor pohvalil je Libis in Melantos čuvaj predladje,
To potrdil je Alcimed, ki z glasom ubranim veslačem,
Urejene takte je dajal in slično bodritelj Epopej;
Druge enako po vrsti slepila je le ropazelnost.

Tega jaz trpel ne bom, da bi peza nam ladjo kvarila,
Smelo trditi še imajo vsi vrhovno oblast v tem ob-
[ziru,

Branil pri vходу jaz bom; nastopa še bolj zdaj srdito.
Likabas bil je oduren med vsemi, v pregnanstvo
[iztiran,

Z mesta je Turškega zbežal, da kazen dostane umora.
Zgrabi zavrtno s pestjo me žilasto, mlado, dobivši.
On bi me bil prekuenil z brodovja u morje globoko,
Ko bi omamljem viseč ne ostal bil na vrvenem štriku.
Čin odobruje druhal brezbožna, a Bak se vzdiguje.
Sam je ko bi ga vpitje iz sladkega spanja zbudilo.
Vinjenost z vodo izgine ter prsa z zavestjo zmodruje.
Kako je vpitje? Kaj delate? pravi, povejte mornarji,
Kak sem jaz prišel tu sem, kam mislite mene veliti?
Plah ti ne bodi, moj sin, de Prorej, povej mi ti luko,
Kamor ti priti želiš. Na breg te posedemo tjakaj.
Liber jim z ladjo veli prot Naksona bregom krmiti.
Tam je moj dom; gostoljubje vam zemlja bo rodna
[delila.

Krivo prisegli so vsi pri morju in pa pri božanstvih.
Meni veleli so jadra utrditi na slikano ladjo.
Bil mi ob desni je Kado. Pripenjal sem jaz jadrovino
Ofet pa vsklikne in reče: „Neumnež kaj ti le po-
čenjaš?

Vse je rohnelo in vpilo, na stran se ti levo obrni,
Škilili eni so, drugi mi v uho šepete dajali.
Čudom sem čudil se činu, krmarstvo sprejel je že drugi!

Tak sem odtegnil se službi, umetnosti tem in zlo-
[dejstvu.

Zmerjala tolpa me vsa je neznosno še zraven mrmraje.
Vsklikne Etaleon: Odvisna od tebe je naša blaginja!
V celem obsegu in zasramovalec zdaj skoči na krmo.
Delo prevzemši od Naksa krmili nazaj. O bog varan
Kot da občutil, ni slutil prevaro ter gleda in pazi
Zadnje raz ladijne krme tja v morsko valovje sameče,
Reče kot kak sarafan: Mornarji, obljubili niste
Bregov, li nisem jaz tje odjadrali željo izrazil.

Vam pa sem kazen zaslužil? Oh kako vi slavo dobite,
Dečka mladenčiče varate? Ste mnogobrojni, jaz eden.
Davno sem plakal že: Solzam pa mojim se smeje
[zločinska.

Roka, preganja valove z zasukanjem vesel prav naglo.
Zdajci prisezam pri njemu, da pravo jaz tebi vporočim,
Drugega ni mi boga v bližini kot on je vsevedni
Z večjo verjetnostjo pravo pustivši v valovih ni stala
Ladja drugače kot stala bi tam na ladjarnici suhi.
Polni začudenja vesla vihtijo in jadra spustijo,
Dol ubežati z močjo podvojeno skušajo naglo.
Vesla glej v vozlih zavirih ovija okoli bršljanček,
Spleten krog v jadra čebulaste cvetke pihljaje visijo.
Celo pokrito je z vencem iz grozdja, ki poln je jagod.
Steblo zeleno vihteč, okrašeno z listjem je trtnim.
Krog in krog njega so tigri in sence malenkostnih

[risov,
Mrtva telesa naslikanih pardov v podobah različnih.
Planejo kvišku možje, vse to je povzročila blaznost,
Strah, a najprvo je nosil plavute temotne Medonoš;
Tam na telesu potrtem obokano krivi hrbitišče.

Kliče Libakas mu: „V kaki obliki prečudni ti hodiš?
Ustne široko odpro se, ko ta še svoj govor razvija,
Gobček strdi se, postane luskinat z utrieno kožo.
Lybis poganja pa vesla z močjo, ki prav trdno so

[stala;
Gleda kak stinjene zdaj roké so u kratkem prostoru
Vidi da niso roké, postale so često peruti.

Drugi steguje še rame, da vrvi ovite razmota :
Ramen več nima pohabljeno truplo se gubi na kupček,
Zdrkne in skoči tja v morsko valovje a repek kot

[srp je
V zmislu pol lune v rog zakroženi skrajci so zviti.
Skačejo skokoma krog ter kaplje škropeče rosijo,
Dvigajo zdaj se v valove, potem pa na morja površje,
Besni vrtijo se kakor plavoč, telesa se sučejo krasna
Lučjo ter prhajo morsko vodovje iz nosnic odprtih.
Dvajset jih barka nosila je, vendar ostal sem le sam.
Plah in premražen, blede sem tresoč se kot šiba,
Komaj telo okrepi mi bog me vzdrami mi reče :
S srečo iztrebi ti strah in drži se Dije. Ko došel očem

[k njej,
Sam na altarjih kadila zažigal sem v Bakovi službi.
Uha prevratu smo nudili radi, zdaj Pontej še reče,
Da bi z odmorom se daljnim ublažila vendar moč
[srda,

„Brž odpeljite ga hlapci, ga zmučite z mukami kruto,
Njemu telo, odposljite ga k Stigični reki usodni !“
Brž izpeljan in iztiran od tukaj je Tiren Akotos
V čajbo zaprt ne boji se smrti. Pripravljajo hitro
Smrtno mučilno železo in plamen zareči in drugo.
Sama se vrata zapro, iz rok mu odpadejo naglo,
Tak omaguje že klic, a ni ga, da utrga verige,
Vendar Echionid vratarju ukaže oditi, sam ide ;
Petje vršilo se, klic je odmeval preglasni bakantov,
Kakor čil konj, ko odmevanje bojnega klica začuje,
Srčno pogubno vskipi u boj hrepeneč se podati.
Tak bil je Pentej razdražen vsled dolgega vpitja,
[poskoči.

Krik, ki odmeval po zraku in netil le ogenj je srda.
Skoro tam v gozda sredini tam v krogu omejenih
[gozdov,
Kraj brez dveves je, goljava prostrana okoli raz-
[gledna.

Sveto ko tam razmišlja s pogledom oskrunjenim oni ;
Njega najprvo pogleda, nagibov je blaznosti vneti,

Mati najprvo zdaj Tirsa na Penteja tja zavilhtivši,
 Pridite! Ji ta zakliče, le pridite sestri oboji.
 Oni mrjasec, ki tava po naših livadah, in draži,
 Tjekaj krdela leti, razganja vse zdsuži zdaj skupno,
 Tolpa preganja ga, že obupuje besede izjavi.
 Ta obupuje v milejši obliki, svoj govor razvija.
 Sam se obsodi in sam navaja vso krivdo prestrašno.
 Reši me! kliče Antonce matere sestro še zraven,
 Prosim uljudno, naj gane ti sree Aktaona senea.
 Ve o Aktaonu ona še nič a odloži prosečega,
 Roke več rok isti stegniti ne more zdaj k materi svoji;
 Ampak le rane pokaže, odkrivši si ude z obleke.
 Mati, on reče, poglej! Pogleda zatuli Agane.
 Vrat ves omamljen zasuka, vihra vse lasovje po
 [zraku;
 Glavo odtrgano s prsti krvavimi prime in vsklikne:
 To, vrstniki, delo to vaše je z zmago naporno dob-
 [ljeno!

Brzo kot listje dreves, ki mrzlota jesenska zadene,
 Komaj še slabo visé, odpiha jih veter jesenski:
 Taki so udje moža, če roka hudobna jih zlomi;
 S takimi vzgledi navdušeni nove še žrtve častijo
 Dajo kadila že nove oltarje Izmame častijo.
 Nihče ni zvedel kako in kedaj in pa kje kaj častijo.

Piram in Tizba. IV. (55—73, 76—166).

Piram in Tizba, kot vzor bil mladenčev je prvi v
 [posnemo,
 Druga glej, dev krasotica, dežele je jutra slovela.
 Vzgljedno živela sta v hišah, ki druga pri drugi je
 [stala,
 Mesto visoko Semiramis z zidom, z opeko vtrdila.
 Bližnje seznanje koraki k ljubavi med njima vredijo.
 Ščasoma se je gojila ljubezen; a k skupnemu žitju
 Ljubčkov so bili protivni roditelji, tega braniti
 Vendar ne smeli bi, zmerno enako gojila ljubav
 [sta.

Čustva se vnamejo čutna med njima, nobeden ni
[vedel,
Z migleji, znaki pogovore snidenja vse sta vršila;
Skriva čim bolj se, tem bolj se plam skriti razvnema.
Skupni zid špranjo dobil je povodom zidanja poslopij,
Zlo nepoznano se vleklo je v vrsti prav dolgih
[stoletij.

Kaj ne zapazi ljubezen goreča — sta videla prva.
Služilo to je kot pot ljubkovanju in glasom šepeta,
Čestokrat Tizba tu Piram tam skupno stoječa ob steni,
Dihanje težko iz ust pojavi se, misli si vsaki:
„Stena zavistna, čemu li stojiš ti ljubljencema v bran?
Oh, nehvaležna pa vsaj ne bodiva, zahvale sva dolžna;
Špranja je sredstvo, do uh preprijaznih prodira naj
[govor.

Često sedeča, lepo pogovarjala sta se med sabo,
„Nazdar! zdravstuj! sta po noči dejala ob urah
[počitka,

Poljubovala sta steno, poljubi skoz špranjo so drli
Onkraj. Le jutranja zarja odstranila nočni je ogenj.
Solnce rastline vse rosnate z žarki je brž posušilo:
Skupno že snideta se na navajenem, kraju. Mrmraje
Marsikaj skleneta, zlasti, da v noči poskušala bosta
Tiho čuvaje prevarati z doma zbežati na skrivnem.
S hiše stopivša, hoteč se izogniti mestu na prosto,
Gresta pod milo obnebje na polje, po poti pa skleneta
Snideti skupno ob robu se Nina, tako določila sta.
Skriti hoteč se pod senco drevesa, ki nosno je jabolk
Belih ko sneg, sto bil murve je drev ob potoku
[stoječi.

Sporazumljeno. Že dan se počasoma h koncu nagiblje,
V brezen vodovja zahaja, z vodovja pa noč že pri-
[haja.

Zvita ko Tizba zapah pozorno otvori železni.
Svojce varaje izide, obličje vsa plašna zakrije.
K hribčku li grobu dospевši se vsede pod drev' dogo-
[vorno

Drznost učini ljubezen glej ravno zdaj levinja pride.

Krutega ropa govede že sita peneča steguje
Žrelo, da žejo ugasila bi v valih potoka v bližini.
To babilonska ko Tizba pri luninem svitu zagleda,
Daleč že plaha zbeži, se zmuzne v duplino temotno,
Toda bežeči begunki odpade zaveza za hrbtom.
Ko ugasila je levinja žejo tam v valih potoka,
Strga bežeča glej zver dekličino najdeno ruto,
Ki je slučajno brez nje na tleh razprostrta ležala.
Piram pozneje izide, videč pa u prahu visokem
Sled prav gotovo zverine, zbledi po obličju ves
[plašen;

Ko pa zagleda obleko vso s krvjo oblito, usklikne:
„Noč ta edina bo žrtvi obe pokončala ljubeči,
Najbolj vredna življenja prav dolgega bila je ona
Duša le moja je kriva in jaz sem, oh, tebe usmrtil!
Pomilovanja vredna, ker ukazal sem semkaj ti priti
V kraj ta prepoln strahu, zakaj nisem prišel že prvi
Strgajte levi vi zlobno telo in osrčje požrite
Vedno, ki skupno prebivate tukaj u skalah visečih.
Glej, strahopetnež želi si smrti, prt Tizbe vzame
Znanki je solze, obleki poljube povrstno vrstil.
„Sprejmi, jej reče, ti tudi hlapenje sedaj naše krvce,
Jeklo, s katerim opasan, si v spodnje telo še porine.
Britko umiraje potegne ga, zopet iz rane žareče.
Ležal na hrbtu na tleh je, kri pa je curkoma lila.
Ni vsaj drugačen prizor, ko počila cev bi svinčena,
Ter pokažena iz pokline pretesne brizgaje bi sikala
Vodni trak, ki se uspenja, prodira skoz zrak tja v
[obočje.

Sadje škropljeno s krvjó drevesno vse zgleda ko črno;
S krvjo napojene dela oživlja moč rasti poraja.
Vse korenike in z barvo ko purpur vse jagode kinča.
Čuj že polegel se strah jej in varati noče ljubimca,
Vrne se, išče mladenča z očmi in pa s srcem vnetim,
Hoče povedati njemu, nevarnostim kakim ušla je.
Pride v določeni kraj, spozna tu drevo in obliko
Tak negotovo sad drevja učini ter misli li pravi.
Dvom jo vzemirja, tresoča zre krčenje udov udarcev,

Ha, brž odstopi obličje bolj belo ko pušpan sloneče.
Ista se trese ko morska gladina, ko veter zapiha.
Brez obotavljanja brzo spozna še ljubimca, osupla
Roke nevredne ploskaje z udarci dvigaje in puli
Z glave lasovje, objame mu ljubko telo in s solzami
Rane jok maka s krvjo nameša, oči poljubljuje,
Upira kričeča pogled tja v njega vsklikuje še dalje:
„Piram, oh kako naključje je tebe potrló, uzelo?
Daj mi odgovor, saj kliče te Tizba predraga, poslušaj.
Dvigni ležečo in sklonjeno glavo pokonci, poglej me!
Pirama Tizbe klic vzdrami pogleda oči za smrt trudne,
Ko jo zagleda zatisne jih zopet k počitku, umiraje
Toda spoznalo nje oko je nožnico slonokosteno,
Prazno, brez meča, vsklikne: „Glej, roka ljubezni ne-
[srečne

Tebe usmrtila. Tudi zame ta roba v to svrho je močna,
Zraven je tudi ljubezen, ki ranjenju moč bo gojila.
Mrtvecu bodem sledila ti smatrana ko zaročenka
Smrti sem učinila čin, ker spremljala tebe sem semkaj,
Smrt le zamogla te vzeti, ti s smrtjo izrgan ne bodeš,
Vendar v imenu obeh se vas prosi, vi moji, njégovi
Stariši pomilovani, da ne odrečete njima,
Ki ju družila gotova ljubezen je, ni jih združila,
Smrtjo pokopati drug poleg drugega v skupnem gro-
[bišču.

Ti pa drevo, ki z vejami zdaj kriješ telo samo eno
V kratkem boš času pokrivalo žrtve nesrečnežev dvojih;
Znamenje smrti ohrani, britkosti prinašaj primerno
Sadje spomine prizorov dvakratnega strašnega zlega.“
To zgovorivši postavi pod prsa že meča ostrino
Ost brž porine v notrajnost, ki gorka umora še bila.
Ganile nje so molitve bogove in stariše zraven
Kar od gromade ostalo, le to pa počiva v majolki.

Perzej in Atlas. IV. (615—662).

Plen znameniti pospravlja domov ali kačjega zmaja,
Letel glej Perzej po svežem je zraku s peruti mahaje,

Ko zmagovalec je visel nad Libisko peska pustoto,
Kaplje krvave so padale z glave Gorgonske navzdoli,
S kačami pisanih barv se je zemlja živahno plodila.
Kraj ta postal je bogat, nevaren vsled kačjega strupa,
Zibljejo njega uporni vetrovi po zraku brezmejnem
Semtertje skor po vzoru vođenih oblakov obočja,
Dol iz višine ozračja motri razprostrte vse kraje
Z urnim frlenjem leti čez vesoljni krog zemeljski

[naglo,
Trikrat je šel čez tečaja in dlje čez povratnika mrzla.
Plovil je zdaj do izhoda in zdaj do zahoda tekoče.
Ean skončuje, a noč se bližuje, se ustavi v deželi
Atlasa skor ob zahodu on skromnega išče počitka.
Dokler ni Lucifer sklical Aurore, Aurora pa solnca.
Tu je bil Jafeta sin nek Atlas, med vsemi zemljani
Imel telesno postavo je strašno in obëndovano.
Kraji oddaljeni zemlje in morja podredjeno kralju
Solnca, ki konje težko dihajoče pod morje potaplja,
Tisoč ovac in govede približno število hodilo
V pašnikih njiv in težilo sosednih nikako obližje:
Listje dreves je blestelo ko pristno zlato vse žareče.
Zlato vejevje je — zlato je sadje, katero držijo
Onemu Perzej dejá: „Prijatelj, če gane te slava,
Roda velikega Jupiter mojega mi je začetnik.
Če si motritelj ti činov, oglej si še naša dejanja,
Čuj gostoljubnosti prosim in še prenočišča v počitek“.
Spomni se stare prerokbe s Parnasa mu dala jo Temis.
„Prišel o Atlas bo čas, drevo ti oropano bode,
Jupitra sin, bo imel ves plen dragocenosti krasne?
Tega boječ se obzidal je Atlas svoj vrt sadonosni
Z zidom neznosnemu zmaju ga vroči u varstvo gotovo.
Ta je odganjal od mej vse tujce pozorno in zvesto.
Njemo celo je dejal: „Le umakni se zmaj, da ti Ja-
[piter

Zlo ne zada za vso slavo o vrlih vseh činih zlagano“.
Silo uporablja pretitve, poskuša z rokami spoditi,
Ker obotavlja se, meša prijetnim besedam izraze
Krepke, šibkejše narave pa kdo bi se meril z Atlantom.

Kaka mu moč je? Ljubezen ker našo premalo upo-
[števaš,
Reče mu, sprejmi darilo pokaže mu glavo Meduze.
Ko se potem pa nazaj ob levi polagoma vsukne.
Kamen postale njegove kosti so ob strani vsaki.
Ki se povečalo strašno kot so določili bogovi,
Zvezdno številno obnebjje počiva na glavi njegovi.

Prozerpine rop. V. (385—445, 462—571).

Jezero stalo ne daleč od Hene je zidov globoko,
Zvalo se Perg je, imelo vodovje je silno prostorno.
Petja labudov na valih ne čuje več Kaister kot ono.
Gozd, ki obdaja vso stran, krasi vse vodovje okoli,
Solnčno vročino pa branijo vode in jader preproge.
V hlad so mladike, cvetlice različne in zemlja hla-
[divna.

Trajala večna pomlad je. Prozerpina v gaju igraje
Trga vijolice, lilije bele po trati cvetoči,
Z vnemo gorečo napolni košare, predpasnik, oprsje.
Ko s pomagalkami naglo tekmuje, hoteč prekositi jih,
Takrat zagleda jo Dis, se zaljubi, jo ukrade, odpelje.
Tak se z ljubinko u beg mudilo je, njemu boginja
Plašna po materi vpije po vrstnicah nam, ko pokliče.
Ker je imela ob vrhu razparano krilo, so padle
Cvetke nabrane z odpasanjem krila, dehteče na zemljo,
Blaga nedolžnost, priprosto jej dičila mlada je leta,
Skromna izguba povzroči devici že bolni težave.
Ropar jahaje podviže, poganja u skok že konjiča.
Zove ga, sivkasto uzdo, čez vrat in čez uzdo potegne,
Trese ga, beg pospešuje, poganja voziček drdraje,
Vleče se v jezeru in po močvirju od žvepla smrdečem.
Palici zvanem v hribovja škrbini, duplini ležečem,
Kjer so Bakijadi, rod, ki je nastal ob ožini Korinta
Zidali mesto z ozidjem v pristaniščih skoz neenakih,
Tam med Cijano Aretuzo Piseje zaliv se nahaja.
Ki vsled vrstečih, štrlečih se roglov prav ozek postaja.
V kraju tem Cijana je bila, vodovje po njej se imenuje,

Najimenitnejša Nimf siciličnik bila je slavnih.
Dvigne, vspne se iz vrtincea do zgornjega dela telesa.
Hitro spoznavši boginjo, vsklikne : „Zdaj dalje ne
[pojte.

Cere ne moreš ti zet postati, če ona ne mara.
Lahko se prosi, a vendar se ropno ne da odpeljati,
Ako jaz malo z velikim primerjati smem, tudi mene
Ljubko me Anapis ljubil, udana sem se poročila,
Bila naprošena sem, ne s silo kot reva ugrabljena.
Tak modrujoča steguje roke zdaj na kraje različne.
Srda ni držal Saturn več dalje, svaril je še konje,
Žezlo kraljevo, mogočno zabrusi v globino vrtincea,
Z roko, da v zemlje vdrtino do Tartara zvrta globoko
Vstavi, sprejme pa voz sred žrela navzdoli drdraje.
Cjano užalil je rop boginje in dejstvo, da prava
Zvirka se njenega so zaničevala, bol tiho prenaša,
V srečo li rano, katere tolažba ne more zacelit.

Več, togoti se v solzah, tuguje se stanjša v vodovje,
Kojih velika boginja je bila. Se videlo udje
Skoro se mehčati, kosti upogibati, nohtov trdoba
Vidno izginjati, prvi topijo in tanjšajo udje se
Čutni, občutni vsega telesa, lasje in pa prsti
Stegna in noge vseh udov, pretvorjenje brzo zvrši se
V valih premrzlih. Se ramena, hrbet in strani in prsa
Stanjšajo, zleknejo naglo se v bistri potoček tekoči.
Konečno voda živahno še kri izpodrine rudečo,
Vrine v topeče se žile in nič se ne more prijeti,
Mati potrta je hčerko iskala u krajih in morjih
Vseh, a zaman je vprašanje, iskanje prav daleč okoli.
Ona brez vsega počitka opazi ne mokrih las došle
Zorne Aurore ne Hespere. Ona prižgala na Etni
Smreki goreči, je polno plamena neumorno prenaša
Baklji skoz tmine obsežne. Oživiljeni dan, ko napočil je
Zvezde ob zoru zbledivši še hčerko iskala je skrbna
Daleč in daleč od solnčega vzhoda pa tja do zahoda.
Kot da tarnala boginja je v valih in raznih deželah.
Vse to naštetih bi trajalo dolgo, ne najde se kraja,
Kjer bi ne bila iskala. Brez vspeha se vrne v Sicilijo,

Cjano obišče. A ta je spremenjena bila, drugače bi
 Zнала povedati marsi še kaj, a vendar hoteč govoriti
 Ust in jezika ni imela, ne sredstev kako se izraziti.
 Známenje dala je vendar očitno že materi znano,
 Pas nek Perzefone tam na površju valov jej pokaže,
 Kteri slučajno jej tamkaj odpadel v vrtince besneči;
 Tega spoznavši tu kakor bi zvedela zdajci o ropu,
 Da jej ukradena, ruje lase si in trka z rokama
 Prsa. Vsled bolesti strašne zelo prizadeta potrta.
 Ve še do zdaj ne, kje biva njé hčerka, ter zmerja
 [vse kraje,
 Vse nehvaležne nazivlja, povdarja, da niso vredni
 Zemlje zakladov, ne sadja ne drugih številnih dobrot,
 Zlasti Trinakrija, kjér je dobila izgube sledove.
 Strašno srdita želi usmrtiti vole in kmete
 Njivam, planotam zaupano skriti, a seme skaziti
 Vso rodovitnost po svetu, vse zemlje poznane obsežne
 Je brez vsakega vspeha, zamorjene v bilkah so setve,
 Ptice popikajo semenska zrna na njivi vsejana
 Ljuljka, osat in zeljišča izpodrivajo žetev pšenično.
 Dvigne Elejska Alfeja zdaj glavo iz srebrnih valov,
 S čela odstrani lasé, za uho jih brska in reče:
 „Mati po svetu vesoljnem iskane ti hčerke, pridelkov
 Prosim, pomiri se, srda ne imej do dežele predrage.
 Kraj ta zakrivil ni nič, nerad se je ropu odklenil.
 Srda ne bruhaj na kraj, ki tebi ni žalosti stóril.
 Saj nič ne prosim za dom, ko tujka sem prišla jaz
 [semkaj,
 Piza domovje je moje, v Elidi tam 'mam začetek.
 Bivam v Sikaniji tu ko tujka, pa ljubši kot oni
 Mi je ta kraj. Aretuza zdaj tukaj zdaj tam jaz pre-
 [bivam
 Tega imej dobrotljiva. Zakaj sem jaz dom zapustila,
 Sem po valovih morja velikega v Ortigjo prišla.
 To vse opisati, čakati treba bo ugodnejših časov,
 Ko se otreseš skrbi, veselja radostno žiješ,
 Zemlje predor mi je pot, da skočim iz brezna na
 [svetlo]

Glavo mogočno vspenjain, motreč tu pa tam vse pri-
[kazni,
Zvezde in sinje obnebje, ker nisem teh vajen prizorov,
Ko pa pod zemljo jaz tečem, kjer mrtvih kraljestvo
[domuje,
Tvojo Prozerpino zrem, ki ima pogled nam enaki.
Žalostna in strahopetna je bila, a zdaj je kraljica.
Teme, kraljestva najvišjega, vendar soproga mogočna
Njega vladarja, ki vlada oblašno podzemlske kraje.
Mati poslušna strmeč je skoz okamnena vsa plaha,
Pride omamljena zopet k zavesti po strašnem udarcu.
Zgine omamljenost, pelje se v vozu zdaj v višje ob-
[zorje
Zraka. Tam stavši potrta v obličju, srdita pred Ju-
[pitrom
Kuštrasta pravi: „Plakaje sem došla glej semkaj o
[Jupiter
K tebi! Užaljena prosim za moje in tvoje potomstvo.
Ako ljubezen ne tli do mene, naj hčerka te gane.
Prosim udano imej u skrbéh jo pozorno, je naju
Čila rojenka, naj skrb ti malenkostna vendar ne bodi
Zdajci za rod. Ker dobila se hčerka je s trudom iskana.
Zgubljenje-najdenje ako ti zoveš in zraven, če veš kje
Biva, to najdenje smatraš. Bom sicer prestala bolezen
Ropa, da vsaj zanesljivo mi zopet povrne ugrabljeno.
Roparja vredna ni biti soproga ta hčerka, če tudi
Moja ni več“. Nadaljuje zdaj Jupiter: „Skupne ljubezni
Biser mi dana je s tabo predragi in skrb za to hčerko.
Svarno, pravično, če stvar razmišljuje, to čin ni
[žaljenja,
Prava ljubav je to oni ko zet ne bo srama povzročil,
Nama. Dovolj boginja. Če manjkalo drugo bi koliko
Znači ponos biti Jupitra brat, ker pa drugo je v redu
In mi podredjen je le po usodi. Če imaš pa želje.
Hočeš ločitev — naj vrne Prozerpina gor se v nebesa.
Toda z pogojem, da tamkaj jedil ni okusila z usti.
Kajti tako je določeno v trdnih odredbah vse Parkov.
Djal je. A Cera ustraja, če hčerko speljati iz Hada.

Tega pa ne dovoli še usoda, ker deva kršila
Post je, hodeča po skrbno obdelanih vrtih je vtrgala
Z vpognjenih vej vam drevesa sad jablana zreli in vzela
Zraven z rumenkaste čaše je zrn nabrala debelih
Sedem in z ustmi zgrudila trdino je. Videl očitno
Askala to je, katerega slavna podzemeljska Nimfa
Je Aheronu ljubimec u temnih duplinah povila.
Videl vse to je, z izdajstvom vrnitev je onemogočil.
Vzdihne kraljica podzemlje svetov, pretvori to pričo
V svetnega ptička Flegetona imel je glavo škrop-
[ljeno

V kljun in u perje velike oči. Prizadeti ogrne
Brzo s peruti rumenimi, tja proti glavi raztočimi
Sprejme še kremplje zakrivljene komaj pregiblje z
[naporom.

Ptiček postane, ostuden znanilec in vedež natančni,
Raznih pretečih britkosti in sova, umrjočim zlovedež
Z znamenji kot ovaduh vsaj zaslužil je kazen pravično,
Ker blebetaje z jezikom zakrivil je stvarno ločitev
O Aheloidi od kot vam je perje in ptičje nožice,
Ali ne nosite deve obličje? ker spremljale ste ve
Spretno Sirene Prozerpino v krogu sovrstnic ko trgala,
Brala spomladne je bujno dehteče, evetoče cvetice?
Ko sta iskale zamán po svetu jo, v krajih različnih,
Hteli se vzdramiti morskih valov ves pozor prav urno;
Z željo dobiti plavute, da ložje bo dvigat se plavat
Tjekaj nad morsko gladino. Naklonjeni vaši bogovi
Ude so vaše, v peruti pretvorili gledali iste
Še rumeneti, da bode pa petje namenjeno ginjati
Vsaki posluh, vam ostala je ustna zgovornost jezika,
Raba vporaba v zameno ostal vam je, čujte, strmite
Pristni prekrasni deviški obraz in pa glas ves človeški
Jupiter, srednik med bratom, užaljeno sestro potrto
Enakomerno zdelil vam je leto tekoče na delo.
Skupno božanstva kraljestev dveh zdaj je boginja.
Toliko mesecev je z materjo slično pa tudi z soprogom.
Brzo pretvori nje dušni se vpliv, preobrazi še čudno,
Čelo boginje, ki Diva žalila je svetlo kot solnee,

Ktero nevadno so krili še temni oblaki deževja,
Žarnega solnce sij vspenja z oblakov se prav zma-
[govalno.

Nijoba. VI. (146—224, 225—281, 283—293, 295—312).

Lidija cela buči po mestih se širi novica,
Ki po deželi povsod govori o dogodku prečudnem
Predno se Nijoba je vpregla u jarem zakonski,
Ko še v Meonu na Sifilu bivala krasna devica;
Vendar svarila ni kazen Arahne družabnice ljudstva,
Da bi se bala nebeških, glasove rabivši le tihe.
Čvrstilo mnogo pogumje. Nespretnost soproga zna-
[čilna,

Niti rod njiju kraljestva mogočnega, blišč celoskupen,
Toliko radosti ni jej povzročil, če vse jej dopalo,
Kakor potomstvo. Najsrečnejša bila je mater Nijobe
Zvana, če dopadajenja bi toliko v sebi ne imela.
Kajti Tirezija hčerka li Kanto bodočnost sluteča
Šla sredi mestnih je ulic od božjega duha zavzeta,
Vsklikala krog je in vpila: „Sem pridite, žene Izmenske
Ter prinesite Latoni in dvojčkoma naše Latone,
Hitro kadila molitvi u dar; krog lasovja ovite!
Še lavorik to zahteva Latona po meni! Vse uboga:
Tebe soproge odpravijo se, vse okrašene z listjem,
Svetemu plamu kadila neso in proseče besede.
Bliža se Nijoba s tolpo, katera jo spremlja uvrščeno,
Dražestna v frigičnem krilu, v katero zlato je vsito,
Kolikor jeza dopušča, je krasna; dostatno se giblje,
Koder obliče krasi jo čez ramena skoro viseče.
Polna napuha prevzetno obrača poglede okoli;
„Kaka je blaznost“, vsklikne, „bogove katere se čuje
Bolj spoštovati ko vidne. Latono, če vi na oltarjih
Slavno častite, a meni premanjka kadila potrebnega?
Mene vpodobil je Tantal, kateri edini k obedu
Neumrjočih je šel; me rodila je hčerka Atlanta
Zvana Plejada Tajgeta, nje oče je nosil na rami
Njen oče zračni tečaj: Bil Jupitra sin je in sinka

Bil je soprog. Mi udano je ljudstvo u Frigiji vedno;
Meni udana trdnjava je Kadm; zidišče, mogočno,
Ljudstvo, ki tamkaj prebiva, s soprogom vladam pre-
[vidno!

Kamor se koli ozrem v palači, brezmejno imetje
Se vprizori pogledom! Jaz sama boginja sem čila,
Sedem hčera pa še imam, cvetočih mladeničev toliko
Zetov in snahov! Se vprašate, kaj je Nijoba prev-
[zetna;

Vi si še upate, Koco neko, Latono, Titanido.
Bolj upoštevati, sicer ne vem jaz čegava je hčerka,
Ko je vsa zemlja velika ji prostor domovja odrekla:
Vaša boginja ni bila sprejeta v nebesih, na zemlji!
Niti v vodovju, begunka je bila na zemlje obličju!
Dokler jej Del ne namigne in vsklikne sočutno ves-
[ginjen:

„Tavaš, ti krožiš po svetu, a jaz po vodovju“, jej
[reče!

Nestanoviten jej kraj, v bivališče Del jej pokloni.
Sina imela je dva, sedmeri del moje blaginje!
Srečna sem, kdo mi zanika in srečna ostanem v
[bodoče,

Kdo si usoja dvomiti, bogastvo me je utrdilo!
Večji sem, da bi Fortuna utegnila mi škodovati!
Če mi odtegne obilno, več bode mi ona pustila!
Blagre presega že strah! Pomislite skrajšati utegne
Meni kaj tega, kar moja rojenca vladata dobro;
Vendar ne padem do dvojnega broja Latone nesrečne,
S celo druhaljo le malo je več saj nerodovitna!
Idite, idite proč od žrtev in lovor raz glave
Brž odložite. Odložijo dar neskončani ostrne
Z glasom tihotnim častili boginjo so kakor spodobno.
Neumrjoča začuje otožno. Na Cinta najvišjih
Vrhov začne govoriti Latona devojčkoma dvema.
Glejta, jaz vaju sem mati rodivši vsaj vaju sem srečna,
Samo Junoni se umaknem in drugi boginji nobeni.
Dvomijo da sem boginja! Podijo me proč od oltarjev,
Kjer sem od vekov češčena, če se ne ganeta sinka!

Te ni edina britkost! Saj zasramovanje pridjala
Tantala hči je še novo pred svojimi upala smešit
Vaju in mene celó, čuj, nerodovitno me zvavši.
Rekla zločinka tako je z jezikom rotilnim očeta:
Prošenj še hoče pridružiti k tej pripovedki Latona,
Jenjaj! jej hčerka veli. Oh hitro po zraku letaje
Došla u Kadma sta dvor, z oblaki ogrnjen je dobro.
Ravno prostrano raztezalo polje se je obsežno.
S konji je bilo vse z drdranjem koles poteptano;
Gruče drobilo je konjsko kopito sè svojimi udarci,
Nijoba Amfijona sedem prečvrstih sinov junaških
Skoči na konje, ki barvani bili so s tirisko barvo,
Kritje je vroče, vajeti krmilne zlata so bliščale.
Izmen kateri najprvo porodnici materi bolest,
Radost prinesel je, v krogu obrnil čvetero kopitni
Tek je, ter brzdal krotil je žrelo peneče prestrašno
Štokrat gorje mi! zaupije zdaj ravno u prsa zadeti,
Nosi on strel a z roko umrjočo vajeti zapušča
Zgrudi ob stran se polagoma z desnega zgiba navzdoli.
Sifil ko tula rožljanje začuje, najprvo pobegne,
Teče prav naglo ko krmar ki je vajeñ deževja,
Vetra pihljaj mu ne uteče nobeden. Če tudi on dirja,
Neizogibni strel smrti preganja besnečega naglo;
Z grla štrlelo železo prodirno je kakor je bilo;
Ravno na vrat in na grlo v selo je nagnjeno dolí.
Zémľjo škropivši s krvjo, deročo kipečo okoli
Fedim nesrečni in z dedom enakega imena Tantal,
Trud ko navadni sta dneva pozórno lepo omejila,
Sta obrnila pozornost opravičkom mladeniškim borstva.
Že se borita zares, med sabo zapletenimi udi,
Prsa ob prsih sloné: se sproži tetiva napeta,
Strel brž prodere obá, ki tesno sta združena bila,
Zdihneta milo obá ter padeta bridko na zemľjo,
Zvijata se v bolečinah prestrašnih oči obrnivši
Še proti luči izdihneta dušo preblago zdaj s smrtjo.
Alfenor gleda oba in bivši na prsa se močno
Pride in vzdigne obá, objemši zdaj ude že mrzle;
Delo zvršivši se zgrudi ker Feb ga iz Dela zadene,

S temno jeklenko v sree, katero razkosa se v kose.
 Skupno zvrši se takrat, da pluča sekira obrne
 Z dihanjem kri izkipeva rudeča v ozračje puhteče.
 Čuj neostriženi Damasilton ni še zadela ta rana
 Prosto. Predere že strel, v členovju kolena mu nogo,
 Gibčno upogiblje, ko hoče orožje morilno vzeti,
 Strel mu že drugi zleti, globoko do grla prodirno,
 Zópet se vlije mu kri, sikáje visoko se dviga,
 Žarkoma ista kipeča dviguje v ozračje se čisto.
 Zadnji enako sinov Iljonej zdaj dviga že kvišku
 Roke, vsklikuje proseče: „Nebeški bogovi vsi skupno,
 Treba prositi ni vse: Prizanesite! prizanesite!
 Ginjen na to je bil bog ko strel nevkrótljivi zadeti,
 Spuščen lahko le ranjenje učini ker ni pregloboko
 Vrinil v sree se, prodril občutno ni znakov osrčja.
 Klici otožni in ljudstva potrtoost ter solze služnika,
 Materi hitro so oznanjevale britkosti te hiše:
 Ona z začudenjem čuje, srdita jezi se še dalje,
 Da so se upali višji še toliko vpliva vzdramiti.
 Amfijon oče imaje že ranjena prsa z železom,
 On umiraje skončal je že z lučjo britkosti življenja,
 Oh kako Nijoba vendar oddaljena zdaj je od Nijobe,
 Ki prepovedala ljudstvu latvične žrtve oltarje,
 Ko skozi mesto je šla, je glavo pregnila na tilnik
 Svojeem nadležna sovražniku je milovanja vredna
 Nagnjena ona na trupla je mrzla brez reda, izbira,
 Ona poljube deli otrokom v slovo prav ginjaive.
 Vzdignila pa je roke, potem proti nébu sklepaie,
 „Ti grozovitna srce nasiti Latona z britkostjo
 Našo“, jej reče: „Sreč nasiti si z mojo zdaj revo!
 Ti poskakuj, ker nesó me k grobu, sovražna zma-
 Rečem zmagalka, zakaj? Ostalo mi več je še deee
 Kakor pa tebi presrečni! Po toliko žrtvah jaz zma-
 Rekla Nijoba je, planša doni iz napetega loka,
 Vsi so se tresli strahu okoli, le ona je vstrajna.
 Zlo jo ohrabri. So stale u žalostnemnih oblakov

Sestre z lasovjem visečim krog bratov njih odrov
[mrtvaških,
Ena puščico izdira, katera prodrla v notrajnost,
Zgrudi na brata obličje se vsa onemogla, umrje.
Druga si tam prizadeva tolažiti mater potrto;
Hitro utihne, molči, za skrivno se rano le briga.
Uteči že hoče, zaman, se zdrkne ob sestro stoječo.
Ko pa leži, obledi, ta skrije se, ona se tresse.
Šest jih je padlo u smrt, na ranah različnih krvave,
Zadnja ostala je še, katero s telësom je mati,
S krilom pokrila. „To pusti edino najmanjšo ti meni.
Samo najmanjšo od vseh, zahtevam,“ vpije. „Le ena!“
Ko je prošila sprošena, k tlom zgrudi se osamljena.
Tukaj od mrtvih sinov hčera je obdana edino,
Vsa je otrpla v britkostih, lasovja več zrak ne vpo-
[giblje,
Bledo obličje je vse potrto, na licih otožnih
Zdaj se oko ne obrača več, živega nič ni v podobi;
V ustih z otrplim nebni obokom zmrzuje že jezik,
Žila poneha že biti in utripljeje daljno deliti.
Vrat se ne upogne več, roka ne giblje več v členih,
Noga ne more hoditi, srce in pa jetra so skala.
Vendar še ploha, vrtimec vihar ni odnese jo urno
Tjekaj v domovje. Tam gori visoko na hribu,
Taka pretaka solzice in zdaj še je mramor pretrden.

Licijski kmetje in žabe. VI. (313—381).

Takrat so bali se vsi očitnega srda božanstva,
Žena in zraven se mož, zamišljeni vsi so v obrade
Skazali čast so boginji porodnici dvojčkov ginljivih;
Ko se navadno zgodi dogodke okrog so, nosili.
Rekel je eden od teh, na krasnih livadah Licije:
„Kmetje predsvetni so tam kaznjivo boginjo rotili,
Čin je ta malo poznan, a vendar je le znameniten.
Videl močvirni ribnjak in kraj sem jaz tega dogodka,
Kajti starikasti oče šibkoten za daljno potvanje,
Mi je naročil, ukazal govedo od tamkaj privedi,

Dal mi za spremstvo takoj junaka je Licijev roda.
 Ko prehodila sva vse, že pašnike daleč okoli;
 Sredi jezera je stal, obdan od pepela daritev.
 Tam je zastaran oltar, okinčan z zelenjem je trsja.
 Tu spremljevalec obstane in milost mi tiho šepče.
 Proti jezeru in jaz sem milostne vzdihne pošiljal.
 Žrtvenik li je Najadov, sem prašal, jaz ali pa Fanna?
 Ali pa kraja božanstva? A tujec mi dal je v odgovor:
 „O ti mladenci, tu ni kak bog na hribovja oltarjih —
 Svojega ona ga zove, kateri Juno kraljica
 Enkrat ves svet prepove, le Del tavajočo sprejme,
 Da jej naprošeni mir, okoli otoka krožeči.
 Tamkaj ob palmi sloneča in Palade drevu zelenem,
 Dvojčka Latona povila je proti mačehi volji.
 Ušla je od tamkaj porodnica, dvojčka na prsih noseča.
 Pride v Kimere in Licije kraje po dolgem naporu.
 Trudna, ko ravno je solnce livade že z žarki ogrelo;
 Žeja jo muči in liže osušene dele nebesne;
 Prsa so utrujena vsa, vsled sesanja malih otrok;
 V dola nižavi ribnjak zagleda zdaj prav valoviti.
 Kjer so nabirali vitr za pletenje kmetje okoli,
 Bičje in ločje ter grbasto trsje rastoče v močvirju.
 Bližje pristopi Titanja, poklekne, se upogne prot' zemlji,
 Da bi zajela požirek te vode hladilne v krepilo.
 Kmečka druhal prepove ji. Odvrne na to brž boginja,
 „Kaj mi vi branite vodé? Za skupno uporabo je ista.
 Solnce ne zraka ne vode ni učinila za se narava
 Za izključljivo uporabo. Občinskega skupnega imetja
 Bi se poslužila rada in vode zajela v pijačo.
 Nočem členovja in udov utrujenih si omočiti,
 Ampak si žejo ugasiš. So suha vsa usta otrpla
 Manjka mokrote za govor mi grlo in usta so suha,
 Glas mi opešal je, komaj še diham, jaz rabim krepila.
 Vode požirek bo nektar! Življenje bi ž njo zadobila.
 Dali z vodo bi življenje mi, vstrajati čem vam liva-
 [ležna,
 Ginejo maj vas, otroci ročice stegujejo milo.“
 Res so stegnili roke otroci z naročja oviti.

Kterega bi ne ganile boginje uljudne besede?
Vendar vstrajajo vsi trdovratno braneči usluge,
Ko ne zbežala bi proč, bi jo sramotili, psovali,
Ni še zadostno, z rokami, z nogami so skušali zlobni
Vodo jezera in blato valili cebaje, skakaje
Žeja jej mine vsled jeze. Nevredne ne prosi več Keja
Hčerka in zgubljeni noče besed več v dosego namena.
Roke povzdigne v nebó, pomembeno sodbo izreče:
„Trajen bodite spomin in večno v jezeru živite“.
Kar zapreti jim boginja se tudi je vse izvršilo,
Kmete je to veselilo potapljati ude v vodovje,
Dvigati glavo iz vode in plavati tam po površju,
Čestokrat greti si ude ob bregu, skočiti v valovje
Hladno. Še zdaj blebetavi in grdi jeziki brez srama
Kreg in vpitje gojijo če tudi so dol pod vodovjem.
Kvakajo v valih in s kvakanjem zmerjajo in sramotijo.
Glas jim je hripav, vsled kvakanja vrat pa napet in

[oteka
Usta odprta se širijo, hrbet se glave dotika,
Hrbet zelenkast je, trebuh, največji telesa del belkast,
Mladostno skakljajo žabice v mlaki močvirni kvakaje.

Kuga na Eginii. Mirmidoni. VII. (313—381).

Tlačilo kraje nebo je s strašno temoto v začetku
In je zarečo vročino razpršilo gori v oblake.
Luna, ko štirkokrat združivši rogove je krog dovršila.
Štirkrat s pojemanjem krog je uničila, zopet razdjala,
Južni vetrovi vsi so pihali se smrtnimi hlidi.
Smelo trdi se, da zlo se vrinilo v zvirke je jezer;
Kač pa na tisoč in tisoč, je lazilo v njivah pustotnih,
S strupom okužile vse so reke, vodice okoli:
Z bolestjo tie in ovâc, psov, vólov in divjih živali
Nagla bolezní se moč spoznala je. Ubogi oralec
Gledal je plah in strmeč, kak padajo voli pri delu.
Skor kakor mrtvi sred brazd se zgrudijo k tlom one-
[mogli.
Čredi obraščeni z volno, je volna že sama odpadla;

Glej, blebetaje na tla že padajo trupla potrta.
Zdaj onečesčen od zmag, na bivše časti že pozabi,
Bridko zdihuje ob jaslih pripravljen, da častno pogine.
Divji zaje več ne besni, na tek se jelén ne zanaša,
Tudi medvedi zdaj več ne tlačijo razne živine.
Vse le boleha okrog. Po gozdih, na njivah, na potih
Mrtva že trupla leže in zrak je okužen, zasmrajen.
Djal bom odkrito, da psi jih roparski več ne povohajo,
Ptiči in niti volkovi, razpadla so, gnjila vzročila
Škodo s hlapenjem, okuženje širi se daleč okoli.
Kmete nesrečne je kuga morila in begala strašno
Ter se vgnezdila v zidiščih velikih je mest in pa
[krajev.

Dalje žrjavca prestrašna vsled dihanja vedno se več,
Jezik kosmat je, vsled strašnega vnetja zakrožen,
[otekel,

Usta vsled žeje so suha, odprta so gorkim vetrovom,
Sprideni zrak se zajema skor ust odprtino prenašat.
Težka je vsake postelje odeja in žrtve ležijo
Nage na tleh in telo se noče shladiti. Nasprotno;
Ugreje se tlak, ki žareč od sil je vročine telesne.
Ni ga, da zlo omejil bi, vznemirja osoda zdravnike.
Zlo se vrine, podjetniki umetnosti škodo trpijo.
Bliže če kdo se nahaja skrbeč za bolnika pozorno,
Toliko bliže nahaja se smrti, ko zginejo upi,
Vsake rešitve, bolezen prestrašna le s smrtjo skončuje.
Željam udajo ne se več, skrbeč za koristno potrebno,
Nič ni koristnega. Sram je zbežala. Ležijo, na rekah,
Tokih, potokih, vodnjakih, ležiščih je vse tu prostrano.
Prej ko življenje ugásniti noče tud želja do pitja.
S tem so obteženi vsi, mogoče jim priti ni z vode:
Strašno nesrečnim postelja se tudi da skakajo kvišku
Skoke ovira če moč, telesa po zemlji ležijo.
Plahi bežijo, boječ se hišnih bogov in poznanih.
Pogubonosno se zdi že vsakemu lastno domovje
Skrit ker vzrok je, kraj znani deležen vse krivde in
[zla je.

Lahko po potih bi zrl pol mrtve okoli capljati,

Dokler jim stati mogoče je bilo, a drugi plakaje
 Bdili so tamkaj na tleh, zvijaje se v zadnjih zdihljajih
 Iskrite so jim oči in k zvezdam obnebja visečga
 Ude držali so, smrt zasači jih umirajoče
 Kak mi je bilo takrat, ob sreč pri takih prizorih?
 Prav nič drugače kot vse, mrzil bi življenje naporno
 Kamor ozrl pogled si, je ljudstvo ležalo po zemlji,
 Kakor odpade z mladik vse sadje, ko zrelo z vejevja,
 Ali s hrastovja želod, ko veje vihar upogiblje.
 Proti nam spénja svetišče prostorno se, ima stopnice
 Dolge, je Jupitra last, kdo žrtev kadl ni donašal
 Njemu zamen, kak soprog za soprogo in oče za sina
 Molil tu udano, zaupno življenje skončavši prerano,
 V rokah držaje posodo kadila brez vsakega uspeha,
 Ne še porabljeno v čast in v svrbe puhtilne bogovom.
 Kdo ni zamen jim kadil zažigal z gorečo vnemo,
 Kolikokrat pripeljani so voli se zgrudili mrtvi
 K tlem, nedočakali smrtnega udarca, duhovnik obljube
 Molil je žrtvi, vlival je še pristnega vina med roge
 Jupitru, zase, za dom, za troje otrok darovaje,
 Strašno tuliti sem čul živinče povodom daritev,
 Videl kak isto se k tlem je zgrudilo skoro brez udarca,
 Hitro obilo je vrat s krvjo nabrušeno rezilo.
 Bolna so čreva zgubila vse znake resnice in zraven
 Božja svarila; a v čreva se vrinejo strašne bolezni.
 Razprostrta se zró zdaj tam pred oltarjem še trupla
 Mrtva, da smrt se predočila v tujnih je barvah
 [navzočim,
 Del se obesi z vrvjo in prežene strah smrti le s smrtjo,
 Kličejo še bližajočo usodo iz lastnih nagibov.
 Mrtva telesa pokopljejo se brez navadnih obredov,
 Duri ne zmagajo žrtev, na zemlji prostrano ležijo.
 Zraven visoki gromadi površno se vročajo v žrelo.
 Že več ne pride v poštev sramota v nikakem oziju,
 Tam se za ogenj boré, že bje se boj pri gromadi.
 Duše hčerk, mater, mladenčev in starčkov okrog
 [tavajoče.
 Brez milovanja in plakanja ni ga sočutnega srca,

Ni ga prestora za grobe, za ogenj, drvi ne zadosti.
Zroč ves osupel usodo viharno nesreče, sem vskliknil:
„Jupiter“ ako je res, in zmišljeno ni, da Azopido
Si zakonito objel, te oče veliki ni sram, da
Oče si moj, le nazaj povrni vse moje, pokoplji
V grob“. Ko začul je besede, brž z bliskom in treskom
Znake ugodne dajoč, vprašaleu tako odgovarja:
„Kar mi daruješ, hvaležno sprejem v zahvalo obljube“. [ki nesle
Bila slučajno takrat navzoča je Jupitra smreka
Sveta, Dodonskega semena, redke krasote, širokih
Veji tu zagledal sem v dolgem sprevodu jaz mravlje

Sadje so v vrstah prav dolgih, a v gobčkih nosile [so težo.

Šle so po poti ko v žlebu, vskliknem začudeno ginjen:
„Daj dobrotljivi ti oče mi broj državljanov udanih,
Prazna zidišča napolni!“ Drhtela je smreka visoka,
Dala šumenje, ko veter je majal brez bolevo občutnih.
Tresli so udje se, las pa vsaki je vstajal po konci.
Vendar poljubil zemljo sem, deblo in bistvene dele.
Ni sem pa upov izjavil, a vendar duševno sem upal.
Noč se približa, telo trudno vsled skrbi in naporov,
Sen brž objame in zdelo se mi, da stoji ona smreka
Spenja pred mano vejata, košato se kvišku, broj živih
Bitij na vejah se dviga in doli na njive vsiplje
Ljudstvo li vojno, ki polno mu zrna s tvarin raznoterih
Zdelo se hitro, da raste in večje in večje postaja,
S tla dvigujoč se pokončno stoječ brž odstrani vso [vitkost

Zraven broj nog in pa udov ter temnato barvo odloži,
Ude s človeško podobo obleče, pozornost budeči.
Sen mi je ubežal, čujoč prizora jaz sanj ne uvažujem
Ter pomiljujem, da v višjih bogovih ni več pomoči mi.
V hiši nastalo mrmranje je silno in zdelo se mi je
Zopet, da čujem človeške glasove nevajene sluhu.
Smatral vse to sem za sen, a nagloma Telamon pride,
Reče: „Ti oče boš večje doživel kot upaš, veruješ.
Pridi ven“: Šel sem in zrl sem toliko moč, kot v sanjah

Snival sem videti take, spoznam vse po vrsti stoječe. Došli so bližje, nazdravili so me ko kralja z veseljem. Jupitru dal sem obljubo in novim narodom vse mesto, Njive bivalcev minolih lastnine, zval rod sem Mirmone. Znači ime njih začetek. Podobe oblike si videl. Prejšni značaj so ohranili in ga imajo še vedno. Varčen je, vstranjen ta rod, za delo trpežen, sposoben. Zna pridobiti si sredstev ohraniti vse pridobljeno. Starosti ker si enake, poguma, slede ti u vojno. Veter vzhodni ko bode — ki tebe je semkaj pridejal. Veter vzhodni, ki njega pretvoril — se bode v zahodni.

Dedal in Ikar. VIII. (183—235).

Dedal do Krete srdit, zaradi predolgega, izgnanstva Rodnega kraja ljubav, mu upe u srcu prižiga. Bil je od morja obdan. „Naj dežela vodovje zapira, Vsklikne, nebo milostljivo mi bode gotovo odprto“. Tam mi življena bo cilj, stremljenje bo vsako skon-

[čano !

Minos naj vlada le vse, saj zraka on menda ne vlada“. Reče in misli obrača do ročnosti neizvedljivih, Nove postave deli naravi. Vreja si preje, Spretno začenja z najmanjšimi, krajša sledila najdaljšim, Tak so nastale peruti. Enako nareja piščalko. Kmet z ovsenice cevi neenakih počasu vrejenih. Združene zveže jih, skrivi v oblok in zasučje na sredi, Konečno združi jih z voskom, dobijo podobo peruti. Deček Ikarij je stal v bližini gledaje to delo, Ne da bi vedel da z lastno nevarnostjo igre zvršuje; Zdaj z smehljajočim obličjem, dotika se perja, katero Veter je lahki vpogibal, zdaj vosek rumeni ogreva, S prsti mehča, čudotvorno očetovo delo ovira. Ko iznajdljivost skončal je umetnik zdaj lastno je

[truplo

Dvigne na krila in plava v ozračnem obzorju veselo. Sina uči in svari: „Ti dam opomine, moj Ikar, Teci po srednji mi poti, perut da ne bodeš pohabil

Dol ko v nižave letiš, a višje da žar jih ne ugreje.
Plavaj oddaljen ti sredi obeh prav previdno, pozorno.
Heliko Bota ne glej na desni ne meča Oriona
Tamkaj ob levi. Le teci za mano. Mu da navodila
Ter mu obesi peruti na ramena, ki so nevešča,
Ko ga svari, opominja so rosnata starčkova lica.
Roka očeta drhti. Poljube on sinu podaja,
Ktere v bodoče v drugič gotovo ne bode ponavljal.
Kvišku se vzdigne leti v skrbih le za sina odzadaj,
Skoro tako kakor ptič, mladiča ko z gnezda izpelje,
V zrak ga svari, opominja na ročnosti zla nedostatke.
Svoja on krila pregiblje, na sinove gleda peruti,
Vidi jih marsikateri, ki z roko svoj trnek premika,
Sprétno obrača in ribe lovi, li pastir ko naslonjen
Tamkaj na paleo pastirsko, orač ki oralo krmili,
Čudi prikazni se vse, misleč, si, da to so bogovi,
Kteri po zraku lété. Na levi so bili že Sama
Dela in Para, je stal ob desni Lebint in Kalimne.
Deček raduje se v teku predrznem z velikim veseljem.
Kmalu voditelja že zapusti se spustivši v višave,
Želja nebes ga navduši, da v višje obzorje se spušča,
Vosek dehteči zmehčala je žarna moč solnca pekoča.
Perja se vez raztopi, odpadejo naglo peruti,
Ramena naga steguje, pogreša krmilnega stroja.
Zraka ne najde zadosti, ki bi ga držal v ozračju;
Pade obraz, ki je klical očeta ime, u valovje
Modro in plavo ko zdaj je zvano po njemu pomljivo.
Oče nesrečni, ne več oče „Ikarij“, zdaj reče:
Kje si Ikarij, Ikarij, kje vendar naj tebe poiščem?
Perje zagleda na valih ležeče in isti prekolne
Hitro umetnosti vse, telo pa pokoplje že mrtvo.
Zove se zdaj še ta kraj z imenom pokopanca vedno!

Kalidonski lov in Meleagarja smrt.

VIII. (267—284, 287 — 525).

Hitro razširil je glas po mestih Tezeja sloveče.
Častno ime, a ves rod Ahaje bogate v pogubah

Strašnih je iskal zavetja pri njemu. Njegove opore
 Sprosil zaupno proseč je Kalidon, če tudi imela
 Je Meleagra. Povod bil je prošnji mrjasec prečudni,
 Sluga in pa maščevalec Dijane sovražne. Se pravi,
 Da je prinesel Enej od polnih pridelkov bogatega
 Leta poljskega sadja prvino Cerere. Lieju pa
 Vina in olja Paladje Minerve v dar lepotali.
 Pri poljedelstva boginjah začenski dospelo česčenje
 Je do najvyšjih bogov. Trdi se, da samooltarji
 Prazni brez vsakih daril ostali Minerve so slavne
 Jeza se loti bogov. Zločinstvo brez kazni ne bode!
 Reče: Naj zovejo le me brezslavno, ne bom pa trpela,
 Da se me zove brez zla, brez srda in pa maščevanja!
 Tjakaj na trate Eneja za kažen mrjasec zdaj pošlje.
 Bil je ta velik, Epir pač nima volov tako čvrstih
 Niti livade in trate Sicilije nimajo manjših
 Ogenj in zraven še kri iskri iz pogledov jim bistrih;
 Tilnik je kakor branik, mogočno pokončno se dviga;
 Peni mu vroče tekó iz gobca po gibi široki,
 Tudi zobovje podobno je indijskim zobom primerno;
 Ogenj iz gobca mu prha vejexje okoli požiga.
 Setve na tla potepta, ko v bilkah rastoče stojijo,
 Kmetom požanje ves up, ker klasje in sadje potrga.
 Čakajo hrami zaman, kleti in pa skednji so prazni.
 Latniki padajo dol, ker polni so zrelega grozdja,
 Jagode z oljénatih vej visijo bogato obložene.
 Proti živini srdit je, pastirji ne psi več ne morejo
 Braniti in ukrotiti govede. Vse ljudstvo narazen
 Teče, pobegne, gotovo je samo še v mestnih zidiščih;
 Konečno zbere Meleager tolpo mladenčev junaških,
 Bila oba Tindarida, odlična sta s pestjo v boju,
 Drugi na kopjih in Jazon, ki prvo je ladjo iztesal,
 Tezej s Piritoom bil je podoba vzajemnosti srečne,
 Dalje Testjada oba potomca Afareja, Linkej
 Idas in Venej in besni Leukip s kopjem izvežban,
 Vrli Akast, Hipotoj in pa Drijas in Foniks
 Ta bil Amintorja sin je, oba Akterida in Filej
 Ki bil iz Elje poslan je. A Telamon tudi Ahileja.

Oče kateri bogovom jednačil je ; Z Feresom hijantiski
Jolaj junak in prečvrsti Euricij in Ehjon, kateri
Nedosegljiv bil je v bojih, Nariciski Leleks Panopej
Hilej in Hipak in Nestor, ki bil je še v letih mla-
[dostnih.

Dalje še tisti, katere Hipokoon s stare Amikle poslal je
Zet Penelope s Parazijskim Ankejem in pa preroški
Ampikid in zdaj se gotovi Elkid in Tegejra Likajskega
Gaja ponos in krasota. Ta zgoraj priveže obleko
S tmom utrdivši jo umetno je bilo lasovje nje vibrano
V šopke. Tul slonokosteni rožljaj jej je na ramenih
[levih

Poln orožja je bil, a lok držal je v levi ponosno,
Vse lepotiche kraseče ga bilo v resnici je kakor
Slike deviške mladenca, mladenško pa vse pri devici.
Isto jo časno zapazi junak Kalidonski, želi jo
Vendar brez vsake odredbe božanstva je skrivom
Srkal ljubezni vpliv ter rekel : O srečen pač bode
Tisti, katerega vrednega najde si v zakon življenja. "
Več pa izjaviti tu ne dopušča ne čas, sramožljivost.
Z vnemo gorečnostjo snuje on delo veliko velikega
Boja. Tam v plani začenja nek gozd se razteza čez
Polja obsežna ; tu sekalo ni se, razgled se odpira
Dol po planjavi, ko došli močje so, raztegnejo mreže
Lovske in snamejo psom vezi in okove raz gobcev.
Del zasleduje stopinje in išče dobiti predmete
Lastne nesreče. Dolina je bila podobna kotlini.
Kamor potoki deró, tja teče povodenj deževja.
Mlaka globoka obraščena z vrbljem je, s trsjem, z
[grmičjem.

Planil mrjasec od tu je v tolpo sovražno poskočno
Ravno tako kakor blisk, ko švigne iz temnih oblakov
Veje se vpognejo k tlom, povzroči lesovje bučanje.
Hitro mladeniči vsi, kričaje, v desnici orožje
Hrabro držijo, blišči njih široko železo. A oni
Plane razžene vse psé ko vsaki nasproti stoji
Besnemu ter lajajoče v stran odganja z udarci.
Dvojčka pa brata še nista visela takrat, kot obnebja.

Zvezde. Prekrasna oba sta jahala čila na konjih, Belih ko sneg, a vihtela sta v zraku ost sulice svetle. Z mahanjem gibčnim. Krvi bi prelivanje skoro nastalo, Če bi ščetinec tja v gozd ne pobegnil košati tja v kraje Nedostopne za sulice konje v goščavi vejevja. Telamon njemu sledi v neprevidnosti jako goreči. Padel bi bil na obraz, v obrambo so mu korenike Pelej ko tega povzdigne tak brzo puščico Tegeja. Tja na tetivo položi sproživši strel naglo iz loka, Ravno pod uhom zverine se vrine, opraska brž kožo Barva krvavo ščetinje. Se ni vzradostila bolj vspeha, Strela kot pa Meleager. Kri prvič zapazi in družim. Kri on pokaže, dejá: „Junaštva plačilo te čaka, Moštvo rudeče postaja, bodrijo se sami med sabo S krikom jim raste pogum streljaje brez vsakega reda. Množica strelom škoduje, ovira strel in zadržuje, Toda Arkadij, ki imel sekiro dvoplatno jo v roki: Besno zdaj proti osodi vsklikuje, učite se mladei! Koliko boljše je moško orožje od ženskega, le pritrdite, Delu! Ga bode Latonja li z lastnim orožjem branila A pokončala ga bo kljub Dijane protivov ta roka!“ Take napihnen prevzetnež bahaške besede izreče, Zgrabi z obema rokama dvoplatno sekiro prav naglo, Stopi na prste se vzdigne, predrzneža hitro doteče. Besna naskoči žival predrzneža zdaj smrtnosno, Loti oblastno se tam, kjer pot je do smrti najbližja, V lakotni del mu pošast zadala dve rani je smrtni. Ankej zvali se na tla, osrčje in čreva krvava Padajo s toki krvi, da vsa krvaveča je zemlja. Piritous, Iksjona sin, zdaj napade sovražnike krute, Kopje on lovsko je držal v desnici zelo krčevito. Temu dejal je Egid: Najljubši si del moje duše, Ljubši si mi kakor sam si dopuščena nama je hrabrost! V škodo je bila Anceju le čilavost drzna, on reče! Puščico grčasto drenovko z ostjo jekleno kovana, S tem zavihti, a spuščeni v hipu, da cilj svoj doseže Listnata veja pa Jupitra hrasta jo je zadržala. Spustil enako je strel Ezonid, a tega osoda

Naglo odvrne v pogubo nedolžnega psička v bližini. Zletel je spuščen u trebuh ter trebuh in zemljo predere. Roka Enida imela je vspeh raznolični od pušče, Spuščenih prva v zemlji obstane, a druga sred hrbta. Ravno ko oni razsaja s telesom okoli krožeči, Sikajo pene s krvjó približa se rane vzročitelj, Raztogoti zdaj sovražnika s srdov bliščeče on kopje Lovsko zabode globoko v grbo nasproti stoječo. Skažejo zdaj mu radósti tovariši z vskliknim upitjem, Hočejo stiskati roke zmagalcu, strmeči pa zrejo Divjo to strašno žival, razprostrta na tleh je ležala, Jo občudujejo, se je dotakniti nihče ne upa, Varno ni, okrvavil je vsaki še svoje orožje. On pa junaško z nogo zdaj stopi na glavo pogubno, K tlom jo potlači takoj potem pa sledeče izjavi: Sprejmi Nonakrija plen ti zdaj osvojitve skončane, Moja naj slava s teboj, naj bode lepo razdeljena. Kar je sovražniku vzel ščetinasto kožo raz hrbta, Dal jej je zraven glavó z zobovjem trdno oboroženo, Z darom napravi jej oni presrčno veselje in radost. Drugi zavistno so zrli, zamolklo mrmranje se čuti Glasno klicaje in roke dvigaje vpili Testjadi so Testja sinovi: „Odloži o žena ne smeš se lastiti Naše ti slave, krasoti ti tvoji preveč ne zaupaj, Da te dobrotnik ljubezni ves ginjen ne bode zapustil, Njej pa darilo vzamejo, njemu pravico do njega. Ni mavortinski junak prenašal, vsled strašnega srda, Rekel je: „Učite se roparji tuje časti, kako daleč Čini oddaljeni so od pretitev“! Zdaj prsa Pleksipa Strica predere z železom, ko slutil ni take osode. Tokseja kateri je dvomil, ugibal, kaj hoče storiti, Tuhta li če maščevati se, zbal se osode je brata. Ni več pomislil glej meč, gorák še od prvega umora. Zopet ogreje s krvjó, porine u prsa njegova. Hvalo bogovom donese za sina, zmagalea Alteja Tja v svetišče nazaj, ko vrnejo trupla se bratov Mrtvih jejo, ko razglasijo o smrti se tužni glasovi, Ona potrta se bije, z vpitjem zelo duhomornim

Kmalu ihteča vse mesto napolni in solze pretaka,
 Krila pozlačena, kmalu zamenja s črnkasto barvo,
 Ko je bil zglasen morilec, poneha vse žalovanje,
 Solze se vse spremenijo v željeno le maščevanje,
 Glavnje poleno je tankaj ležalo, ko Testja rodilši
 Mirno počiva, so brž sestrice ga vrgle na ogenj,
 Nitko osodno so vile s pritisnjenim palcem in rekle:
 „Tebi rojenček enako življenja dolgost podelimo,
 Kakor tu lešu“. Boginje odstranijo se, ko izrekle
 Spev so usodni. A mati s plamena zdaj vejo gorečo
 Vzame, oblije z vodo jo tekočo, ostal pa je dolgo
 Ta le v notranjih dvoranah, dosegel, da tvojo je starost,
 Čvrsti mladenič. Izpelje ga mati, ukaže nabrati
 Trsk in vejevja gromado napravi, da isto zakuri.
 Štirkrat poskuša sedaj, da vejo u plamen utakne:
 Štirkrat skesa se, odneha, se kregajo mati in sestra
 Dve ste vlekli sreč na kraje različne narazen.
 Čestokrat že zabledi obličje vsled straha pred grehom
 Čestokrat tudi oči se že rudečijo od jeze.
 Kmalu je bilo obličje podobno pretilki prizorov.
 Strašnih, a zopet podobno le taki ki ima sočutje.
 Divji žareči ko srd je solze posušil obraza,
 Najdejo solze se spet. Kakor ladja, katero vetrovi
 In pa vetrovom nasprotno stremljenje, le dalje potegne,
 Dvojno občuti že moč, obema uboga nestalna.
 Ravno tako omaguje Testija, ki ginjena v cestah
 Kmalu pomiri ves srd, a zopet ga le ponovi.
 Vendar pričinja zreč že sestra dobivati materno
 Sence sorodne krvi z krvjo potolažiti resno,
 Matere ona ko krši dolžnosti je ljubljena sestra.
 Pogubonosni ko ogenj postaja močnejši srditi
 Rekla je: „Moje meso in kri naj gromada uniči!“
 Ko pa z brezčutno rokó držala lesovje je vsodno,
 Stopi nesrečna pred žrtvenik smrti in reče tako-le:
 „Ve maščevalne ste tri boginje Eumenide, prosim
 Vaš obrnite pogled zdaj tja k maščevanja oltarju,
 Zlobo kaznujem, vstrajam! se smrt naj maščuje s smrtjo!
 Toraj zločinstvo sledi z zločinstvi in mrlič z mrlič!“

Z žalostjo, ki se množi, naj uniči se hiša zločinstva!
 Li naj se srečni Enej raduje zdaj s sinovo zmago?
 Testij pa bo brez otrok? Oba žalostinke zapojta.
 Bratovski ravnokar umrli vi duši obdati te moje
 Usluge ter sprejmite žrtve mrliške zastavo življenja.
 Stokrat gorje mi? Kam tavam? Odpustite bratje
 Materi! Roke otrpnejo mi pri podjetju. Zaslužil,
 Priznavam, umreti je oni; le smrti vzročitelj ni vsee mi!
 Toraj brez kazni ostane naj živ, zmagovalec uspehov
 Sam Kalidonsko kraljestvo, a vi naj ležali bi tukaj
 Prah in pepel in pa sence mrzlotne? Resnično
 Tega trpeti ne morem. Naj zlobnež pogine, naj vzame,
 S sabo vse upe očeta; kraljestvo domovje naj pade.
 Kje je ves materni čut? In kje so obveznosti starišev?
 Kje so težave, katero prenašal sem mesecev deset?
 Oh, ko bi bil ti uničen že z ognjem prvotno, prestal bi!
 Živel si z našim darilom, umrl po naši boš krivdi.
 Sprejmi darilo za tvoje dejanje, dvakratno podeli
 Enkrat ob rojstvu in kmalu potem ti življenje nazaj!
 Ali položi u grob me tje kjer počivajo bratje.
 Hočem in vendar ne morem, kaj treba je meni storiti!
 Hitro vprizorijo vse se rane mi bratov in tudi
 Slika prelite krvi, ljubezen ime moje majke
 To omeči mi sree. Nesrečna. Jaz! Zmagali hoste
 Slabo, pa zmagajte, bratje; če pravna daritev
 Tista bo, ki sem jo izročila, sledila vam jaz bom gotovo.
 Reče, z desnico tresočo zdaj glavno smrtino zavrže
 V ogenj. Ta vzdihne, li zdelo se je, da vzdihuje,
 Ko jo objame plam ognjeni s svojo žrjavco žarečo.
 Ne da bi slutil, oddaljen Meleager z učinki plamena
 Uničen občuti osrčje vse suho in z ognjem nevidnim
 Vstrajno premaga on vse bolečine velikega ognja.
 Se pritožuje da padel bo častno, umrl brez krvi.
 Rane Ankeja on zove presrečne, očeta že starega
 Brate in sestrice, ljubko soprogo on kliče z vzdih,
 Z zadnjimi vzdihjeji ust, tako tudi matere kliče.
 Raste s plamenom britkost, pojema. Naenkrat oboje
 Ugasne, polagoma dihanje v zrak pihljajoči izgine,
 Zgine polagoma ogenj, pepel pa pokrije vse oglje.

Filemon in Baucis. VIII. (611—651, 655—724).

Bog je vodovja utihnil. Prizor je prestrašni vse ganil.
Vernike Iksija sin osmešil je kot sramotilec
Živih bogov in pa trmast po svoji uporni naravi.
Rekel je: O Aheloj, izmišljotinke nam praviš.
Misliš bogovi, da naši mogočni so, ako nam dajo
In pa vzamejo zopet podobo podeljeno enkrat.“

Vsi so strmeli in govora niso hoteli odobriti,
Zlasti dejal je pa Leleks, ki zrel je bil v letih ra-
[zuma:
„Moč je brezmejna nebesna, brez konca in kraja je

[trajna,
Kar so hoteli bogovi, to vse se zvršilo je dobro.
Da pa ti v dvomih ne boš, nahaja se v frigičnih hribih,
Hrastič v lipi bližini, obdan je z zidovjem primerno.
Videl jaz isti sem kraj, poslal me je Pitej v Pelopo-
Trate, katere nekoč je oče vladal mogočno.

Blizu močvirje je stalo, ta kraj bil obljuden je dobro;
Zdaj so tu same vode potapljavcev in vodnih kokoši,
Jupiter prišel je tja nekoč u človeški podobi,
Dalje z očetom Atlant, ki nosil je paleo klicarsko.

Ko odložijo peruti, podajo se v hišo priprosto,
Da prenočišče dobé, so trudni, upehani silno.

Hiš jim zaprlo tisoč je vrata z zapahi brezčutno,
Ena jih sprejme pod streho prijazno in prav postrež-
[ljivo.

S slamo in trsjem je krita, kjer Baucis pobožna že-
[nica,

Starka, Filemon nje mož starikast, sta združena bila
Že od mladosti živela sta skupno, se starala skupno.
Bedo in revo spoznavši, prenašala z mirnim sta srcem.
V hiši domujeta dva, ubogata in ukazujeta.

Ko nebeščani v hišico malo vstopijo, vpognejo
Glavo ter grejo skoz nizka vrata naravnost v sobo.
Starček ukaže na stol jim sesti in se odpočiti,
Klop to pogrnila Baucis postrežna je s platnom do-
[mačim.

Brž na ognjišču pepel od prejšnjega dneva razbrska,
K iskram pa listje žrjavco podtika, zapiha šibkotno;
Plamen užiga gorivo, vzbuja na razne načine.
Listje osušeno zmes, in hosto drobljeno na kosce,
Semkaj donáša, s podstrešja polena in hosto že suho,
Plam zagori to lomivši poklada pod kotlič obešen.
Zelje donáša, ki mož je ravno prinesel iz vrta.
Oni dvoroglate vilice vzame, zabode v hrbtišče
Prašičevine okajene gori na tramu viseče.
Sname jo doli in kos odreže ob strani mesnine.
Kuha odrezke v kropu vrelem, da mehko postane.
Čas uporabijo, čuj, v pogovore razne med sabo,
Se trstja podzglavje zrahljá, katero na postlji je stalo
Z vrbja imelo nogé ležišče je vdela trdno.
To sta pokrila z odejo navadno ob praznikih večjih.
Ta pa je bila že revna in stara, obdrnjena dobro,
Nezadovoljno ležišče gotovo vsled nje pa ni bilo.
Sedli bogovi k obedu so. Starka jim streže strahotno,
Hoče pogrniti mizo, a noga ni tretja enaka,
Trsko, črepinjo vzame, podloži, vravnava zdaj mizo.
Jagodno juho deviške Minerve, jesenskih dernaljic,
Ročno na mizo pregrnjeno zdajci prinese prikuho,
Ki so namakane v soku tekočem salate in redkvic,
Sira in jaje opečenih na mehko v pepelu žarečem.
Vse to postavi na mizo v iltanih trdnih posodah,
Vrč se postavi na mizo, s srebra je ednakega delan,
Čaše iz bukve lesa izdolbljene, preprežene z vozkom
Kmalu po kratkem odmoru že pošlje ognjišče jedila,
Vina novejša odstranijo, se nadomestijo s starmi,
Ki je služilo v posladek po dobrem priprostem obedu.
Tu so orehi, osušene fige, namešane z datlji,
Jabolka, slive in češplje v široko pletenih košarah.
Grozdje že zrelo, nabrano v vinogradu hišnem na
[trtah,
Sredi nahaja se krog, medu, ki je sladek, okusen,
Zraven obrazi prijazni postrežna volja dobrotna.
Zdajci opazita: skledica prazna se sama napolni,
Vrček izpraznjeni vinca napolni se sam že od sebe.

Plaha osupla, bojta se, roke stegnjeta kvišku,
Prošnje molitve Filemon in Baucis izrekata udano.
Prosita brž odpuščanja, za jed in za slabo postrežbo
Goska je bila jedina čuvajka domovja te hiše,
To sta sklenila zaklati in gostom v gostijo podati;
Hitra v letanju utrudila je kmalu počasna se starka,
Dolgo je tekala, konečno vendar priteče v zavetje
Gostov nebeških; umor bogovi ustavijo rekši:
„Mi smo bogovi, brezbožne sosedo pa bode gotovo
Kazen zaslužena kmalu zadela, vidva pa ostaneta
Prosta nesreče, zapustita vaju domovje ter spremljajta
Nas in podajta se z nami čez strme vrhove hribovja.
Vbogala sta in oprta na palico gresta res dalje.
Pot je naporna, utrudljiva, le s trudom sta prišla do
[vrha.

Daleč sta bila tako ko segne strel loka v daljavo.
Čudom začudita se, ko vidita uničene kraje,
Drugo v močvirju je vse, le hiša je njiju ostala.
Pomilovavši pretužno osodo sosedov se hiša
Stara, premajhna za dva, pretvori v krasno svetišče.
Stebri se dvigajo tam, tramovje kjer stalo je enkrat;
Streha postala je vsa naenkrat rumena in zlata.
Tlak je bil z mramorja krog in krog dobro vložen,
[uglajen,

Rekel potem je Laturn obema prijazno sledeče:
„Starček pravični in žena enako pravična, vredna
Vrlega moža, povejta nam, kaj pa želite v zahvalo.“
Baucis molči, a Filemon bogovom izjavi zdaj mnenje:
„Imava željo postati duhovnika, nadzorovati
Vaju svetišče, ker složno sva takaj na svetu živela,
Isto naj časno umrjeva groba jaz videti žene
Nočem in tuč' ne želim, da bi ona pokokala mene.
Željam sledilo je brž potrdilo. Postala čuvaja
Hitro svetišča sta vse dneve življenja na zemlji živeča.
Ko onemogla, potrta od let in pa starosti dolge
Ravno pri svetih stopnicah sta stala se pomenkovala,
Kak sta skrbela za kraj; Filemona vidi Baucida
Ozeleneti in stari Filemon Baucido enako.

Ko čez obličje obeh vršiček se vspenjal je kvišku.
Sta istočasno oba v pozdrav si dejala z besedo:
„Bodi mi zdrav o soprog! obličje pokrije zelenje,
Vedno se kažejo tam bivalci od Fimbrije reke.
Prostor sosedne ljudi, iz dveh ki teles so nastali.
Resnicoljubni povedali starčki so to le dogodbo,
Saj ni vzroka slepiti. Jaz videl sem vence viseče
Tamkaj na vejah mladikah, pridjal sem še druge ter
[rekel
„Ljubčki bogov so pobožni: častijo se, ker so častili.“

Orfej in Evridika. X. (1—77).

Skozi obočje vesoljno zafrana že s plaščem ogrnjen.
Gre Himenej že po zraku, do mrzlih Cikonov obrežja,
Kliče brez vspela zaman, ga skrbni Orfej vspodbudno.
Oni prikaže se brž; besed pa ne rabi slovesnih,
Nima pogledov veselih, ne slutenj bodočnosti srečne.
Baklja, katero drži, le šušlja tam po solznatem dimu.
Vedno brez gibanja tli vsakega ogenj žareči.
Strašnejši ko pojasnilo, je bil pa vspéh znameniti,
Ravno poročenko spremljal, Najadov je broj tja po
[trati,

Piči na peto jo gož, zastrupljena od zoba je umrla.
Objokoval u višine nebes Rodopejski je ženo
Pevec prav dolgo, a zdaj da poskušal bi senco hla-
[dilno,

Upa skozi Tenara vrata do Stiksa usodnega priti.
Skozi pokópancev brojna ozračja krdela, z višine
Bliža Perzefoni, še zraven še milo prepèva in vsklika
Sile moči šte svetov, prostorov pod zemljo enako,
Sprejmite vse nas in sleherno vstvarjeno bitje, rojeno!
Ako pustite resnico izjaviti, ne da se lepša
Zlo in razširja, saj stopil jaz nisem tu doli, da zrl
Tartara tmine bi grdo pošast, da Meduze bi vklenil:
Trikrat zalaja po žrtvah in kačah tako hrepeneča,
Vzrok, da sem prišel sopróga je, kajti stopivši na kačo
Vlila in pihnila strupa je v rano, ji skrajšala leča.

Hotel trpeti ko mož sem, zmagal je vendar le Amor.
 Dobro prav dobro pozna boga se na vzvišenih [krajih].
 Ali poznate ga spodaj? Ne vem, a verujem gotovo.
 Ako ne vara glas ropa, ki čestokrat bil je opevan.
 Amor vas združil na kraju miru je in groze prestrašne.
 V Kaosu sinjem, molčečem v tihoti kraljestva brez [meje].
 Rešite, prosim Euridiko, vendar pospešite usodo!
 Vse vam je padlo po kratkem odmoru li prej ali sleje,
 Tjakaj drvimo vsi do enega istega kraja,
 Tjekaj strmimo, naš dom nahaja se tamkaj še zadnji,
 Vládате roda človeškega trajno kraljestvo najbolje.
 Tó, ko postarano z leti in zrelo, postane vam pravno
 Last in posestvo; za dar zahtevam užitek nekdanji,
 Ako usoda odreče poročencev dar mi, tako sem
 Sklenil, vrniti se več nikdar! Veselite obojih se
 Smrti! Tako govorečega, s strunami spev spremljajo- [čega].
 Duše brez krvi so le milovale. Ni čakal več Tantal
 Valov bežečih. Iksjóna kolo se ustavljalo vedno je;
 V teku prodirnem je; pikali niso več jeter predržno
 Ptički Belidi, posode so v miru pustili; ti Sisif
 Sédél na mramornem kámnu si. Pravi se, prvič da [takrat].
 Sólze močile so lica, Eumenidov spev jih mehčál je.
 Niti kraljeva soproga, a niti ki vlada podzemlje
 Njemu, ki prosi, braniti ne more; Euridiko skliče.
 V senci tam novoumrlih je bila, počasi koraka
 Vsled rane. Dobil Rodopéjski Orfej jo z pozivom, [oči naj].
 Nikdar nazaj ne obrne, da ubegne z doline Averna;
 Kajti drugače se dar prepreči bodoči in uniči.
 Vspno se po stezi, v tihotni tišini navkreber držeči,
 Strma je, temna, meglена, prepréžena s sivo temoto;
 Niso še bili več daleč od kraja in zemlje površja.
 Zdajci v skrbeh, da zastane in željen pogledati vendar
 Prav ljubeznjivo obrne oči in nazaj še pogleda.

Brzo se zgrudi nazaj in stegnivši roke se boreč,
Da se ne vjame nesrečna lovi se po zraku bežečem.
V drugič vmiraje ni vendar tožila o svojem soprogu.
Káj bi tožila ko to, da je bila ljubljena? Dejala mu
Zadnjič: Zdravstvuj, je v slovo, kar je komaj zaslišal.
Zgrudi se zopet utrujena tjakaj, od kamor je prišla.
Skor nič drugače Orfej ni strmel vsled smrti soproge.
Ki podvojena ko tisti, ki gledal je plaho vratove tri
Psa in bil poln strahu je, ker imel okove je isti.
Strah ga prej noče zapustiti, kakor narava od prej,
Ko se prikazal je kamen že skozi prodirno telo;
Olen, ki krivdo prevzemši ni htel biti kriv in deležen,
Leta nesrečna zaupala v lastni si stas in vdana ti
Šrea, so kameni, ktere studenčnata Ida donáša.
Čuj zdaj prosečega niti hotečega le zadržuje še
Brodnik na brodu. Že sedem dni tamkaj žaluje sedeči
Ravno na bregu ilteč je brez vsakih krepil, le bol
[srca]

Reve, britkosti in solze so bile v jedilno mu tolažbo.
Zve, da bogovi podzemlja so kruti, poda se v hribovje
Rodope in pa na Hem, ki ga severni veter vzne-
[mirja].

Jelen strašanski je bil razprostrt in se senčil u senci,
Lastno glavò je okrival z vejami preko košatih.
Kakor zlato so bliščali rogovi viseči strmeči po
Zgibi, a vratni trakovi vihrali po nežnoobčutnem so
Vratu in srebrna toka z jermenom vtrjena stala že
Skor je nad čelom, imáje približno enáko že starost.
Uha obója krasilo krog sene je broj biserov zlatih.
Ta brez strahu in boječnosti vso je strašljivost odložil,
Često obiskal je hiše, upognil vrat je gládénju
Čestokrat prišel v roké je slučajno še nepoznane
Vendar med drugimi bil je najlepši ti Cejskega ljudstva,
Ljub in prijeten o Cipar bil jelen je tebi. Saj vodil
Njega na pašo, si k vodi, k studencu in spletal
Pisane cvetke okol mu rogov in krmilil kot jezdec na
Hrbtu sedeč obračaje vajeti, ko purpur bliščeči in
Semtertje lahko si gobček vpogljivi pregibal jahaje.

Vroče je bilo vsled dneva, pripekalo solnce je žarno,
 Strašna vročina pritiskala lakte, rokove je krive.
 Truden uleže se jelen s telesom na travnato zemljo,
 Dihal tako je hladilno pihljanje košatega drevja.
 Fant nepreviden zvan Cipar, opazi za ščipnatim dro-
 [gom;
 Umirajočega skoro videč vsled rane neznosne,
 Sklene, da hoče umreti. Kako ga Feb ljubko tolaži,
 Lože primernejši, da bi prenašal svoj bôl, ga svari.
 Tak opominja ga, deček ihti in izprosi ko zadnji.
 Dar mu bogov, da bi imel britkosti on vedno pred sabo;
 Jok mu je solze in kri v bridkosti neskončni utrinjal.
 V barvo zelenkasto udje polagoma se spremenijo.
 Ravno viseli lasje čez čelo so belosneženo.
 Kodri postali so sršavi in so štrleli po koneu;
 Z vrha gor v zvezdno obnebje se spenjali zroči.
 Bridko potrto zdihuje pa bog, o ti deček miluješ,
 Pomiloval boš še druge, tovariš boš ti vseh trpečih.

Ciparis. X. (110—142).

Jelen strašan, ki bil Nimfam posvečen, je imel rogovje
 Krog razprostrto; pokrival z vejami rogato je glavo.
 Kakor zlató so blesteli rogovi po gibi viseči
 Njemu krasila vrat je vrvica kamenov drágih.
 S krasnim jermenom utrjena kapsula mu je visela
 Skoro nad čelom imaje približno prav slično že sta-
 [rost;
 Uha oboja krog sene je broj biserov zlatih krasilo.
 Ta odloživši strašljivost, boječnost mu že prirojéno
 Hiše obiskal je rad in vrat upogibal je kvantam;
 Da so gladili božali, ako mu tudi neznani.
 Ko jim je prišel v roke premnogokrat v raznih pri-
 [likah.
 Vendar med drugimi Cejskega ljudstva prekrasni ti
 [Cipar.
 Bil je ta jelen posebno prijeten, priljubljen ti vedno,
 Njega na pašo na vodo k studencu si vodil udano.

Brž si prepletel rogove mu s cvetkami barv razno-
[ličnih
Si ga krmilil sedeč na hrbtu obračaje kot jezdec,
Z uzdo bliščečo si gobček vpogibal mu semtertje
[gibčno.
Vroče je bilo sred dneva pripekalo solnce je žarno,
Rakovi lakti upognjeni krivi so bili pekoči.
Truden vleže se jelen s telesom na travnato zemljo,
Dihal hladilno pihljanje košatih dreves da je v sebe.
S špičastim kopjem pa lovskim zadel ga je Cipar in
[ranil,

Ko ga je videl umirati deček vsled rane prestrašne
Začne ihteti in pa tugovati, želi zdaj umreti
Sam! Glej bodril ga je Feb, v tolažbo naj se že pomiri
Ložje prenašati bol, svari opominja ga stvarno,
Deček ihteci je dar izprosil od milih bogov,
Da bi britkosti in bôl ohranil u svojem spominu,
Solze pretakal je bridke da udje so vsi otrpneli,
Kô je zastala vsa kri, bledijo opešani udje;
Barvo takoj spremené, zelenkasti so in upadli.
Ravno tako vsi lasje po belkastem čelu viseči,
Vršavi kodri postali so kvišku prot nebu štrleči
Bridko zdihuje zdaj bog, o deček premili, ki druge
Sam pomiluješ sočutno, si sam milovanja potreben.

Orfeja smrt. XI. (1—70, 73—84).

Tracije vedež Orfej je s spevom enakim drevesa,
Divje živali in skale sloveče že zase dobil;
Mlade Cikonske, ki prsa so skrivale s kožo živalsko
Strašno napete, prevzetne zagledajo zdajci Orfeja,
Z vrha višine, ki speve je brenkal na strune doneče.
Ena teh kodrastih las tja po zraku šopirno visečih,
Kopje zavrže, zabrusti tja v vedeža ustne Apola
Žobčasto z listjem ovito, povzroči mu madež brez
[rane.

Drugih orožje metalno je kamen, kateri izpuščen
V zraku očaran od gosli glasu zdaj pred noge mu pade,

Kot odpuščanja bi hotel prositi za grdo početje.
Boj nepremišljen pa traja še dalje z naskokom vdržnost
Neha, kraljuje Ezinja srdita boginja ko Furja.
Petje bi ublažilo in pa ukrotilo vse strele različne.
Vpitje prestrašno pojema takoj Berecin stiska Flavta
Ploskanje rok in bahansko tulenje prevpiije glasove.
Vrženi kameni vsi od pevea krvi so rudeči.
Prve Menade, Bahantinje, ptičice brojne in kače
Divjih živali goščavo od pevea glasov presenečenih
Slávo Orfeja podró. Od tukaj z rokami krvavimi grejo
Proti Orfeju v gneči, ko tiči po dneva če sovo
Vidijo mimo leteti. Tako pripodijo se ravno.
Zdajci Bahantinje, planejo brž na Orfeja srdito
Psi kot ob naskoku jelena, če je na strani oboji.
Tam na bojišču v gledišču jelen ko pripravljena žrtev.
Vedeža naglo poiščejo palice tirsá z zelenjem
Z listjem zato nepripravljene mečejo v njega debele
Zemeljske gruče, mladike drevesne in trde kremene
Da ne premanjkalo kopij metalnih bi njihnemu srdú;
Vozne živali z oralom vrinjenim zemljo zorajo
Tudi nedaleč razkopljejo setev še z trudom velikim
Njivo obdelajo trdno. Ko tolpo žensk besnih zagledajo,
Hitro ubežijo, pustivši orodje različno pri miru.
Vse razmetane po trati ležijo sekire in krampi,
Brane pretežke in druge priprave. Togotne pokradbe
Vse so in bile srdite preteče z rogovi poklali so
Hočejo vedeža siloma zdaj umoriti ter njega, kateri
Prvič takrat govori, zaman so vse prošnje njegove.
Z glasom ne more jih več omečiti in pregovoriti
Strastno umoré ga zločinsko. Tak dušo izdihne v
[ozračje,
Hitro skoz usta, katere umele so skale prestrašne,
Divje živali pri Jupitra usodbi v pričo duhov so.
Tebe, o Orfej, milujejo tički potrti, živali,
Divje, kremeni pretrdni in gozdi, ki spev tvoj so čuli,
Nimfe drevesno ko listje so svoje otesle z vejevja.
Tebe milujejo res, trdi se, da polnijo reke
S svojimi solzami struge bregove Najadov Drijadov

Črno lasovje jim doli viseče. Orfeja že udje
 Zdajci ležijo po tleh, nastlani in pa razprostrti.
 Glavo sprejmeš o Hebr in Ciro enako o čudež
 Ravno po reki gredoč so gosli prav milo donele.
 Znano ni meni mrmranje katero je jezik mrmral
 Žalostno pesem, u breg otožni odmev ki je dajal,
 Že je priplaval v morje in tok domovinski pustivši,
 Tu polaste se bregov zdaj Sezbe in dalje Mekrimne.
 Kača prestrašna se stegne v peščeno obrežje do glave
 In na lasovje viseče. A tu je že zopet Apolon.
 Pičenja brani poskus, učini, da ista otrpne,
 V kamen se hitro strdi nje žrelo odprto stoječe.
 Je okamnelo, ko zeyalo ravno je hlastno pihaje.
 Orfeja senca zahaja pod zemlje površje na kraje,
 Ktere je videl že prej spoznal jih je zopet prav dobro.
 Gaje pregledal je vse pobožnih ter najde Euridiko,
 Lastno soprogo ginljivo objame z rokami premilo.
 Tu se sprehajata vkup, vsporedno korake druživši,
 Zdajci koraka za njo zdaj, Orfej pa prvi koraka,
 Tu pred soprogo naprej ter gleda na njo prav pozorno
 Da mu je nihče zdaj več ne bode kam drugam od-
 [peljal.
 Vendar brez kazni Sijaj, to noče pustiti zločinstvo,
 Strašno tuguje ves bol o zgubi preroka svetišča;
 Zveže v gozdu takoj vse matere, žene Edonov
 Baku udanih ljudi, ki zrle so tako zlodejstvo,
 Vse s koreninami vkup in sicer za prste na nogah,
 Kakor vsaka nekoč Orfeju je hitro sledila.
 Vse te nategne in ost tja v zemljo posili prodirno,
 Vsaka poskusi takoj, ko bila na tleh je zvezana,
 Kakor če ptiček u past nastavljeno nogo zavije,
 Ktero je ptičar pretkan prav skrivoma tjakaj postavil,
 Vidi cvrčec da je ujet, s peruti še bije in maha.
 Trese se zanjka in past pregiblje, lomasti okrog.
 Slično poskusi takoj že vsaka zvezanih zbežati,
 Poskusi vrše se zámán, držijo jo glej korenine,
 Stiskajo jo pretrdno ob vsakem poskusu, ubega,
 Išče ko prstov in noge, in nohtov že hitro opazi,

Kak se vrašča že les, u meče različne in bitke,
Stegna ko tiplje okrog lesovje le bije z desnico;
Prsa postala so les prav trden in ramena tudi,
Roke raztegnjene so že skoro mladikam enake,
Tak si v prizorih gotov, da varal se nisi zatrdno.

Midās. XI. (85—145).

Bak zadovoljen ni s tem nikakor, vse polje pu-
[stivši
Z boljšim številom privržencev Timol vinograd obišče,
Paktola trate, bregovje zlatá ni imelo še takrat,
Vsled dragocenosti peska je bil pa ta kraj znameniten.
Tega obiskale često Bahinje, Satire so v spremstvu
Silena ni; Ta vsled starosti vinca se zibal počasi
V pijanosti starčka so Frigije kmetje vjeli, zvezali.
Z vénci na glavi ga peljejo k Frigije kralju Midu,
Kteremu Orfej iz Trakje je slavnosti nočne razlagal
Z Eumolpom Kekropskim. Isti spoznavši tovarša za-
[veze
Došlega gosta veselo sprejme, z gostijo proslavlja
S praznikom večnim, ki trajal pet dni in noči je po-
[vrstno.
Jutranja zvezda prignala ednajstič je zvezdic krdelo,
Kralj ko veselo se tjakaj na Cidisko polje napoti
Silen gojencu mladošnemu zopet povrne nazaj.
Temu dal bog je veseli dan, vrnil se spet je učitelj,
Radostno sme si darilo izbrati v obziru potrebnem.
Ta uporabiti mislil darove je zlobno in reče:
„Učini rumeno zlato, kar se bodem dotaknil s te-
[lesom!“
Želji on (brž pritrđi, izdà mu darilo pogubno,
Liber pa zraven žaluje, da boljšega ni kaj izprosil.
Proč se odstrani junak Berecinski, nesreče vesel je,
Dano besedo poskuša, se vsega dotakne okoli.
Komaj veruje še sebi, ko smreka prav nizkega debela
Svetlo zeleno mladiko ođlomi, mladika je bila
Zlata. Vzdigne ođ tla zdaj kamen se svetlo blesteči

Pristno zlato, ko dotakne se gruče zlatá je lep kup-
[ček.

Žitu, ko je dozorelo; bodeče zdaj klasje potrga;
Zlata glej bila je žetev. Ko sadje potrga z drevesja
Jabolka zdela so se kot darila Hesperidskih Nimf.
Če se dotakne visokih podbojev kdo s prstom prav
[rahlo,

Skoro kot ogenj svetijo podboji se, ako opral si
V čistih valovih roké še Danae val vara rudečkast od
Rok. Že pripravijo mize služabniki skrbni veselemu
Polne so slastnih mesnin pečenega poljskega sadja.
Ko se pa z lastno rokó on dotakne le žitnega klasja
Sveto darilo otrpne, ko hotel meso je razklati
Često z zobmi, pločevina rumena zaškriplje v zobovju.
Trtni sok stvarnika samo dobroto nameša on z vodo
Kakor tekoče zlató, se razlilo je doli po grlu.

Zdaj pa ostrášilo zlo novodobno, je bogat a reven,
Hoče blaginji vbežati, izprošeno vse le sovraži,
Kar pridobil je ga več ne nasiti, žge žeja mu grlo
Suho, zlató osovraženo muči ga le po zaslužku.
Roké in ramena svetla prot nébu obupno dviguje,
„Milost izkaži ti oče Lenaj! Le odpusti! Grešil sem!“
Vsklikne. „Odpusti mi in pa nesrečo odvzemi od
[mene!“

Bog preprijazni ko Bon svojo krivdo spozna se obtoži
Bak. Ta vse prečastno darilo zdaj reši in sklep raz-
[veljavi

Dan ne ostane ti delež zlata, ki izprošeno slabo,
Hitro podaj se gor k reki nedaleč od Šarda mogoč-
[nega;

Hodi čez hriba strmine, naproti tekočim valovom.
Vkrepi po pravi jo poti, izvirek da pravi ti najdeš.
Vrelec ko najdeš peneči, kateri izvira mogočno,
Glavo vtakni v vodovje, s telesa operi ves madež.
Midas kralj stopi k valovju glasom po ukazu povelja
Bárvajo réko, s telesa človeškega tečejo v vóde,
Zdajci poglej že od semena žile postarane trdne,
Trata otrpne in gruče so v strugi zlateno mokrotne.

Cejks in Halcijone. XI. (474—748).

Z luke so skoro ušli in veter je pihal v vrvi:
Tja proti boku mornar je vesla viseča upognil,
Rajno postavi pošev in jadra raztegne široko,
Ter jih vetrovom izda, da pihali s silo so vanje.
Manj ali več kakor pol je morja že rilec razóral:
Daleč vsaki je breg, ko morje se začne beliti.
Semkaj pluskaje z močjo, Ear le močnejši postaja,
Rajne spustite mi dol z višine pa jadr drevesa!
Vsklikne zdaj hitro pilot in jadra krog kólov ovite,
Tu ukazuje vihar, protivi se vedno povelju
In ni pustilo besed, več slišati morje besneče.
Tu vtrdiyo strani, ta vkrade še vesla vetrovom;
Tu se vstvarja izliva valovje se v morsko valovje,
Grozno razsaja vihar, vetrovi okoli bučijo.
V boju z vetrovi so vsi, da z breznov srditost še

Ladje voditelj že sam obupal je in pa priznava,
Da on vsega ne zna, ne vkažati ne prepovedati;
Ko to prestrašno teži, klubuje umetnosti, izkušnji.
Ljudstva vpitje doni in škripljejo vrvi na ladji,
Val se zaganja u val, pretresa grmenje ves eter.
Spenja se kviško naval in zdi se, da morje srdito
Sili k obnebj u navzgor, da gane s škropljenjem oblake.
Pesek rumeni prši z globine vseh breznov nožanjih,
Sili k obnebj u navzgor, zaganja se s strašnim naporom.
Barvan kot pesek je ves in črn kot stigični valček.
Zopet ponikne se dol in belo peneče odmeva.
Ravno tako se krmili v viharjih trahiniška ladja.
Zdajci visoko se vspno ko hribov visokih vrhov,
Dol u globine se zdi, da zre Aheronta globoko:
Zdajci pomika se dol v valovja krvine viseče,
Dviga z globine vrtincev se zdi proti nebu strmeča.
Čestokrat v boku brenči, ko pluskajo vali rohneči,
Skoro nič manj ne zvéni, kot oven železni srdito,
Kadar trdnjavo razpadéno votlo hrumeče naskoči.
Kakor srditi kak ley, moči podvoji ob naskoku.

Tak ko narašča že val z vetrovi zaganja se v ladjo.
Pluska že v njene strani in višje nad njo že štrbunkne,
Kilji se majajo vsi, oluščen okritja je vosek.
Zeva poklina povsod, odpira dotoke vodovju.
Glej že z oblakov prši z odprtih se vliwa deževje,
Zdi se, da sinje nebo se z morja valovi združuje.
In da v višine nebes naval se iz breznov dviguje.
Jadra premočil je dež in skupno z nebeškim vodovjem
Meša vodovje morja, še eter ne kaže več zvezdic.
Slepo zdaj noč že vihar prežene s prestrašno temoto.
Bliskov bliščeči sijaj preganja temote z jasnenjem;
Gromov bobneči vdar razsiplje že morje zavrelo.
V ladje prostore zdaj val poskoči, napolni praznote.
Kakor srditi vojak, ki se odlikuje med moštvom,
Ko že vprizoril naskok je v mestno prav trdno trd-
[njavo,

Konečno up zadobi, osrči ga slavodobitje,
Vendar zidovje dobi od tisoč gotovo le eden.
Tak se dviguje valovje bobneče v višine nad bokom,
Dviga s srdito močjo kipeči se val na površje
In ne odjenja nikdar utrujeni ladji slediti;
Nego se vrine v okop na ladjo si že osvojeno.
Tresejo v mestu se ysi, ko kopljejo edni od zunaj.
Drugi lastijo se že zidovja mestnega znotraj.
Spretnost ne učni tu nič, že pada pogum ino srčnost,
Kolikor pride valov, že toliko smrti se bliža.
Plaka tu eden, strmi in srečnim vse žrtve prišteva,
Ktere pokriva že grob, obljube ta nebu pošilja;
Dviga zaman gor roké, v višave nevidnega neba,
Prosi obrambe moči; ta misli na brate, očete,
Ta pa na ženo, otroke, karkoli je vsaki zapustil.
Cejks se spominja Halejone iz ust se njegovih
[razlega

Samo Halejone ime, po eni on sami tuguje.
Radostno tjakaj on zre, rad videl domače bi kraje
Ter bi s pogledi motril nazadnje še lastno domovje.
Kje se nahaja, ne zna, vrtinci so morja preljudi.
V tmine oblakov nebo oblačno se hitro zakrije,

Da se podvojena zdi podoba in slika ponočna.
 Jadrnik poka, hrešči vsled skokov deževnih vrtincev.
 Poka krmilo trdnó in že zmagonosno dviguje
 Val se na valih oblókanih, kjer pričakuje že plenov.
 Skoro lahkotneje nič kot Atos li Pinda hribovje,
 Vrgel štrbunknil bi kdo u mórsko valovje odprto.
 Poči od zgoraj navzdol ter s težo in sunkom pre-
 [strašnim,
 Ladjo takoj potopi. Del moštva pogrezne se z ladjo
 Z močjo, vrtinea privlačno ne pride več k bivši osodi
 Prav krčevito so drugi držali se ladij stranice,
 Cejks, ki je žezlo imel, steguje roke po tramovih.
 Kliče proseč pomoči očeta, sorodnike druge.
 Kliče oh! kliče zamañ. A čestokrat v ustih plavača,
 Glas po Halvjoni doni. On misli na njo in jo zove,
 Da pred Halejone očmi, telo naj mu umijejo vali.
 Mrtvo tako on želi, pokopljejo pa naj prijatelji,
 Kadar še plava, ime on kliče v valovih Halejone.
 Toda v šumenju valov zgubijo se mili glasovi,
 Poči ter se razkropi, da valček mu glavo zakrije.
 Lucifer v tmíne pokrit, prikaže se ves nepoznan mu;
 Ker pa ni mogel to noč z Olimpa višave zbežati,
 S tmíno oblakov takoj obličje je svoje zagrní.
 Eola hčérka do zdaj ni znála bridkosti nobéne,
 Šteje povrstno noči in možu pripravljá obleko,
 Ktero oblekel bo on in katero bo sama nosila.
 Strašno se zdaj veseli in komaj že čaka vrnitve,
 Višje častila je vse, kadila jim vedne zažiga,
 Vendar častila je bolj Junóna prekrasno svetišče.
 Ona k darilniku gre, za moža, ki več ga ne vidi,
 Prosi, da zdrav bi ostal, domov da se kmalu povrne.
 Moli zaupno lepo, da druge bi rajši ne imel.
 Vendar od toliko želj, le ta se je njej izpolnila.
 Prošenj zdaj več ne trpi boginja za mrtvega drugih,
 Da pa odstranjenje rok od svojih oltarjev pospeši,
 Reče: O Irida ti, znanilka si mojih ukazov.
 Zvesta le teci u dvor, kjer spanje domuje, da pošlje
 Sanje Halejoni, da da v podobi odsotnega Cejksa,

Da vse resnično izve, karkoli se je dogodilo.
 Reče Inus in s krilom vseh barv ogrne se Irida dobro.
 Ko na obnebu obod oblokani je prehodila,
 Gre po ukazu na dom v skalovje kraljevo skrivnostno.
 Blizu pri Cimrih je tam votlina globoka v skalovje,
 V hribu domuje pa bog, ki spanje pošilja in sanje.
 Zjutraj, opoldne, zvečer nikdar ne doseže prostorov
 Z žarki blestečimi Feb. Iz dna izhlapeva megleni
 Pih duhomorni zeló in mračenje tu je temotno,
 Ptiček nobeden ni tam z škrlatno grbenim obličjem.
 Da bi Auroro znanil in z lajanjem psiček nobeden
 Nočne ne moti tihote in obiskovalcev do dvora,
 Tudi živina, zverjad, šumenje velevja ne moti,
 Govor človeški se tam ne čuje, kjer mir je tihota.
 Lete izvira potok iz vznožja skalovja prodira,
 Tiho mrmraje šumlja, po kremenih valček usodni.
 Vspevajo krog odprtine cvetice dehteče od moka,
 Broj raznoličnih zeljšč, omamljena mleko skrivnostno.
 Noč izsesava iz njih škropeča vse rošnate kraje,
 Tu ni škripanja vrat in tu ni mogočnih zapahov.
 Hiša odprta je vedno in nima čuvaja na pragu,
 V dvora votlini stoji, ležišče na Ebena tminah,
 Pernica sivkastih barv pokrita je s sivo odejo,
 Tamkaj raztegnen je bog, utrujene ude utruje;
 Toda krog njega podob nahaja različnih se mnogo.
 Zračnih broj sanj je okrog, kot žitnega klasja na njivi,
 Ali kot listja dreves in peska na morskem obrežju.
 V jamo stopivši, z rokó devica vse sanje odganja,
 Sveto domovje lepo sijaj oblačila razsvetlja.
 Komaj otvori oči ter pogleda nemoteni bog,
 Zopet in zopet zaspi, se z brado dotika opršja.
 Strese se zopet navzdol na ramena nizko sloneča.
 Toda spoznavši, kaj če, vpraša. „O Irida“, reče.
 „Spanje ti bitij si mir, o spanje prijetno bogovom!
 Duhu si blaženi mir, preganjaš skrbi in pa srea
 Dneva dogodke motiš, za delo utruješ vse ude!
 Sanje priplavi ti sem v pošnemanja pravi obliki,
 V Trahin Herkulični brž k Halejoni v kraljevi podobi

Ladje razbitja prizor pokažejo naj prav natančno
 To je glej June ukaz " Ko Irida vse je zvršila,
 Hitro odstrani se proč, prestajati skoro ne more,
 Spanju ko butne v nogó, že čuti vznemirjenje udov.
 Teče in naglo zbeži, po poti nazaj v obnebjem
 Oče pokliče takoj v krdeli rojencev ogromni,
 Semkaj umetnika brž, da podobe v sanjah posnema.
 Spretnější ni je moči v podobi' način govorjenja.
 Vzame obleko seboj, uporabne besede od njega,
 On se prikaže takó v podobi človeške narave,
 Ta je v podobi zverine, li tiča, li kače zavite.
 Ikelos zovejo njega bogóvi, ljudje Fobetora.
 Biva pač tretji še tam, ki ima različne darove
 Je duhoviti fant v kraje kamenje vodovje.
 V trame z lahkoto se vrine, kar duša pogreša vprizori
 Svoje obličje tako vladarjem in kraljem po noči.
 Kažejo drugi tedaj pa mamijo ljudstvo priprosto,
 Gre mimo starih vseh pa u krogu sobratov tam zbranih,
 Morfeja da izvrši ukaz Taumantiske Iride,
 Spanje izbere. Potem sen zopet je lahko utrujen,
 Z glavo se tja zavalí, se skrivši na rahlo podzglavje.
 Oni po noči zbeži, brezšumno peruti dvigaje,
 Hitro po temi leteč do mesta Hemonije pride.
 Tamkaj peruti odloži in Cejksa podobo obleče,
 Vzame podobo in stas enako takó kot mu lastna
 Bled in celotno potrt, mrliču je skoro enaki,
 Brada njegova se zdi mokrotna, od valov oprana.
 Sila mokrota z lasovja soproga je curkoma naglo.
 Vpognjena je nad ležiščem, potrta tuguje z obličjem
 Vsklikne li Cejksa poznaš ti Cejksa revna soproga?
 Mi je pretvorila smrt obličje? Pogledj, ne poznaš!
 Saj si dobila nazaj ti senco moža za soproga!
 Niso koristile glej Halejona mi tvoje obljube!
 Mrtev sem, ne domišljuj si v vrsti živečih, da bivam.
 Tamkaj na morju dobil egejskemu našo je ladjo
 Južni oblakov vihar, v vrtincih jo suče, razbije.
 Ustne pa moje takoj vodovje je slano zalilo,
 Naj te ne mami nikdo, znanilec dvomljiv in sumljiv.

Tudi ne slušaj nestalno razširjenih plitvih povestic,
 Sam ti dogodke povem, osodo potopljenca britko.
 Vstani ter solze pretakaj in žalostno krilo obleči,
 Toraj ne pusti, da grem u Tartara tmine brez stokov.
 Morfej pridruži svoj glas, dozdeval se njej je soproga.
 Zdel se je kakor ihteč kot prave bi solze pretakal.
 Kretal z rokami tako je kot Cejks je imel navado,
 Solzna vzdihně Halejone tresoča steguje u spanju.
 Roke terlišče moža, ozračje objema ginljivo.
 Vstavi se, kam pa hitiš? Počakaj da ideva skupaj!
 Lastni vznemiri jo glas, prizor jo omami soproga.
 Vstane in gleda okrog, li on je, katerega ravno
 Zrla je, dali so luč služabniki semkaj pozvani.
 Ko ga ne najde nikjer, potrta je vsa in otožna.
 Z roko si bije glavó, obleko na prsih si trga,
 Rani si prsa potem, lase si iz glave poruje.
 A oskrbnici veli, ko vpraša po srda jo vzrokih.
 Ni več Halejone nikjer! oh ni je več reče: Umrla
 S Cejksom je! Upanje plitvo, mamilo zbežalo je hitro!
 Oh z ladjelomom poginil je! Videla ino spoznala
 Jaz sem obličje njegovo hoteč ga vzdržati stegnila
 Roke. A senca je bila, glej, senca resnična soproga,
 Sicer ni imel prizor navadnih potez več obličja.
 To lesketalo ni več u prejšnjemu sijaju žareče.
 Bil je odgrnjen in bleđ, lasovje še vedno mokrotno,
 Zrla nesrečnica sem, moža milovanja vredna!
 Tukaj v prizoru je stal, li najdejo še se sledovi.
 Tega boječ se takrat, ker slutila v duhu sem ravno
 Sem ga prosila, nikar slediti viharju brez mene.
 Ko v ladjelom si odšel umirat, jaz sem prosila.
 Da bi odpeljal še mene družabnico tvojo predrago!
 Rada bi bila sledila, brez tebe življenja bi dnevoj
 Jaz ne imela in smrt bi naju ločila ne bila!
 Daleč od tebe pa zdaj umiram na valih tu ljutih;
 Morje požira brez tebe me! Ako bi morala dalje
 Borno živeti, še bolj srdita ko morje postanem.
 Ko bi se trebalo dlje boriti se meni z britkostjo!
 Bila ne bodem več boja, ne zapustim te predragi!

Tebi ostanem naj jaz spremljevalka prezvesta! Če krila
 Urna ne boče oba, naj združi pa naju že črka;
 Če se ne bodo kosti, ime naj dotika se imena.
 Več reči bolj prepove k vsaki besedi pridruži.
 Vdarec se, britko ihtim in vzdih iz srca kipijo.
 Zjutraj zarano je šla na morsko obrežje široko,
 Da bi še videla kraj, kjer gledala ga je odhajati.
 Ko se mudila je tam: „On tukaj je vrvi odvezal!
 Tukaj dobila poljub sem ravno, ko on je odhajal!“
 Ko si predloči vse to, pogleda na morsko gladino.
 Zdajci v daljavi valov tekočih zagleda še nekaj.
 To pa je kakor telo. Ostane u dvomih in čaka.
 To, ko pritiral je val če tudi še precej oddaljen,
 Zdi se ji vendar telo človeško, enake oblike.
 Tu postoji in motri, ugiblje, kaj to bi le bilo.
 Gane se ne, da spozna, prizor ladjeloma jo brzo.
 Ko da pretakala solz obilno bi, reče: „Ti revček,
 Kterisikoli, gorje ti soprogi enako! A truplo
 Pride počasi v bližino in bolj ko ga še ogleduje,
 Zginjajo vedno še bolj ji misli enake iz glave.
 Val ga pritira na breg, spoznala je znano obličje.
 Gleda in bil je soprog. Res on je! ginljivo vsklikne,
 Usta, obleko, lasé zdaj trga steguje ihteča
 Proti Cejksu roke. Soprog si se vrnil mi dragi!
 Tak si se vrnil nazaj? O revček mi dragi, vsklikne.
 Brani vodovje našip, umetno narejeno jezo.
 Ublaži morja in najprvo viharje utruji valov.
 Tukaj že val vskipi, o moč čudotvorna! se spenja,
 S krili že bije zdaj zrak, dehteči lepo pihljajoči.
 Tič milovanja vredni nad valčki jih že razprošira,
 V teku ko svojem frli, otožno potrto in plaho.
 Ustnice dajo odmev, ko s kljunčkom hlepeče doneče,
 Ko se telesa dotakne otrplo je bilo brez krvi,
 Zdaj se krog udov predragih ovile s pomlajenim žarom,
 Njemu dajala zaman poljube je v ustne že trde.
 Ali je čutil to Cejks s pregibanjem valov li glavo
 Skušal vzdigniti, vsi to dvomijo, on pa je čutil,
 Konečno vendar oba le vsprejmeta tiča podoba,

Z višjih uplivno močjo je vspevala zdajci ljubezen.
Trajala združenja vez je vedno v ptičjem zarodu,
Bodo poročenci vsi roditelji imeňovani
Zimskega časa pa sedem prav mirnih dni v teku
Tiho Halejoné vali nad vodo u gnezdu visečem.
Vožnja gotova je zdaj. Eol zabranjuje vetrovom
Beg obvaruje naval, skrbeči za morsko tihoto.

Alegorija Fame. XII. (39—63).

Sredi svetov pa je kraj med zemljo in morjem raz-
[sežen]

In med nebesnimi kraji, kjer mejnik trdobne je zemlje.
Tam se odpira pogled, kje kaj, kako daleč že sega.
Vsaki glas pride polagoma vendar do votlih ušes.
Fama vlada ta kraj, nje dom je trdnjava velika,
Brezštevilnih tisoč vhodov, odprtih dom ima.
Prag ob vhodu zaprt, nikomur ni z močnim zapahom.
Noč in pa dan je odprt nje dom iz bobneče kovine,
Močno odmeva se, glas brončena ponavlja, kar sliši.
Vendar vpitja tam ni, šumenje je rahlo v valovih
Kakor se čuje od daleč iz plóskanja valov kipečih.
Glas je podoben bobnenju, ko Jupiter stresa oblake
Črne in gróm se okrog razlega z hruščenjem pre-
[strašnim].

Tamkaj vlada le krik. Že pride, izide vesela
Tolpa druhal čuj izmišljene deloma prave novosti
Krožijo vedno okrog z besedičenjem čestokrat podlim.
Plitva napolni jim snóv vsa usta odprta, posest ta
Širi se dalje, v krogih skupinah izmišljenost dalje še
[veča].

Ta le poslušá, pridene pa zopet kaj novega zraven.
Tu lahkovernost, tu zmóta je skor brez pomiselkov
[vsakih].

Plitvo veselje, britkost strahopetnost in hitra vstaja,
Neosnovane govore vrstijo činitelji razni.
Kar se na nebu vrši, u morju vse sama že vidi,
Celo obzorje motri na zemlji in svet preiskuje.

Ahil in Cikn. XII. 64—145).

Ta je povedala z vojno, da bližajo tolpe se grozne,
Ladje že grške, sovražnik prihaja nepričakovano.
Kajti Trojani ves breg varujejo, izkrcanje branijo.
Padel boš Protesilaj, ti s sulico Hektorja prvi,
Ranjen je, vsojeno to, in vojna pričeta bo stal.
Žrtev Danajskih že broj in Hektor spoznan je po smrti.
Niso spoznali pa tisti iz Frigje Ahajcev, kaj zmore
Prava vsled skromno prelitve krvi. Zruščilo Sigeje
Se je obrežje, že sin zdaj Cikn Neptuna daruje
Smrti mož tisoč, Ahil leti že na vozu ponosno.
S treskom vse sulice k tlem Peljaške zavrže vse tolpe
V vojskinih trumah li Cikna, li Hektorja išče, naporno
Cikna napade. Se z Hektorjem vojna odloži v deseto
Leto. K sovražniku voz ohrne rotivši se strašno,
Konje, ki imeli so v jarmu uklonjene trde vratove
Dalje z rokami vihteč bliščeče orožje je rekel:
„Ti pa mladenič imej, kdorkoli si v smrti tolažbo!
Bodi v spomin ti. Ahil Hemonijski te je umoril.“
Samo do tu Akacid: Sledila je sulica silna.
Sulica cilja če tudi zgrešila ni vendar opravila
Skoro ničesar, ker ost ostrina sfrlela spuščena
S topim udarcem mu zmlinčila samo nekoliko prs je.
„Sin ti boginje“ deja. Poznali smo prej te po glasu;
Čudiš se toraj, da rana nam zdaj še oddaljena je.
(Čudil se sam je). Ne ta, ki ga zreš ti s čelado od
[grive,
Temno rumeno, ne teža levice, le votlo zaščitje
Uspeva. V pomoč lepoticja in lišpa sem iskal v istih.
Mars tudi s tega le vzroka orožje v roko vzame.
Če bi odstranil ugodnost odkritja, neranjen odšel bom.
Nič ne pomaga Nerejide sin biti, ampak le rojstvo
Tistega, kateri Nereja in hčerko in morje vlada.“
Reče tako in brž strel zažene, ki bil je obleki,
Ščita tja v Akacida. Raztrga kovino volovskih kož
Hrbtnih povrstno devet, a v deseti vdrtni obslane
To pa otrese junak, zaluča že vnovič zdaj z roko

Krepko tresoči se strel, ostalo brez ran je telesje.
Tretji ni vtegnil več strel opraskati, raniti Cikna
Skoro odkritega, žrtvi puščenega in osamljenega.
Skor nič drugače ko bik se je togotil on srdito
V cirkusu rut iskajoč, rudečih, dražil le zabavnih,
Ki pa se ognejo sunkom udarcem v prostoru zaprtem.
On ogleduje, spuščeno iz sulice, če je železo?
Strela ustavlja držaj: „Tak šibka mi roka je,“

[reče;
„Čvrste imela moči je, prej jih je zdaj že izgubila?
Bil sem gotovo krepak, razdjal sem zidovje Sirnezje,
Ali ko Tenedos in pa letoniško Tebo napolnil
Z njihvo krvjo sem ko Kajk rudeč bil je tokov

[krvavih,
Tekel in Telaf dvakrát občutil učinke je sulice
Moje. Kjer toliko usmrtenih kupov naredil sem davno ;
Videl sem stati v gromadah na bregu jih često u

[vrstah.
Moja desnica je bila mi vedno ostane še krepka.“
On je govoril takó kot činom bi prejšnim ne upal,
Sulico vrže v nasproti stoječega Menota močno,
Rodu Sicijskega, zlomi oklep mu in spodaj ležeča
Prsa. Glej umirajočemu, kateri je zemljo težil in jo
Z glavo udarcema butal, izruje iz gorke zdaj rane
Isti še strel in dejá: „To roka je sulica, s katero
Zmago dobili smo mi jo rabil bom ravno za njega,
Sličnega prosim uspeha. To reče poišče si Cikna
Ni se pa varala, sulica brizga krog ramenov levih
Neizogibna od tu, odvrne se kakor s skalovja,
Toda brez vspeha, zaman je radost, veselje prerano
Rane nobene ni, kri je bila Menota tekoča.

Skoči potem iz vozá, srdito in glasno zavpije,
Z mečem bliščečim poišče sovražnika, snuje spopade,
Ščit in čelado uzré prevrtano z brušenim mečem
Poškodovano je že železo na trdem telesu.

Ból pa ne more zdaj več prenašati, meč on odtrga
Trikrat, li štirkat možú z močjo po obrazu udari
Z mečem, držajem ga užge po sencih. Sledi mu še dalje,

Vpehancu noče pustiti počitka. Se silno prestraši.
Kamen spodtiklej ovira korake često po poti,
Cikna zdaj vrže Ahil čez njega tja vznak prav srdito.
S silno močjo ga telebi in brene vznak ga potere
K tlom in še s ščitom, kolenom mu prsa pritiska sr-
[dito.

Stisne trakove čelade, ki vtrjene ravno pod brado
Tlačijo sapnik, zapirajo sapo življenja poti mu.
Ter se pripravi kako oropal bi še premagalea,
Vidi orožje puščeno. Pretvoril Bog morja telo je
V belega ptička, ime to njemu je vedno ostalo.

Smrt Ahila. XII. (580—611).

Bog, ki s trizobom vse pomorske krmili valove,
V duhu jezi se telo, da sina pretvorjeno vidi
V ptico, zato vskipi sovraštvo mu brž do Ahila.
Bruha z osrčja ves srd srditi in pa nespravljivi.
Bitka morilna pa ta je trajala leto deseto,
Konečno Smintu veli, ki bil je ostrižen, sledeče:
„Meni najljubši sinov si, brata si z mano zidove
Troje postavljaj. Zaman ihtiš, ko že vidiš gradove,
Kterim usojen razpad, purušenje v kratkem je času.
Plakaš ti morda zato, ker tisoč jih mnogo je padlo
Mož, ki so branili trdno zidovje u stiskah, napadih.
Stopa li morda, ni treba vseh šteti, pred tebe že zdajci
Hektorja senca, kateri se hrabro boril je za Pergam?
Besni, srditi in bolj krvoločni kot boj še prekruti,
Videl bo, ko ga dobim, ker moč mu trizoba pokažem.
Čutil bo bridko. Dopuščen, ker ni več sovražni spo-
[padek

Rani ga s puščico, ko se ne bode zavedal, a skrivno.“
Deliški zdaj pritrđi obljubi storiti, odneha
Z lastnim in stričevim srdom zakrit se v oblakih
[prikaže
K tolpi Ilijaški, tamkaj opazi pa Parisa v vojni krvavi
Streljati Argive pa smatra boga se oblastno, rekoč
[jim :

„Prosim, kaj zgubljaš puščice streljaje to ljudstvo?
Ako ljubezen in skrb do tvojih ti imaš obrni
Z bojem se brž do Arkidov, maščuj se za brate
[upadle.“

Reče, pokaže tedaj Pelida, ki z mečem telesa
Tolp je Trojanov že k tlom potrl, obrne zdaj njega
Lok in desnico vihteč mu strel je zadal smrtonosni.
Prijama starčka po Hektorja smrti je to veselilo;
Ti zmagovalec, Ahil si velik mogočen in hraber,
Toda premagan ti boš od roparja grške soproge,
Ako bi bilo namenjeno pasti ti z žensko u boju,
Naj bi bil raje ti sam pod vojno veliko poginil.
Skoči potem iz voza, srdito in glasno vpije,
Z mečem bliščečim poišče sovraga in snuje spopad.
Ščit in čelado vzre prevrtano z brušenim mečem,
Poškodovano je že železo na trdem telesu.
Bôl pa ne more zdaj več prenašati, meč on odtrga
Trikrat li štirkrat možu z močjo po obrazu udari
Z mečem, držajem ga vžge po sencih. Sledi mu še
[dalje,

Upehancu noče pustiti počitka. Se silno prestraši
Kamen spodtikljaj ovira korake često po poti,
Cikna zdaj vrže Ahil čez njega tja vznak prav srdito.
S silno močjo ga telebi in brene vznak in potere
K tlom in še s ščitom, kolenom mu prsi pritiska.
Stisne trakove čelade, ki vtrjene ravno pod brado
Tlačijo sapnik, vstavljajo sapo življenja poti mu.
Ter se pripravi, kako oropal bi še premagalca.
Vidi orožje puščeno. Pretvoril bog morja telo je.
V belega ptička. Ime to njemu je vedno ostalo.

Ajaks in Ulks.

XIII. (1—56, 58—229, 231—294, 296—331, 333—378,
380—398).

Ko so posedli že vsi, je ljudstvo u zboru le stalo,
Vstane pa hitro Ajaks, lastnik on sedmeregga ščita.
Srda ukrotilo srce ni, gleda zlovoljno zamišljen

Tja na Sigejični breg, brodovje na bregu stoječe;
Roke stegnivši dejá: „Borim se, o Jupiter, vsklikne,
„Tukaj za našo le stvar, Uliks pa se meri zdaj z
[mano!

Ni obotavljal se oni ubežati pred Hektorja jezo.
Plam sem prenašal le sam, odganjal ga proč od bro-
[dovja.

Bolje z gotovo besedo vpodobljeno se bojevati
Kakor pa s prosto rokó. Ni lahko mi tega trditi,
Onemu pa izvršiti. In kolikor v bojnem vrvenji
Moja malenkost zamore, i oni z močjo govorjenja,
Treba Pelasgi mi ni, naštevati mojih vam činov
Videli sami ste vse, Uliks naj našteje vse svoje
Čine zvršene brez prič, le tminam ponočnim so znani.
Smelo trdim, da zahteva plačilo še precej veliko,
Toda zmanjšuje sijaj mu on, ki tekmuje ob strani.
Ajaksa nič ne napihne, če treba je kaj pridobiti.
Oni plačilo dobil je zdajci že glasom razsodbe,
Ako premagan pa bo soborilec, bo vendar označen.
Hrabrost če moja se čini sumljiva, sem vendar le
[slaven

Zlasti vsled rojstva stanu, Telemona sinko sem vrli,
Troje sem se polastil za časa Herkula junaka,
Z Jazonóm in s pagazejično ladjo u Kolke sem došel.
Njemu bil oče Eak je, temine molčeče je vladal
Tam, kjer skalovje veliko Eolida Sifila tlači.
Eaka Jupiter brž za lastnega sina spoznava
In ga prišteva med rod. Od Jupitra Ajaks je tretji.
O vi Ahivi! Dobe pradedje naj vendar ne spora,
V zvezi so meni z Ahilom velikim, zeló blagodušnim.
Brat bil je meni junak in bratovski delež zahtevam,
Kaj hoče pa Sifeza sin, jednak mu je v sporih in
[spletkah,

S tujimi imeni on rod še Eaka hoče slepiti?
Toraj naj se prepove orožje mi, ker sem podal se
V vojsko brez vsega poziva, če nihče ni mene po-
[zivljaj.
Prednost naj ta zadobi, ki zadnji je rabil orožje.

Vslužbenje v vojsko mrzi, odvräča od sebe previdno,
Dokler ni vendar Naupljad še bolj duhovit kakor oni
Zvito prevaro odkril, uporneža silil k orožju?
Naj li vzame sedaj orožje najbolje ker hotel
Prej li ni imel skrbi, nobenega si osvojiti?
Naj brez časti in daril prijateljskih toraj ostanem,
Ker sem ponudil se brž nevarnostim in pa nezgodam?
Naj bo brezumje resnično ali dozdevno skovano!
Ko bi zdražitelj zločinstva nikdar ne prišel bil na

[Friško!
On svetoval je le zló! Na semna samotno obrežje
Peaza ljubljeni sin bi nam v oči tek ne došel!
Kteri se, kakor trdé, zdaj skrivaš po gozdnih duplinah,
Kamenje ganeš ihteč, privoščiš vse Laertjadu,
Kar je zaslužil, zaman ne prosiš nesmrtnikov večnih!
Zdaj pa je oni, ki z nami se združil je v boje krvave,
Že onemogel, potr, izmučen od glada, bolezni,
Mehko oblači se prav živeč le od ptičev. Puščice
Ki so namenjene Troji, žrtvuje le ptičev streljanju.
Oni še čilo živi, ker spremljal Uliksa ni v vojsko.
Rad zaostal Palamed nesrečni bi bil še med svojci,
Živel bi vsaj brez očitka, da umrl je sicer prerano.
Oni brezumja takoj se spomni, odkritega zlobno
Grkov izdal da je stvar, obdolženje opravičuje
Hitro pokaže zlató, katero je prej že pokopal.
Vzel je Ahivom vso moč, s pregnanstvom in tudi z

[umórom.
Tak se Uliks je boril, srdit in zelo bojaželjen!
Skoro je res prekosil v zgovornosti Nestorja samega;
On me prepričal ne bo, da zlobno je tako početje
Nestorja se iznebiti. Ko glasno Uliksa je klical.
Starost, in ranjeni konj so bili uzroki zamude.
Čudom ob priliki tej prijatelji so ga izdali.
Da pa izmišljenja vsa jaz nisem skoval in iztuhtal,
Znano Tetidu je to, ki čestokrat ga je ozmerjal
Ter je prijatelju beg očital tresočemu javno.
S pravim pogledom stvari mótrijo človeške bogovi.
Rabi on zdaj pomoči, katero je vedno odklanjal,

Kakor zapustil je vse, je tudi od vseh zdaj zapuščen.
To le pravilo za znak postavil je sebi v krmilo;
Kliče prijatelje vse. Drhtečega videl sem stati
Trese se plah od strahu, bledi in trepeče pred smrtjo.
Primem za ščit in pokrili na tleh sem ležččega hitro,
Rešim življenje obupanu, skromno le slavo je imel.
Ako vstrajaš u boju, dopusti da tja se podamo;
Spravi sovražnika sem ti z rano in s strahom v za-
[vetje!
Skrij se prav hitro za ščit, pod istim bojui se ti z
[mano!
Da boš ti slavo dobil. Ko rešil sem njega ki so mu
Rane odrekle vso moč, da mogel bi stati na nogah,
Ubežal je naglo ko piš, ovirala ni ga več rana.
Hektor nahaja se tu, bogove on pelje na vojsko;
Kamor on plane, Uliks ne vstrašiš se ti pač edini;
Čvrstim, krepkejšim on strah povzroči s predrznim na-
[stopom!
Tega sem, ko veselil se uspehov prelivanja krvi,
Naglo potrl jaz k tlom, nek kamen ga vrgel je doli,
Ko je zahteval sam boj, ponudim se njemu v to svrho;
Vi ste Ahivi ihteč osodo mi ugodno sprosili;
Vaše molitve so uspeh imele, so uslišane bile.
Boja izid je bil tak, da oni ni mene premagal!
Ogenj Trojanci nesó, železo in meč, Jupitra še
Proti brodovju Danajcev, kjer bival govornik Uliks je
Branil sem ladij tisoč jaz s prsi in upal vrnitev!
Dajte za ladje vse orožja mi še v razpolagó,
Ako povedati smem resnico, bo večja jim slava
Kakor za mene in čast bo naša vzajemna slovečau
Išče orožja Ajaks, Ajaksa ne išče orožje.
Činom primerja Itak naj Resa Dolóna junaka,
Prijama Helena ujel s presveto Palado je ropno!
Ni se zvršilo prav nič tam brez Dijoméda junaka.
Ako pa nudite vi orožje tak skromnim zaslugam,
Le razdelite in del Dijoméda bodi največji!
Kaj Itacanu bo to, ki čin izvršil je le skrivaj?
Neoborožen slepil in varal je svoje sovraige!

Saj je čelade sijaj, ki žarke zlatene krog meče,
Zalezovanja odkril izdavi vse skrite v zatišju.
Glava dulihišna ni še teže enake nosila,
Pod Ahileja čelado. Oklopje Pelida je težko,
Zlasti za ramena, ki so nevešča za boje krvave;
Prijal ne bode pač ščit, če tudi je spretno izdelan.
Strahopetni levici naj tudi za krepko prijemlje.
Kaj ti zahtevaš daril predrznih in tebe slabečih,
Ako ti istih poda Ahivsko ljudstvo udano,
Bode vzrokov dovolj, da vse ti povrstno premagaš,
Tebi ostane le beg, v tem geslu edino vse zmagaš,
Toda počasen bo beg, ker vlačiš ti težo sijaja.
Nedotakljiv naj bo ščit, ki bojev se je izogibal,
Moga predrl je strel, naslednika kliče v zameno,
Kaj je še treba besed? Z dejanjem se skušajmo
[stvarno!

Vrže orožje možá še čvrstega v tolpe sovražne,
Vi prinesite ga brž in ž njim donašalec krasite!
Tistega, ki sem donese in to karkoli prinese!
Sin Telamona skončal je, zadnjim besedam sledilo
Ljudstva mrmranje in blišč je daleč okoli hrameče;
Dokler ni vstopil Laert, junak bojeviti, predrzni
Ter je oči ki so v tla obrnjene, k knezu obrnil.
K govoru usta odpré, milobne besede izreče:
„Moje ko želje uspeh imele bi z vašimi bile,
O vi Pelazgi, potem ne trebalo ljutih bi bojov,
Imel orožje Ahil bi tvoje enako mi tebe!
To zabranjuje pa vam in meni prebridka osoda,
Z roko brišaje oči, ko solze iz njih bi ti lile;
Kdo bi pa brzo sledil velikemu zdaj Ahileju!
Kakor le on da sledil Ahil je Danajem pogumno!
Temu ne bode u prid, da topoglav je ko se kaže.
Da vam Ahivi v korist služila je vsaj topoglavost,
Moja predrznost, če smem predržno jo jaz imenovati,
Ki se uporabljala zdaj, za vas, za gospoda je vedno,
Ta brez zavisti naj bo, dobrin naj nikdo ne zanika.
Nihče naj jih ne taji, ker to je pravično in modro,
Rod in pradedje vse, kar nismo storili mi sami,

Komaj jaz našo to last imenujem resnično in pravo
Kajti ker Ajaks trdil, da Jupitra on je potomec,
Našega tudi rodú, le Jupiter sam je začetnik
Nas pa stopinje le tri od onega ločijo stvarno.
Meni je oče Laert, a temu Arcezij in Jupiter,
Nihče z dežele ni ušel preganjan po kakem načinu,
Tudi cilenski bog u drugo mi služil je plemstvo
Zlasti po materi bog, zastopan pri dveh je rojencih,
Ne ker sem bolj plemenit po matere rodu visokem,
Niti zato, ker mi oče nedolžen je bratove krvi,
Jaz le orožja želim; pretuhtajte stvar po zaslugah!
Da iz obzira, ker brat je bil Telamona Pelejus,
Ajaksu to ni v zaslugo in niso uplivi sorodstva,
Čednosti samo sijaj se išče u bojnem obzorju!
Ako se vpraša po bližnem sorodstvu in dedičih prav-
[nih:

„Tukaj je oče Pelej in Pir je pa rojeni sinko.
Kje se nahaja Ajaks? Li v Pitjo, li v Pir je odšel?
Teukr v bližini ni manj soroden Ahileju v vrsti.
Če jih zahteva in če vzame naj toraj orožje?
Samo vsled činov tedaj nahajajo se razprtije,
Mnogo sem več izvršil, kot moje trditve trdijo.
Meni to lahko se zdi, tok časa mi bodi krmilo.
Dobrovedoča naprej smrt sina Nerejska mati
Brž z nepoznano ga nošo ogrne, pokrije. Slepilo
Krilo in varalo Ajaksa celó in zraven še druge.
Jaz v lepotiče sem žensko zamešal orožje različno,
Ker je imelo namen, moža duhovitost vzdramiti,
Vendar ovrgel junak deviških oblek ni odstranil.
Ko sem pa njemu dejal, ki nosil je ščit in pa sulico
Pergam, oj sinko ti moj! ohranjen ki bil je propada
Kaj zakasnuješ pogin zadati ti Troji mogočni?
Močnega sem odposlal za čine, dejanja mogočne,
Čini njegovi vsi, dejanja so moja zvršena.
S sulico Telefa k tlom sem vrgel, premaganca zdravil.
Moje junaštvo je to, da Tebe so padle uporne,
Meni verujte uzel sem Tened in Krizo in Kilo
Mesta mogočna in Skir, verujte mi, z mojo desnico!

Padlo zidovje je vse Lirnezije in se zdrobilo.
Drugo pa da zamolčim, poskrbel sem tudi potrebno
Hektorja je umoril, da padel je Hektor vsled mene.
Naj se orožje vroči mu, ki bo odkril Ahileja;
Kar sem jaz živemu dal, naj mrtvi mu zopet povrne.
Kakor je enega bôl Danajce vse skupno prešnil,
Ladij pa skoro tisoč, je polnilo Aulis eubojično,
Čakali že smo dovolj, da veter v bródovje bi pihal,
Bilo pa vse je zaman. Osodni izreki prestrogi
Tirjali so Agamemnonu hčerko nedolžno Dijani.
Branil je oče ihteč, svarivši nesmrtnika resno.
V kralja osebi je bil še oče zastopan obupni.
Odprem z besedo sree, mu ljudstva blaginje predočim.
Tamkaj priznavam jaz sam Agamemnon naj mi od-
[pusti,
Stvar sem težavno zvršil pred nekim pristranskim
[sodnikom.
Ganila tega korist je ljudstva in brata vzajemno,
Da si je slavo in čast s prelivanjem krvi oskrbel.
K materi bodem poslan, to niso srčili, slepili
So jo na razni način. Če Télamon tjekaj bi došel,
Jadra ne imela bi zdaj ugodnega vetra za vožnjo.
V ilijske dvore sem šel, pogumni predrzni poslanec;
Videl sem Kurijo Troje velike, vanjo sem stopil.
Polna je bila tedaj še moštva. Nevstrašeno stvarno
Grško zadevo zvršil sem glasom ukaza, naročbe.
Parida tožim nazaj ter plen in Heleno zahtevam,
Komaj so, o Menelaj, kar tebi prav dobro je znano,
Roko od zla odvrnili. Ta dan je bil prvi pogube,
Skupne. Bi trajalo res predolgo naštevati čine,
Koje zvršil sem v korist za časa vseh bojov težavnih.
Hitro po bojih prvotnih ostali sovražniki dolgo
V varnosti samih zidišč; prilike za boje ni bilo.
Bili očitni smo boj mi komaj u letu desetem
Kaj si pa delal med tem ti boje edino ki snuješ?
D drugega skoro ti nič ne umeš ko bojov vrvenje;
Dobrega kaj si zvršil? Po meni ko ti pozveduješ,
Vprašáš po činih, prežim v ozadju jaz skrit na sovraga.

Snujem zvijače, obdal sem jarke z okopom okoli;
 Dajem tovaršem pogum, hoderč jih naj vstrajajo v
 Zraven jih pridno učim živil uporabljeno vspešno;
 Dalje, na kaki način je treba se oborožiti.
 Idem z izgledom naprej, ko kaže prikladno potreba.
 Glej ti na Jupitra ukaz ko varan u sanjski podobi,
 Skrb odstraniti veli za vojno že ravno pričeto.
 Oni povelje takoj z uzroki lepo vtemeljuje.
 Ajaks bi tega ne smel pustiti! Porušenje Troje!
 On naj zahteva, veli! Po možnosti naj se bojuje!
 Onih zakaj ne vzdrži, ki hočejo tja se podati?
 Zgrabi orožje naj brž! V posnemanje tolpi z izgledom
 Dati bi moral vzgled, da množica bi mu siedila!
 To bi bahaču odveč ne bilo, zakaj je pobegnil?
 Videl sem. Mene je sram, ko ti si sramotno ubežal!
 Rekel takoj sem svareč: „Kaj delate tu strahopetci?
 Kako brezumje vas tira tovariši, da ste vi Troje
 Skoro dobljeno iz rok pustili? Kaj boste prinesli
 V letu desetem domov ko samo blamažo, sramoto?“
 S takim govorom me bolj nadušil je, da sem odrinil
 S tolpo k brodovju in pa domotožju se hitro odtegnil.
 Skupaj je sklical Atrid preplašen drhteče sodruge,
 Upal ni Telomonid besedice ziniti dalje.
 Terzit se upal je brž z osorno in rezko besedo
 Kralje napasti, sokriv sem bil prizadevanja vsega.
 Vstanem, pogumno bodrim tovariše obupajoče.
 S klici, pozivi prišel kreposti sem v srcih gojiti.
 Oni karkoli storili od takrat, to delo je moje.
 Trudov napornih je plod, odvrnil begunce sem časno.
 Konečno kdo te želi in hvali iz vrste Danajcev?
 Z mano delil je Tedid rad čine ter njemu ugajam;
 Mene je oni dobil Uliksu tovariša zvestega.
 Nekaj je vendar že to, da sem tisočerih edini
 Kterega z vrste je zbral Dijomed pristasa je pravega.
 Tirala ni me osoda, kljub temu brez vsakih predsod-

Šel sem v tminah noči v nevarnostih strašno velikih.
 Frigija, Dolona k tlom potrl sem, ki se je upal
 Ki tako umoril potem, ko izdal je okolnosti tiste.
 Zvedel načrte sem vse, zvijačne ukrepe Trojanov.
 Ni mi ostajalo nič več vedeti, izpraševati;
 Lahko bi vrnil domov se venčan s vso slavo pristojno,
 Nezadovoljen še s tem šotore sem Resa obiskal,
 V lastnem šotoru ubil sem njega in pa spremljevalce.
 Ko se zgodilo je to, sem brž zmagonosno odrinil,
 Sedel sem častno na voz, odšel sem v sijajnem spre-
 [vodu.

Zdaj mi orožje pa tistega, kterega konje sovražnik
 Je za plačilo za noč zahteval, odrekate Ajaks
 Bil naj bi bolj zaslužljiv! Licijskega kneza Sarpeda,
 Moj jih potrl je meč, predrl sem v boju krvavem
 Kérana Ifta sina in Kotonuja tudi Alabastra;
 Halja Akandra, Pritana in tudi Noemona;
 Kajti prebridko jaz smrt zadal sem Kerzidamu Toonu,
 Tudi nesrečnežem vam Enömu in tudi Karopsi;
 Drugi sloveči še manj pod Iljona zidom so padli,
 Ranjeni z mojo rokó. Someščani, jaz imam obilno
 Ran prizadetih povsod, častitljivih že po prostoru.
 Ako besedam pa vi ne verujete, semkaj pogledjte!“
 Strga obleko z rokó raz prs, zatrjuje navdušen:
 „Prva vi vidite tu za vaše zadeve trpeča,
 Kapljice vendar krvi prelil Telamon ni nobene,
 Ude on nosi brez ran. Pa kaj nam pomaga, če pravi,
 Kak da orožje za bran donašal brodovju Pelazgon,
 Proti Trojančcem in Zenu. Trdim, da je nosil orožje
 Ni moj namen pa dejanj zanikati častnik. hudožno.
 Da se ne bode lastil zasluge le sam uzajemne.
 Malce da bodem častil in vam soborilec pripustil!
 Aktorid zgnal je nazaj gotovo Trojanee od ladij,
 Kojim pretil je požar z branitelji vsemi pogubni.
 Tudi da upal je sam se meriti s Hektorja močjo,
 Misli je, zabil je kralja vodnikov in mene celotno.
 On deveteri u službi je prednosti imel z osodo!
 Kak, vi junaki, uspeh imeli so vsi vaši boji?

Hektor odstrani se proč brez ran je, brez vsake po-
 [škodbe,
 Meni je strašno gorjé ! Trpljenje veliko me sili,
 Da se spominjam jaz dne, ko padel Ahil je junaški !
 Nepremagljivi branik Danajcev. Ne solze, bridkosti
 Niso ovirale več telesa iz zemlje pobrati !
 Čujte, na ramenih, dem, odnesli so truplo Ahila.
 Vzeli orožje so to, katero sem želel nositi !
 Imam jaz svojstva moči za težo jednako sposobna ;
 V meni še vije sree, ki ceniti zna vse zasluge,
 Odlikovanja vsa. Vporabila mati za sina
 Hoje in prošnje je res, nebeške darove, umnosti
 Strašne. Bojevnik surov, da vzame brez vsega sočutja.
 Ščita vzornih podob, ne pozna oceana, ne krajev,
 Zvezdic z visokim obnebjem, Plejadov, Hijadov, Med-
 [vedov.
 Ki ne zahaja nikdar, različnih ne mest več bliščečih,
 Meč Oriona. Zdaj pa hoče orožje imeti,
 Ktero ne ume reči, obdolžil je mene, da v vojni
 Službi sem ubežal, začel prepozno opravke vršiti.
 Ali ne čuti, Ahileja srčnega da ponižuje ?
 Hlinstvo če zove se zlo, oba se pa hliniva zlobno.
 Kazen če zove odmór, jaz došel sem prej kakor oni.
 Žene mudila ljubav je mene a matere njega.
 Njim bil začetek je dan, a vam le nasledek !
 Nerodoviten ostanem, ne morem odstranit očitanj,
 Se ne bojim, če tudi ne morem braniti uspešno,
 Bistri Uliksa ga um, dobil je, a ne pa Ajaksa.
 Da, blebetaje z osornim jezikom me psoval je osorno,
 Vas sramotil je grdó, očital vam čine je grde.
 Kaj je neumestno zeló, da sem Palameda zatožil.
 Vam pa li služi u čast, da njega ste brž obsodili ?
 Ni zagovarjal Naupljad velikega zla in očitnega
 Tudi vi niste zatožb poslušali, razmišljevali.
 Videli vi ste vse to, saj bilo na dnevnem je redu.
 Biti zatožen vsaj nisem zaslužil, da Peaza sina
 Lemen Vulkanski že ima. Dejanja vi vaša že sami
 Opravičujete, ker ste soglasno z vsklikom trdili.

Nočem tajiti nikdar, nasvete sem dajal mu ugodne.
Vojsk in napornih poti, naj pridno ogiblje se vedno
Ljubi naj blaženi mir, da zljajša si reve bridkosti.
Mene ubogal je brž in zdaj še živi mi veselo.
Dobromisleči nasvet je bil poln prijateljstva, sreče,
Vspešen, ker vedeži hočejo da osvoji se on Troje.
Tega mi ne naročite, bo bolje, če daste ukaze
Sinu Telamona znal vsled jeze bolezní vtolažiti
Bode z besedo moža zvijačno ga zvabil bo v svrhe
Prej šel bo Simois nazaj, prej Ida bo stala brez listja,
Prej bo Ahajec pomoč naklonil Trojanom potrebno,
Kakor za vašo bi stvar počival jaz in bistroumje
Ajaksa bilo v korist Danajcem bi vedno in zmerom.
Ti grozovit Filoklet, tovarišem, kralju in meni
Tudi če nisi naklonjen. Preklinjaš rotiš če me silno
Ako v srditosti in krvoločnosti tudi zahtevaš
Toke krvi, da bi lili iz žil mi vstal naj bi dalje;
Jaz le v tvoji oblasti in ti pa v moji enaka!
Tvojega saj sem ujel dardanskega vedeža zvito
Ko sem določbe bogov in Troje osodo razkrinkal
Skriti ko Palade znak sem frigične tolpe sovražne
Zopet junaško dobil. In z maño se Ajaks je meril
Kajti osoda brez nje odrekla je Trojo vzeti
Kje je junaški Ajaks. In kje so prevzetne besede
Cvrstega moža, zakaj bojiš se? Zakaj pa Uliksus
Upa še iti skoz straže ponočne na straži bedече
Z meči srditimi upa napasti zidovje Trojaneev,
Zraven stoječi še grad, na strašni višini najvišji
Vzeti svetišču boginjo, oropano semkaj donesti
Skozi sovražno druhal. Če tega ne zvršil bi čina
Sin Telamona, zaman v levici bi kopje obračal,
Zmago sem Troje dobil. V tisti sem noči mogočno
Pergam premagal, tedaj sem silil, da brž se je vdalo.
Nam ti Titida, končaj z mrmranjem, obličjem pokaži
Mojim tovarišem vsem v dokaz da dobil je plačilo.
Ti ko donašal si ščit za krepko brodovje Danajcev
Bil nisi vendar ti sam, te spremljala tolpa je razna
Meni pa eden če sam ne znal bi, da mora bojevnik.

Vedno razumnega ubogati, biti podredjen ukazom
 In da plačilo ne prija edino močem silovitim;
 Skóro bori se le sam in zraven Ajaks še razumni,
 Euripil slično krepak in sin Andremona junaški;
 Ni se pogrešalo tu Idomeneja, Merjana, Krečana,
 Niti vzornih Atridov. Ti krepki so z roko in niso
 V boju za mano in spretnosti moji, niso slabejši
 Tebi desnica koristna in glava da ukaze vodila.
 Moč ti je dana brez uma, na srcu jo meri bodočnost
 Znaš bojevati se spretno, čas bojev Atrid določuje.
 Ti si s telesom močnejši, jaz imam pa prednosti uma
 Kolikor tisti ki ladjo krmili je višji krmárju
 Kolikor večji voditelj je kakor vojak, tebe prese-
 [gam,
 Nič manj v telesu človeka razum ni močnejši od roke
 Tvorí navadno vso moč, ki ima snovi vodilne.
 Dajte vladarji takoj čuvajem vi vašim plačila,
 Dajte za trude in skrb mi let mnogoterih v kterih,
 Živel sem poln nemirov, priznanje mi to v odškod-
 [nino
 Dolžno mi vsaj za zasluge. Skončani so vsi že napori;
 Ovirajoče osodne določbe odstranil sem hitro.
 Ko sem dosegel, da Prijam visoki se lahko vzame
 Sem si ga že osvojil. Pri upih vseh naših vzajem-
 [nih,
 Dalje pri Troje zidovju, ki ima razpasti in pa pri bo-
 [govih,
 Ktere sovražniku vzel sem, prosim če kaj še ostane,
 Treba zvršiti pozor! Orožje kateremu dati
 Zdajci pokaže na sliko Minerve, ki polna osod je.
 Kneginje tolpa je vsa že ginjena. Kar se pa tiče
 Kaj vse doseže zgovornost uspeh dokazuje modrosti.
 Nosil orožje je čvrstega moža, a tisti ki se zoperstavil
 On ki je Hektorja sam, ki železu in ognju in Jupitru
 Se je protivil, ne more se zdajci v jezi zdržati
 Ból je potrla moža, katerega nič ni vkrotilo.
 Prime in zgrabi za meč ter vsklikne: „Vsaj to je zdaj
 [moje.“

Ali zahteva Uliks zdaj zase še to. Uporabiti
Hočem krvavi jaz meč, ki čestokrat bil je oškropljen
S krvjo Frigičanov z umorom lastnika bo zdaj kr-
[vavel.

Nihče Ajaksa ne zmaga, le Ajaks premaga se sam“
Reče, v oprsje, ki ran je mnogo že bridkih dobilo,
Tja, kjer železju se pot odprla je, jeklo zabrusi.
Niso zamogle roke zdaj meča izpuliti iz rane:
Zgine Herzilija z zvezdo iz zemlje u zračno obzorje,
Z znano roko jo seboj ustanovnik iz Rima odpelje.
Menja s telesom ime jej prejšnjo, jo Horo nazivlja,
Koja boginja Kvirinu je zdajci pridružena stalno.

Apoteoza Eneja. XIV. (581—608).

Hrabrost Eneja posilila vse je bogove in Juno,
Enkrat skončati prepir, ki trajal že precej je dolgo;
Ko je kraljestvo rastočega Jula vtemeljeno bilo,
Bil Citereje junak je, zrel za nebeško kraljestvo.
Vendar bogove proseč, ovije očetu se slednjič
Krog vratu mu rekoč z udano otroško ljubavjo:
„Nisi ti bil mi pretrd, oj oče, ob času nikakem,
Mojemu Enéju déd njegov si, podeli božanstvo,
Skromno če tudi, če sploh podeliš mu. Zadosti je
[zreti

Enkrat kraljestvo neljubo in iti čez Stiksovo reko.“
Vsi potrdili so to, bogovi še kralja soproga
Isto kimaje prizna, z veselim obrazom trdeča
Oče odvrne potem: „Nebeških ste vredni zakladov.
Ti, ki me prosiš in ta, za ktereга prosiš, le sprejmi
Hčerka, karkoli želiš. Raduje se laskavo njemu,
Bodi hvaležna srčno, vetrovi z golobjo uprego
Peljejo njo tja na breg Lavrente, prikrito pod trsjem.
Z reke valovi že gre Numicij tja v morje široko.
Temu izmiti vse zlo Eneja ukaže pogubno,
In naj v teku tihotnem odnese u morje prostrano.
Venere ukazom rogljati čuj brž zadosti in odstrani

Z vali, z umivanjem, z drgnenjem, kar bi Eneju vtegnilo
Biti pogubnega smrtnega. Boljši le del se protivi.
Mati mazili telo z dišavo nebeško, prijetno,
Maže z ambrozjo obraz namešano z nektarjem sladkim.
Tak ga vsposobi v Boga in ljudstvo ga zove Kvirina
Moli ga kakor boga, slavé ga v svetiščih, oltarjih.

Romul in Herzilija. XIV. (772—851).

Vojne je vladala moč, Amulja krivičnega daleč,
Bližnjo Avsonije vlast in starček Amulij z vnukom,
Sprejme kraljestvo takoj, utrdijo na praznik Palilje
Mestna zidišča se vsa. Sabinski očetje in Lacij
Bili prehrabri so boj. Torpeja izdihne potrta
Dušo preblago, ko pot odpre se do daljne trdnjave.
V kazen zadeta takoj je s ščitom prodirnim globoko.
Oni iz Kure od tam, zadržujejo prav po vzgledu
Raznih molčečih volkov, le v ustih glasove, metajo
Često telesa, ki sem jih premagal, iskaje dospeti
Vendar še tjakaj do vrat, katere zaprl je Iljad.
Ene Saturnija brž odprla je sama pozorno,
Ne da škripanje duri. posilijo tesni tečaji,
Venus, edina vzré, da upadli zapahi so vhoda.
Ta je gotovo takrat pripravljena bila zapreti
Iste, če tudi nikdar dovoljeno bilo ni strogo
Dejstev in činov bogov na kaki način premeniti
Jana svetišču okraj pridruženi tega je potok
Mrzli namakal, takrat Najadi Avsonje zasedejo.
Teh pomoči je prosila in Ninfam ni bilo mogoče
Željam bogov opravičenim več kljubovati, izvabile
Vodne so toke voda in reke studence iz zemlje.
Janus svetišča vhod ni bil nedostopen še takrat,
Tudi zapiral ni val nikakih še potov daljavam.
Žvepla predrzno v vodovja bogati studenec so djali,
S smolo so žile vodâ globokoležečih zažgali.
S takimi sredstvi v dno se temeljno raznih izvirkov
Vrinjal gorkote je vpliv. Vodovje, ki ravnokar strašno

Z trpko toploto vseh alpskih potokov borilo se kruto,
Ognju pekočemu zdaj gotovo ne moreš vbežati.
Vdasta stežaja oba se hitro z ognjenim škropljenjem,
Z novim studencem vhod, se divjim Sabincem zaprl,
Dokler bo Mars še vihtel orožje. Ker Romul pričel je
Boj kot prvak in rimska vsa zemlja je krita s Sa-

[bincev,
Mrtveci, z žrtvami, meč je tolpe njegove prekruti.
Zmešal, kri zeta s krvjo očanca se sklene, vsaj končno.
Zopet s pomirjenjem boj naj smatra se kot dokončani,
Tacij naj bo sovladar in bitka naj vendar poneha.
Tacij je bil umorjen, oboji zdaj narod vladaš
Romul enakopravično. Čelado odloži očeta.
Hitro bogov in ljudi z besedami Mars je odvrnil:
„Oče, nastopil je čas, kraljestvo je rimsko vtrjeno,
S temelji prave moči in vlada se zdaj neodvisno,
Meni da se zadosti in mojemu zraven nečaku
Glasom podanih obljub nebesom se mora zročiti;
Zemlji ukraden je bil, so znane mi dobro besede,
Vzeti da hočeš v nebo ti enega. Naj se izpolni.
Vsegamočni je dal dovoljenje, ognil obočje
S tmino oblakov že svet, pretresa ves z gromom in
[bliskom.

Ko po Gravidij uzré izvestno že znake skončanja,
Hitro na sulico vprtl poskoči na čvrste konjiče.
Tlači jih vdarce dajoč, v ozračje odpelje se drzno.
Kmalu vrh hriba je stal, vrh hriba ki zvan Palatin je,
Iljada vzame seboj, ker hotel je ravno oditi,
Pravo kraljevo nazaj Kviritincem vrniti v zahvalo.
Brž se razlije telo u zraku pretankem vmrljivo,
Kakor se kroglja stopi, svinčena spuščena iz puščice.
Krasna česčenja bolj vredna postava nastopi, je taka
Kakor je slika Kvirina, kateri ognjen je v Trabjo.
Ko še soproga ihti po izgubljenecu plaka, Irini
Juno kraljeva veli, naj z mavrico gre dol k Herzilji,
Vdovi sporoči ukaz naj v zmislu sledečem približno:
„O ti gospa! ki ves svet Latincev, te častno pro-
[slavlja,

Bila sloveči si lišp, prej vredna moža veleuma,
Zdajci soproga skrbna Kvirina, prav bridka ustavi
Jok in ne plakaj bridkó, če videti hočeš soproga.
Gaj ti obišči z menoj, zelen je na hribu Kvirina,
Romula kralja krasi svetišče obdan je ves s senco.
Iris uboga se k tlom spustivši Herziljo po ukazu,
Nagovori zdaj tako z nastopno besedo prijazno.
Resno odvrne, oči zdaj komaj dviguje v višave:
„Ni mi boginja mogoče povedati, kdo da si ti;
Res je gotovo, boginja si, pelji me pravi, pokaži
Brž mi soproga obraz; Če to mi usóda nakloni,
Njega videča, nebo, nebeško bom mislila zreti.“
Brzo z Taumantisko gre on devo na Romula hribček.
Glej, vtrinjajoča na tla, se zvezda je z bliskom spustila,
Sij nje blesteči je čarobno vplival, spremembo kra-
[sivši,
Z zvezdo Herzilijs brž izgine v ozračno obnebo.
Tlačilo jih je ojé krvavo, a vdarja, poganja
Z bičem jim vdarce dajoč, v ozračje odpelje se drzno.
Ustanovitelj jo Rima je z roko že znano odpeljal.
Menja s telesom ime ji, prejšnjo jo Horó nazivlja,
Ista boginja je vsa Kvirinu pridružena skupno.

Nauki Pitagora. XV. (178—213).

Vse je tekoče okrog, prizor se spreminja ti slednji.
Časi glej minejo vsi, ko reke deroče teko ti.
Reka obstati ne more, ne ura ki naglo brž zgine.
Val se za valom podi, kot val ki prihaja potisnjen,
Prejšnjega zopet nazaj odrija, potiska v ozadje.
Časi bežijo takó, sledivši jim zopet zdaj novi.
Kar je pred nami biló, za nami se zdaj že nahaja,
Kar še ni bilo pa bó, trenutki se vsi obnovijo.
Vidiš prestrašne noči, ko prostor so ves prehodile,
Bližajo dnevu se vse. Bliščeči že solnea sijaji,
Nočnim ki tmiman sledé, radostno oživljajo bitja.
Barve enake več ni, na nebu ko vse že k počitku,
Trudno se vgledo je tja in luna bliščeča nastopa.

Z belim konjičem zlati, Palantija, luči znanilka,
 Febu obnebje lepo. Ščit božji je zémlje obočje,
 Rano se dviga rudeč, ko spenja iz robov se zemlje
 Bel je v višinah poti, ker v etru zreali se modro
 Ter se ogiblje že tal dotikanja stika pozorno.
 Ista ne more nikdar ponočne Dijane podoba
 Biti in vedno rastoča, je manjša nje pristna oblika,
 Kakor naslednja je večja ko zemeljska kroglja gotovo.
 Kajti ne vidiš razločno, da leto je deljeno v štiri
 Dele različne, po vrsti posnema vse dobe življenja,
 Dobe življenja ljudi. Vse solčno je, ljubko prijetno.
 Teku življenja enači. Iz sokov poraja se skupno
 Trava brez vsakih moči je šibka, a z upi tolaži
 Kmete. Potem pa začjenja vse evesti povrstno po
 [njivah

Raznih prekrasnih cvetic, a moči še ni videti v bitju.
 Krepko je leto še bolj, pretvori se pomlad v poletje,
 Že je mladenič krèpak, ga dobe življenja čvrstijo
 In bogatejši še bolj ter bolj ognjevito in čilo.
 Neposredno sledi pa jesen, mladost ko poneha,
 Vroča je, zrela in mila stoječa v sredini ponosno.
 Ravno med starčkom, mladenčem imaje že sivo la-
 [sovje.
 Kmalu nastopi s trésočim korakom že zima prestrašna,
 Ta se nahaja brez las ali ima lasovje vse belo.

Apoteoza Cezarja. XV. (746—870).

V našem svetišču ko bog, sprejet bil je tuji vzajemno.
 Cezar bil v mestu je bog. Odličnega v boju in miru
 Boji skončani v slovesnih sprevedih ko čini mirovni,
 Odlikovanja, časti so v zvezde slavile junaka.
 Vrlo proslavljal ga sin, po zmagah je bojih med ljud-
 [stvom,
 Cezar izvršil je broj različnih dejanj plodonosnih.
 Večji ga čin ne slavi, ko ta da postal mu je oče,
 Res je veljak ko vzor, ukrotiti podjarmiti čete,
 Brojne Britance, ki tam so bili ob morskih obalih;

Skozi vodovje tekočega Nila po sedmih iztokih
Peljal je ladje, ukrotil Numidije uporneže strašne,
Juba Cinipinja in Pont Mitridu prevzetno udani,
Ljudstvu Kvirina dobil vse to je in mnogo še drugega,
Polno zaslužil je zmag proslavljal jih vendar najmlajši
Sina vzor, da rodil junaka je hrabrega silno
S tega oblastjo bogovi človeštvo ste vi blagrovali,
Da ni umrjoči postal po rodu vsem drugim enaki
Moral postati je bog. Enéja krasotna vzorna
Mati videča vse to, prizor je še zrla prebitki
Snuje da zdajci se smrt vladarju z orožja vrvenjem.
Strašno potrta medli in de srečujočim bogovom:
„Glejte vi s kakim naporom in zalezovanjem velikim,
Kak se zavratno preti potuhnjeno blagi osebi,
Ktera ostala mi je edina od Julia Dardanija.
Naj me še vedno skrbi vznemirjajo, tarejo nove,
Mene, ki meč Kalidonski Tidida prehudo je ranil,
Zdaj vznemirja me strah ozidje nebranjene Troje
Ktero potrta vsa zrem, jaz bodisi sina po morju
Jadrati v enomer krog, po potih nevarnih in krivih;
Bodisi tihih obiskati sedeže boj bojevatih,
Turnom li z Juno še več, da prav se resnično izjavim?
Kaj se spominjam izgub, ki rod so moj hrabri zadele?
Strah ki vznemirja ga zdaj, ne pušča mu drugih spo-
minov.
Evo pogledajte vi tu, že brusijo meči se ostri.
Te zadržujte in zlo, zabranite, vdano vas prosim,
S smrtjo duhovnika vsaj ne vgásite Veste plamena.“
Take besede zamañ, zgovarja zdaj Venus vsa plaha
Proti obnebjü drhti, ter gane najvišje bogove.
Isti če tudi nikdar ne morejo uničiti sklepov.
Nespremenljivih sestrá veličastnih so znaki bridkosti
Broj dopustili spoznati. Se pravi rožljanje orožja
Da se je čulo krepkó, iz črnih oblakov, z obnebjü
Strašne trompete, doneči rogovi na nebu znaneči
Polno strahu in gorjá. Bridkostni prizor tudi solnea
Dajal le bleði sijaj je zemeljskim krajem okoli,
Baklje plamtele so često v sredini pod modrim obnebjem,

Lile so plohe in dež je čestokrat kapljal krvavi.
Lucifer bil je teman, obličje mu temno škropljeno,
Škropljen bil lunin je voz, s krvavimi znaki umazan.
Tisočkrat z znaki gorja upila je Stikova sova.
Slonokost polna je solz, se čulo je petje iz gajev,
Vpitje in polno pretil donelo iz raznih je krajev.
Žrtev in spravni daril in znakov ugodnih več najti.
Vstaje velike se čas že bliža, to znači osrčje.
Mrzlica tudi preti, predobena glava se najde
V drobju. Razlega se psov le lajanje tamkaj po trgu,
V mestu enako krog hiš in tudi okoli svetišča,
Sence molčeče okrog so drhte in plašile mesto,
Ljudstva pa skritih nesreč usod bližajočih se skrivno
Ni pa označil kak bog. Nosili so meče v posvečene
Kraje, v svetišča seboj. Nobeden več prostor u mestu,
Ni tak prikladen zločinstvom prestrašnim umorom ko
[kurja.

Bije Citerea zdaj z obema rokama se v prsa,
Strašno pa skriti želi v oblake zdaj svojega sina,
Kamor bil rešen nekoč je Paris pred krutim Atridom,
Tjakaj Enej je ušel Dijomeda ostremu meču.
Jupiter ji pa veli: Zamoreš odvrniti hčerka
Sama usodo to proč. V hišo sestic ti mi pojdi,
Tamkaj blagajne so vdelane trdno, ti najdeš
Te iz železa in bronca, so vtrjene, nerazrušljive.
Treska z obnebja srditega bliska in tudi poloma
Ni se jim bati nikdar. Tam trojega roda usode
Skrite v železo dobiš. Vse bisere in pa demante.
Sam sem jih videl, v spomin sem zapisal razne be-
[lježke.

Hočem povedati vse, bodočnost ne bo ti neznana.
Ta pa, za kterga skrbiš, Citerea, čas je dopolnil,
Mnogo preživel je let, katere dolžan je bil zemlji.
Da se napoti ko bog v nebo in da bode v svetiščih
Slavljen, pospešil boš sam in sinko mu lastni,
Dedič imena je sam, da pezo mu vročeno nosi,
Našega bode duha, za boje vsled očetomora
Ko maščevalec krepak, zlodejstvo da strogo kaznuje.

On je poskrbel za mir oblegani Mutini trajni,
Farsala čvrsti okraj občutil njegovo je vodstvo.
Zopet Filipi s krvjo, napojena bo v Emantiji
Kraju, veliko ime premagano bo v Sikulskih
Valih. Soproga pa bo egiptijska padla gotovo
Vojvoda rimskega, čuj zakonski, ni zvezi verjela,
Saj je pretila zama, da naš kapitolij bo služen
Njunemu Kanopu. Kaj naštevam naj kraje barbarske,
Ljudstva, ki se ob straneh nahajajo zdaj Oceana?
Vse kar poljuditi svet zamore, bo njena lastnina.
Tudi obsežno morje mu bode podložno udano.
Kraji ko mir zadobé, pozornost duha on obrne,
Hitro do pravnih svari kot pravični postavodajalec,
Bode postave snoval in z lastnim vzgledom, vedenjem
Nravstveno stanje vredil z ozirom na čase bodoče,
Kteri še priti v poštev utegnejo sinu. Zakona
Pravega dal bo ukaz, ime in skrbi naj sprejme.
Ko pa dosegel starost, on piliških let bo ko starček.
Takrat dosegel nebes bo sedeže gor nad zvezdami.
Ti pa učini medtem, da duša telesa umorjenega,
Zvezda postane nekoč in Julij božji s svetišča
Zrl bo naš kapitol in forum tako veličasten.“
Komaj bil govor skončan je, v sredi senata prostora,
Venus dobrotna stoji, nevidna iz Cezarja udov,
Dušo vzame takoj iz telesa; zdaj ločeni več ne do-
[pušča,
Da ta v zraku sprši, nad zvezde seboj jo odnese.
Z isto ko kvišku leti, ognjeno, blestečo zagleda,
Ko iz oprsja vsplamti, naravnost u zračne višine.
Gori nad luno zleti, za sabo pa v teku pustivši
Plam, ki žareč in repat, sveti se ko zvezda nebesna.
Sina ko čine motri, priznava, da večji veljajo
Kakor pa njeni, zato raduje se, da jo je zmagal.
Svoje če on prepove proslavljati čine različne
Bolj kot očetove glas, ki prost neodvisen je vplivov;
Vendar vsiljuje se mu proti volji u točki edini.
Atrej v dejanjih časti, za Agamemnonom se nahaja.
Tezej Egeja. Ahil prekosi pa Peleja delih.

Konečno vzglede podám primerne. Saturn je manjši
Kakor pa Jupiter. Dvor še obnebja je Jupitra boga
Last, on vladar je svetov kraljestva trozvezne oblike
Svet je Augustova last. Vladar in pa oče je vsaki.
„O vi bogovi tovarši Eneja, pred katerem še ogenj,
Meček morilni zbeži, bogovi domači in ti o Kvirinus,
Kot utemeljitelj si mesta, Gradivij, si oče resnični
Vesta, penati slavé cezarski te, z Vesto cezarsko
Feb, kakor hišni si bog vzvišeni Jupiter, kateri
Vladaš Tarpejski dvor in drugi, ki pevcu pristuje,
Da označuje i vas, dolžnost mu je sveta, vas prosim:
— Pozni naj bo oni dan, poznejši ko moje življenje
Sega naj bo oni dan, ko glava Augusta, ki zemljo
Vladal zapustil v nebo ko bog preseli se mogočni.
On naj bo blag, milostljiv, odsoten bogovom naj-
[višjim.

Epilog. Pesnik o delu. XV. (871—879.)

Zdajci sem delo zvršil. Ga Jupitra srd in pa ogenj,
Niti kak meč, li starost ne bode uničiti mogla.
Tisti naj pride le dan, ki ima oblast do telesa.
Čas naj življenja skonča, ko njemu že bode pri-
[kladno:

Z delom se boljšim pa bom jaz dvignil nad zvezdne
[višave,

Bom neminljiv in ime bo trajno mi neizbrisljivo,
Kamor še sega upliv Rimljanstvu pridobljenih krajev,
Nepremagljiv in čitljiv jaz bom vekovečen med ljud-
[stvom,

Še bo odmeval moj glas če pesniki slutijo pravo.

Jamque opus exegi, quod nec Iovis ira nec ignis
Nec poterit ferrum nec edax abolere vetustas.
Cum volet, illa dies, quae nil nisi corporis huius.
Ius habet, incerti spatium mihi finiat aevi:
Parte tamen meliore mei super alta perennis

Astra ferar, nomenque erit indelebile nostrum.
Quaeque patet domitis Romana potentia terris
Ore legar populi perque omnia saecula fama,
Siquid habent veri vatum praesagia vivam.
Musae Nimphaeque opus amore hoc typis mandavi.
Accipe Dido munus, dedicatum memoriae perenni;
Vivam tu mecum eris Theiopea decus viventium.

EX FASTORUM LIBRIS.

Posvetitev Cezarju Germaniku. I. (1—10, 13—26).

Hočem opevati čase iz dobe Rimljanske, z uzroki,
Zvezde vzhoda že vse — zvezde zahodne zemlje.
Z milim pogledom to stvar, sprejmi o Cesar Ger-
[manik.

Ladja boječa leti — vodi, krmili vso pot.
Skromni če dar je časti, neguj ga ti, ga ne zavrzi,
Bližaj se, bodi udan — vspehom je le posvečen.
Spomnil se bodeš presvetih navad, ki so v starih
[analih,

Tam zabelježen je dan — kake zasluge imel.
Našel boš tam tudi naše domače vse praznike pisane;
Često očeta boš bral — često še dede ti zval.
Orožje naj Cezarja drugi opevajo, jaz bom oltarje,
Zraven pa dneve še vse — ki jih je svetim prištel.
Tedaj prikimaj še meni, ki tvoje zasluge proslavljam,
Zraven plašljivi ves strah — iztrebi mi ven iz srcā:
Skaži se mi milostljiv, opevu vpliv da podeliš,
Kakor ti gledaš stoji — ali upada moj duh.
List se že trese, podvreči se mora on knezovi sodbi,
Samemu kralju, bogu — ko se je v čtivo poslal;
Kajti občutili smo plodonosnost izvežbanih ustnic,
Plašne obdolžence vse — ko je z orožjem podil.
Samo notranji pritisk, ko se naši umetnosti upogne,
Kak valovito drvé — otiski pojavi duha.
Če dopuščeno krmili ti pevec še pevčeva vesla,
Srečen da leta s teboj — vodstvo boš v rokah imel.

Prvi januar. I. (63—88).

Leto presrečno, Germanik, poglej, oznanjuje ti Janus,
Prvi si uvrščen u spev — moj si prvenec postal.
Janus dvoglavi, tekočega tihega leta izvirek,
Gledaš ti izmed bogov — hrbet, ti vedno še sam,
Knezom ob strani ti stoj, z naporom in trudom drži jo
Zemlji tu mir brez skrbi — morju potrebni pokoj;
Stoj ti očetom in ljudstvu Kvirina pogumno ob strani
Odpri svetišču sijaj — z migljejem tvojim vsaj.
Dan je napočil ugoden. Odprite vi srca in jezik,
Treba je zbranih besed — treba proslavljati dan.
Prosta prepira naj bodo vsa uha in prosta še krega;
Brojni a zlobni ti ljud — delo odloži ti vse.
Vidiš, kak eter sveti se, vsled plama dehtečega žarno.
Sad je cilise drsklja — tam na oltarjih goreč
S svojim sijajem zadene že plamen svetišče vse zlato.
Lučka že gor drgeta — proti višinam neba.
V čistih oblekah v trdnjavo Tarpejsko v višine le ide,
Ljud tudi istih je barv — praznik udano slavi.
Novi se fasce vrše, bliščijo že novi škrlati;
Slonokost ima svoj sij — peza ga nova tišči.
Junci nevešči za delo upognejo udarcem ovratje,
Pašnik Paliska jim bil — v pašo je s trato živil.
Jupiter s svojega dvora vesoljni ko svet razmotriva,
Drugega nič kot okraj — Rimski vedri mu pogled.
Bodi pozdravljen ti dan, veselja se vrni srečnejši,
Vedno ti k ljudstvu nazaj — kateremu čast vsa velja.

Evander Herkul in Kak. I. (497—586).

Ko se osrčil je duh — z besedo premišljeno majke
Z ladjo prepluje ves val, ko je v Hesperjo odšel.
Že na povelje premodre Karmete prot' reki vozari,
On le krmili naprej — Tuscije val že uzré;
Zrla ta reka je kraj, Terentiski brod ga obdaja,
Vidi puščavo le koč — pusto je skoro povsod.
Stala v ozadju je ladje, z lasovjem visečim okoli

In zadržuje z rokó — vstavlja krmarju le tok.
Svoje steguje roke, tja k dešnemu bregu v daljavo,
Trikrat udari z nogó — v smrekovih žaganic pod.
Komaj Evander vzdrži s trudno jo svojo rokó.
Reče. Bogovi potem — bodite mi zdravi vseh krajev.
Zemlja zdravstvuj tudi ti, dala boš nebu boge,
Reke, potoki ste lišp sveta gostoljubnega vedno,
Nimfe ve častne ste kras — gajev Najadov ste zbor!
Bodeva jaz in moj sin v odnošajih ugodnih vas zrla,
Vedno naj bode ta breg — srečni stik blaženih nog!
Morda se varam, postanejo hribi ti strašno zidovje,
Tirjal od tega bo svet — kraja vreditev postav.
Temu hribovju ves svet bo prilično enkrat obljuden.
Kdo pa bi toraj verjel — kraj ta da poln povsod?
Pridejo hitro na breg Dardanije ladje že nove,
Žena bo zopet vzrok — novi da boj se prične.
Palas, predragi mi vnuk, pogubno orožje kaj jemlješ?
Vzemi! saj bodeš ubit — skromni ne bo te potrl.
Troja premagana res, a boš zmagovala zatrta:
Ko bo posip razvalin — zopet sovragu za dom.
Pergam Neptuna v plamén zažgite in pa upepelite!
Manj li je vzvišen pepel — kakor vesoljni ta svet?
Kmalu pobožni Enej, svetišča bo nova upeljal,
Vesta le sprejmi takoj — Iljona zopet v boga.
Prišel ugodni bo čas, ko vas in pa zemljo bo branil.
Bog, ki je češčen bo sam — dar in pa žrtve vršil.
Bramba pri hiši Avgusta, domovju bo vedno ostala.
Dom ta vajeti imel — vladal kraljestvo bo sam,
Vnuk njegov kot bogá, rojenec bo tudi odklonil.
Z duhom bo sinjih nebes — breme očeta vzdržal,
Kakor bom češčen nekoč, na trajno stoječih oltarjih,
Julja Avgusta tedaj — novo kraljestvo naj bo.
Prorokovanja tako, do naših skor časov vršivši,
Jezik ustavi takoj — govor še ni bil skončan.
Z ladje prognani zdaj gre, kraje zagleda on Lacja:
Srečen je vendar tak mož — tu je v prognanstvu
[živel!
Dolgo ni trajalo več, že nove so hiše nastale.

V hribih Avzonje nikdó — večjih ni bil kot Arkad.
Tjakaj zdaj žene junak, takoj kritejisko čredo,
Cesto prehodi junak — kij v rokah ima je edin.
Ko mu Tegeje je dom, postrežbo ugodno ponudil,
Bikov v čredi ni vseh — zmanjkala sta mu oba.
Išče in išče povsod na sled pa tatvini ne pride:
Kak je vlekel seboj — v jamo prostorno goved,
Kak aventinskim u strah bil gozdom je daleč okoli.
Zlo to vznemirjalo vse — tuji domači tu rod.
Strašni obraz in moči, primerne telesu je imela
Zmaja prav krepko telo — Mulciber mu je očak:
Strašno obsežna duplina, mu služila je v stanovanje,
Našle to divje zveri — komaj so sredi livad,
Bile nad durmi kosti nabite so roke človeške.
Bel je bil često ves pod — samih človeških kosti.
Jupitra rejenec gre, ko slabo je čuval govedo:
Ukradene zdajci prično — kak rujovenje doni:
Rekel je, čujem sklik in šel sem sledivši glasovom,
Pride zmagalec skoz gozd — ravno do jame vrat.
Oni zasul je vhod, z napisom zidovja razdjanega
Komaj deset bi upreg — delo odstranilo v kraj:
Z rameni oni se vpre, stalo na njem je obnebje.
S sunkom omaja takoj — delo se ziblje vsled sil.
Ko se posuje zasip, eter pretresa ropot
Kak že pričinja svoj boj, z desnico nasproti vihtečo.
Kamenje rabi za bran — lučanje debel in vej,
Ker ni dosežen namen, očeta uporablja umetno.
Bljuva prestrašni plamen — iz ust in še tuli grdó.
Kolikorkrat on strašno, zaprha bi mislil da Tifje
Diha ko bruhal bi blisk — z Etne ognjenika plam.
Alcid mu pride naprot, kij trikrat li štirkat po vrsti
Urno zabrusi v obraz tla u nasprotnika stran.
Oni se zvrne po tleh in kri se cedi mu iz ustnic,
Umirajoč zdaj že tla — s prsi potrto tepta.
Enega bika v dar, daruje zmagalec ti Jupiter.
Ter je povabil Evander v kraje še zraven ves ljud.
Zida potem si oltar, največji se ta imenuje.
Mesta dobil je okraj — brž od govede ime.

Vendar pa ne zamolči Evandrova mati bližaje,
Čas ko zadostno se svet — s Herkulom je veselil,
Prerokovalka presrečna živela kot ona boginja,
Zdajci boginja ima — dan ki je v mescu zvan Jan.

Praznik miru. I. 709—722).

Pesem nas sama peljala k oltarju miru je in slope
Mesec tekoči skonča — zdaj manjkata le še dva dni.
Aktijsko listje krasi, ti venča, lasovje na glavi
Bodi navzoča nam Páks — mila ostani nam tu!
Ako sovražnikov manjka, povodov do zmage nam
[manjka;

Knezom u slavo boš ti — v večjo ko bil ji ves boj.
Ima orožje vojak, orožje naj v mejah vzdržuje,
Naj se trompeta glasi — pohod ko bode pričel.
Zemlje začetek in konec potomcev Eneja se plaši;
Ako se Rima kak kraj — bal ni naj ljubi ga zdaj.
Dajte kadila duhovni na plamen oltarjev miru,
Belo živinče naj v žrtev — pače ker celo ima kri.
Trajni da hiše bo mir, gojila ohranila udano,
To le prosite bogov — cilj so podanih obljub.

Arijon. II. (83—118).

Morje Arijona ktero ne zna in ne ve nič o njem?
S spevom tekoče krotil — vedno je čiste vode.
Čestokrat volka, ki jagnje podil je, on z glavo od-
[vračal,

Jagnje podil ko je volk — češče je vstavilo tek.
Čestokrat, zajci in psi počivali v senci so eni,
Zraven medvedinje tam — levinja bdi že sred skal.
Vrana jezična pri ptičku Palade brez boja je zdela.
Skupno golob in kragulj — združeno bivala sta.
Cintija, strmela je Arijon preglasni nad tvojim načrtom,
Kakor delil bi jih brat — njemu na razni način.
Slava Arijona vzdramila čisto je mesta Sikulov,
Bil je avzonijski breg — ginjen od lire vnet.

Vrnivši domov se od tukaj je Arijon stopil u ladjo,
Sabo je nosil zaklad — ki mu ga dal je razum.
Morda bojiš se nesrečnež, neznosnih ti vetrov in valov,
Morje je varno ti bolj — kakor pa lastni tvoj čoln.
Kajti krmilar že vstopil je tjakaj z nasajenim mečem,
Tolpa zarotna je vsa — z roko orožje vihteč.
Zase kaj hočeš ti z mečem mornar, le krmili ti ladjo?
Več naj orožje ne to — prsti že tvoji drže!

Oni neustrašeno je rekel proseč: Ne umikam se smrti
Lira naj meni se da — godbo da zopet gojim.“

Vse dovole, se smejiijo odlogu. On sprejme pa venec,
Kteri predragi moj Feb — kinčat zamore tvoj glas.

On je oblekel zdaj haljo, vso barvano s tirskim
[škrlatom,

Dvakrat pa s palcem je bil s struno, da dala bi glas,
Kakor labod, če od pernate strele od daleč

V belo je sence zadet — poje na bridki način,

Skoči potem brž okinčan v sredino tja v morsko valovje

Višnjevo ladij škropi — plúskanje morskih valóv.

Pravi se, kar pa verjenost presega, delfin se ponudi.

S hrbtom upognjenim glej — novo je težo imel.

Oni na njemu sedeč in gosli držeč še zapoje.

Brž potolažil je spev — vode vesoljne morja

Cine pobožne motrijo bogovi, delfina pa vzame

Jupiter v dvore nebes — zvezd mu izroči devet.

Pogin 306 Fabijev. II. (193—242).

Idove dneve puhté oltarji domačega Fauna,

Tam, kjer preseka otok — ločeni val vseh vodá

To je bil tudi nek dan, na tratah vejentiskih padlo

Fabijev bilo tristo — v boju in zraven še šest.

Hiša edina moči in breme je mesta sprejela,

Združene skoro roké — dano orožje vihté.

Čvrsti bojovníki vsi iz šotora le enega vrejo,

Vsaki pa svojstva imá — vodja postati še često.

Pot skozi desni vhod karmentiskih vrat je najbližja.

Ti pa kdorkoli že si — zli znak te le tja ne pusti.

Pravi se, Fabjev tristo po poti tej drlo je v vrsti;
Krivde je prost ta vhod — slab ima vendar pomén.
Prišli v dotiko z deročo Kreméro so, naglo stopaje.
Moten in zimski je bil — takrat vodovja ves tok.
Šotor postavijo z golimi meči in večši u boju,
Skozi Tirencev ves roj sami na vojsko gredó;
Prav nič drugače ko z gor bi libijskih levi drvili,
Ko bi napadli ovac — čredo sred bujnih livad.
Narazen grejo sovražniki, rane so v hrbet dobili,
Kraj je okoli rudeč — s Tuskov krvjo je oblit.
Padli so padli večkrat, jim zmagati dano ni bilo,
Priti v boju do zmag. — Snujejo skrito napad.
Tamkaj je bila ravnina, do hribov in gozdov segaje.
Vse to primerno je prav — skriti pogumno zverjad.
Malo jih skriva še plan z govedo osamljeno tamkaj
Tolpa ostala bedi — skrita po gajih skrbno.
Kakor naraste potok bučeči po dežja nalivih,
Ali ko taja sneg — ko ga zefir otali,
Hitro po strugi drvi, vodovja ne vstavlja ob bregih,
Fabji napolnijo dol — s svojimi tolpmi čet,
Vse karkoli vzró — k tlom brez straha potró.
Kam plemeniti greš rod, sovražniku več ne zaupaš!
Plemstvo priprosto le boj — orožja se strašnega peg
Zvito podleže pogum, sovragi na polje letijo.
Ki je odprto povsod — kraj brž zasede vsak.
Kaj naj pa vendar zočno premaloštevilni prot tolpi?
Kaj jim ostalo je zdaj — v togi nadlogi nesreč?
Kakor mrjasec u gozdih Lavrentiskih goní zverine,
Z gobcem ognjenim takoj — strga poskočne vse pse,
Kmalu pogine še sam. Pomira tak ljud tu brez kazni.
Ranijo se med seboj — z roko uporno trdnó;
Fabje vse v boj je poslal, en dan je povzročil poraz
Skušali v boja so srd — žrtve je dan pomoril.
Vendar, da Herkula rod ostane, skrbeli so rodno
Kot je verjetno, zato — bila božanskih je skrb.
Nešedorasen in ne še sposoben za bojno orožje
Deček iz Fabjev rodu — bil je osamljen puščen,
Namreč da Maksim nekoč zamogel si rojen ti biti,
Da obnoviti že vlast — je omogočil odmor.

Romul in Kvirin. II. (475—512).

Dan je nastopni še prost, Kvirinu je tretji posvečen.
 Tisti ki imel to ime — zval se je Romul poprej,
 Kuris se morda je sulica zvala pri starih Sabinceh,
 Šel od orožja je bog — bojev, u zvezdni sijaj.
 Naj so Kviriti že svojemu kralju ime to podali
 Kajti Rimljanom v moč — jim je pridružil ves svet.
 Nova židišča ko videl je oče, ves čil, bojeviti,
 Romul skončal je kak boj — z mečem je žrtve vršil.
 „Jupiter Rimsko oblastvo še ima zadostno vpliva,
 Treba mu smelo še ni — mojega sina opor.
 Sina očetu ti vrni. Odpadel če tudi je eden,
 Ta naj še ki mi ostal — zase za Rena velja,
 Eden pa boče, ki v sinji nebesni obok ga boš dvigal
 Kot si ti meni dejal — dober bo Jupitra sklep.
 Jupiter kimnil je; kimanje strašni potres uprizori
 Tresla tečaja se dva — Atlas obrne nebo.
 Tukaj je kraj, ta kaprijsko močvirje so stari ga zvali
 Romul si morda dajal — tvojim postave že tam,
 Solnce se skrilo, oblaki prepregli so sivo obnebje,
 Plohi podoben izliv — dež strahovito je lil.
 Tamkaj grmi in ves veter dvoji se naprej vsled bli-
 [skov,
 Z vprego očeta glej kralj — k zvezdam gor zdirja u
 [beg.
 Žalost! očetje so prišli do slutnje umora le krive,
 Morda ostal bi bil sam — skril se v srcih ljudi,
 Julij Prokul, iz Albe je Longe zdaj prišel naproti.
 Lune bil žarni je sij — trebalo lune vsaj ni;
 Tresel ob desni se plot vsled skočnega brzega giba
 Vstavi ost naglo korák — štrli mu po konci vsak las.
 Krasen, s trabejo okinčan, nadzemljski kaže se Romul,
 Sredi poti postoji — četi tu zbrani veli:
 „Čujte Kviriti! Povelje vam dam žalovati ne dalje,
 Naj ne teko vam solzé — čast mi božanstva skruñeč,
 Tolpa pobožna, kadil naj donaša Kvirinu dar spravič
 V čisljih naj imajo boj — rodne umetnosti vse.“

Tak govorivši je zginil v zračne višine pogledom,
Ta pa brž skliče ves ljud — in jim tolmači ukaz.
Zvāl je po njemu ta hrib svetišča bogu so zidali.
Strogo v določenih dneh — praznike slavlja še ded.

Terminalija. II. (639—684).

Noč ko skončala bo, prične boga naj češčenje na-
[vavno,
Loči on mejo livad — z mejniki vse omeji.
Termin, kot kamen, li kol, če zakópan si v njivi glo-
[boko,
Stari proslavlja te bog — daje božanstva ti čast.
Venčata mejna posestnika dva te na razne načine,
Venca podasta ti dva — mlinca doneseta dva.
Tam se postavi oltar, kmetica donese zdaj ogenj
V roki črepinje držeč — ognja žrjavce vmes.
Starček nasekal je drv, polen in pa tresk nagromadil:
On je vporabil ves trud — hosto naloži pri tleh.
Plam je zapihal na lubu košari široki podobnem,
Deček tam zraven stoječ — v roki košaro drži,
Sadja ko vrgel je trikrat v žrjavco plamtečo žarečo.
Hčerka še mlada, pa med — v krogih okoli deli,
Z jagnet zaklanih krvjó potrešen bo termin občinski,
Tudi odklanja ne več — svinje dojiske darú.
Zbira sosesčina ljud, praznuje da redko slovesnost,
Hvalnice že pevajoč — Termin le tebi u čast.
Narode, mesta, kraljestva mogočna ti trdno mejiš nam,
Vladal za njive prepir — vedni brez tebe bi le.
Nisi ti hlepen časti, ne daš podkupiti se z zlatom,
Polje ki zročeno ti — braniš postavno naprej.
Če Terejantiski svet zadevo bil označil nam,
Tam na gromadi orožja Otriad bi čitan ne bil.
Koliko žrtev krvi — posvetil je on za domovje,
Kaj se zgodilo, ko že obnovil Kapitol se je zopet.
Tolpa bogov je ušla — Jupitru vrnila kraj,
Termin, kot stari trdé, v svetišču dobil se je samo.
Z Jupitrom tam je ostal — z Jupitrom sedež imá.

Luknjico streha svetišča že zdajci na vrhu ima.
Videl da zvezd bi sijaj — a drugega skoro pa nič,
Zibanja prostega Termin od tega več časa ti nimaš,
Prosim ostani le tam — kamor si bil postavljen.
Nič ne dopusti ti vsilju soseda, kateri, kaj prosi,
Jupitru da se ne zdiš — bolj da človeka ljubiš.
Ako te plug ali kramp premaga, vsklikni mogočno:
„Njiva njegova je tá — ona pač tvoja je last“
Pot se nahaja, ki ljudstvo v lavrentijske kraje upelje:
Čreva ovac prenapolna je volne, tam zre larovati
Kamen šesteri u vrst — venkaj iz mesta seštet,
Narodom drugim se kraj je dal prav gotovo omejen,
Rimski mogočni okraj — isti je kakor svetá.

Osvojitev Gabije. H. (687—710).

Zadnje gospostvo čez Rimsko [kraljestvo je imel Tar-
[kvinij,

Mož ta krivičnež je bil — spreten v orožju za boj.
Mesta nektera dobil je, a druga je često uničil.
Gabjo na zviti način — si pridobil je v last,
Kajti najmlajši od treh Superba bil sin je očiten.
Sredi temotne noči — v šotor sovražni je šel.
Meče ko deli so v stran, jim dejâ: „Le ga usmrtite,
Bratje želijo to vsi — oče je vedno srdit!“
On mi je s šibo prestrastno že čestokrat hrbet mesaril“
To da zamogel trdit — moral je udarce dobit.
Luna sijala je, zrihi mladenča so, meče poskrili,
Hrbet razgoljen in nag — kazal udarcev je znak.
Plakali zraven so tudi proseč ga, naj z njimi gre v
[vojsko.

Zvit kot je bil pritrdi — varal nevedneže je.
Ko se ohrabri mogočen postane, pozove očeta
Da bi pokazal mu pot — kak bi Gabijo dobil.
Dobro obdelani vrt dehtečih cvetic je bil blizu,
Zemljo dvojil je potok — vodni šumeval je tok.
Tam je Tarkvinij vsa skrita povelja dobival,
Palico vzame v roké — lilijam poseče glavé.
Ko se poslanec povrne pove, da so lilije potrte.

Reče premišljeno sin — „Ukaz jaz očeta poznam.“
Čuj brez odmora, načelniki mesta se vsi pomorijo.
Prazna zidišča so vsa — dana voditeljem v last.

Matrijonalija. III. (167—192, 195—230).

Ako je vedežem dano zaslišati skrivno nesmrtnih
Govore, kakor gre glas — potem me o tem ti obvesti.
Sposoben Gravidij si prav, opravke ti moške vršiti,
Smelo te prosim, povej — zakaj pa matrone tvoj
[praznik

Vedno častijo. „Dejal sem Mavor, mi dal je odgovor,
Dal je čelado na stran — ščit še v rokah drži:

„Bog, ki orožje gojim, naprošen bom mir zasnovati,
Moje korake v šotor — novi bom jaz obrnil.

Nič me ne žali začetek. I tamkaj me čaka veselje,
Nič naj Minerva ne dê — sama da tukaj vse vê.

Pevec vplivni vseh dni, latinskih poslušaj ti mene,
Kar pa ti koli želiš — v sreču ohrani vse to.

Skromen bil Rim je nekoč, še v svojem prvotnem
[začetku,

V malem pa bi je zaup — v mejl ugodnejši čas.

Stalo je trdno zidišče, a tesno za ljudstva bodoča.

Vprašas za kraljevi dvor — ti mojega sina najmlajšega.

Z bičja li ločja dobiš — kočico tamkaj tesno.

Zibelj je stala za sen presladki na bilkah prav

[skromnih,

Vendar je prišel do zvezd s tega ležišča vesel.

Imel že takrat Rimljan ime je, ki večje je bilo

Vendar soproge in imel — tasta nobenega ne,

Zete, sosesčina vsa potrebne je zaničevala,

Malo sem vere dobil — kakor začetnik rodu.

Njim škodovalo je to, da v hlevih so le stanovali,

Ovce so pasli, oral — le malo jim bilo je v last.

Spolno se družijo še ptič, divjačina vsaka kot kača

Svoje le išče, želi — plodi se glasom želja.

Narodom slana je vez — noče nobena moža.

To me težilo, duha sem Romul ti dal od očeta.

„Vse ti z orožjem dobiš — s prošnjami že dokončaj.
Kons ti vse drugo pove, priredi mu Romul kak praznik.
Kaj se zgodilo takrat — slavnost ko njemu vršiš.
Eur je srdit in vsi, katere britkost je zadela,
Tast je z orožjem pričel — zetu on boj napove.
Skoro oropanci ime so tudi že matere imeli,
Bil med sorodniki boj — se dolgo je in pa strašno.
Zdajci zberó se gospé v posvečenem June svetišču,
Snala tam moja takó — zbranim deja in veli:
„Vi odpeljani tako, saj to nam je skoro enako
Biti ne smemo me več — v naši ljubezni brezčutne;
Bojne tu vrste stoje, za kako naj prosimo stranko.
Tu se nahaja soprog — oče pa tam ima meč.
Zdaj je vprašanje, li hočemo biti udove, sirote.
Hočem vam dati nasvet — jaz ljubeznjiv in pa krepak.
Dajala jim je nasvet. Ubogajo, las si vredijo,
Z žalostnim krilom potem — krijejo svoje telo.
Vrste stojé že za boj, za smrt so pripravljene tudi,
Imel označiti rog — znake je ravno za boj.
Ko odpeljane vstopé potem med očete soproge,
V rokah otroke držeč — dragi najljubši zaklad.
Ko so dospele z lasmi razbrskanimi sredi polja,
Upognejo zbrani vsi — hitro keleni do tal,
Kot bi čutili, roke otroci s prijetnim vpitjem
K starim stegujejo tja — milo klicaje na glas,
Kdor je le mogel, ihteč je deda poklical zaupno.
Kdor je le mogel vpit — bil je prisiljen čutit.
Pade orožje možem in jeza poneha naenkrat,
Tasti podajo roke — zetom in ti jih drže.
Hčerke objemajo brž, nazdravijo jih duhovito,
Tast glej vnuka drži — s ščitom ga prime sladko.
Matere Ebaliske vse od takrat vzajemno slavijo,
Prvi pemembeni dan — mojih značilnih Ka'end.

Ana Perena. III. (523—656, 661—674).

Ane Perene je dan, ob Idovih časih prazničnih,
Tiber od tvojih bregov — daleč oddaljen ni več.

Ljudstvo se zbira vkup po tratah livadah zelenih,
S svojo družabnico vsak — tamkaj na travi leži.
Del je pod milim obnebjem, a utice drugi vrstijo
Drugi iz vejic pletó — listnat prijeten šotor.
Drugi iz trsja mladik, iz palic za stebre sposobnih,
Kole zabivajo v tla — krog pa razpno oblačil.
Vroči, rudeči so vsi, od vina od solnea opekli,
Toliko prosijo let — kolikor spili so čaš.
Kakšnega v trumi dobiš, ki Nestorja spraznil je leta,
Drugi, sloveč je vsled čaš — bil je Sibili enak.
Peli ubrano so vsi, v glediščih so se naučili,
S petjem, z besedo, roke — semtertje stegajo vprek.
Vsi se veselo vrte — krog vrča glej v plesnih za-
[bavah.

Kak ji vibrajo lasje, deva ko se zavrti.
Gugajo se vračajoč — v posmeh so druhali zabavni.
Srečni, presrečni se zde, tolpe jih glede strme.
Srečal sem take nekoč, značilni pohod naj omenim.
Starka je vlekla moža — pijana sta bila oba.
Kdo ta boginja molči, glas ljudstva je ne imenuje.
Temeljem sklepa stvari jaz zamolčati ne smem.
Dide nesrečne vnel, je plam ognjevite ljubezni,
Tjekaj k gromadi hiti — s smrtjo da se pokori.
Bil je primešan pepel, na grobu na mramorja plošči,
Čital se kratki je spev — mrtve je krasni odmev.
„Smrtni vzrok in pa meč, podal mi je Enej zavestno,
Dido je padla z roko — sama zvršivši umor.“
Hitro v kraljestvo privró Numivi, je bilo brez brambe,
Mavr nemudona Jarb — doma se brž polasti,
Svet si nekdanjih sramot, zdaj vendar vsklikne ve-
[selo :

„Njo, ki sem večkrat spodil — zdajci v oblasti imam.“
Tirci se brž poslové, gredó po nagibih zmešnjave,
Kakor bučele roje — kadar kraljice ni več.
Trikrat je skedenj sprejel že žito za mlatvo vrejeno,
Trikrat napolnil se mošt — v votle je trdne kadi,
Ana spojena ihti od hiše zapušča že dom
Sestrin, a prej ji še dá — dar ki pristuje le nji.

Mehki nasrebal pepel, mazil se mešanih z solzami,
 Sprejme iz temonov brž — zmes iz lasovja vmes.
 Trikrat „nazdar“ še veli in trikrat pepela donese,
 K ustnim ga tlači, se zdi — sestra nahaja se v njem.
 Čolnič, tovarše dobi za beg, zdaj odrine z vetrovi
 Mesto še gleda motri — sestrično delo je to.
 Prav rodovitni otok Melita, Kostire je delež.
 Kraj ta oplahne nek val — Libije rodne morja.
 Tjakaj prav naglo hiti, v gostoljubje kraljice zaupa,
 Tamkaj je vladal nek Bat — kralj u zakladih bogat,
 Ta ko zaslišal obeh, usodo je sester, vsklikne:
 „Reven če tudi je kraj — tvoja naj bode pa last.“
 Dar gostoljublja ki bil do konca vseh dni ji tekočih;
 Bal se je vendar zeló — strašno Pigmaljona moč.
 Dvakrat zvršilo že tek, je solnee, ko leto nastopi,
 V letu pa tretjemu kraj — novi se je določil.
 Brat nje zahteva izgon, de kralj, ki orožje sovraži,
 „Nismo za boje nikdar — reši naj tebe brž beg.“
 Kakor dejano, zbeži, a ladjo vetrovom izroči,
 Trd bolj kot vsako morje — neizprosljiv bil je brat.
 Pri ribjerodnemu valu, kjer Kratis je kraj kameniti,
 Kamero zove ga ljud — kateri je tamkaj doma.
 Vožnja je bila do tja namenjena, skoro ne dalje,
 Kakor zalučana v zrak — prača spuščena zleti.
 Vesla vpadejo glej, jih zrak premetuje okoli.
 „Z vesli prerezajte val — rekel je vrli krmar.“
 Trudijo vsi se zama, z vrvjo potegniti vesla,
 Ladja zadene v vihar — južni jo veter vrti,
 Trudil zama se krmar je, v morja valovje zabrede,
 Zgine pogledom tako — nagloma izpred oči.
 Val se dviguje, morje peni se iz spodnje globine,
 Siva jo spretnost premaga, krmilar ne sprejme več
 Ladje, li išče povsod — vplivnih moči še obljub.
 V valih razburkanih v krog, vrti Feničanka se zgnana,
 Mokre zakriva oči — s krilom, katero drži.
 Zdaj še le Dido zares sestra presrečno imenuje
 Drugo vsako tako — ako tu tlači zemljó.

Veter glej tira strašan tja ladjo ob brege Layrente,
Ko so vsi prišli na kraj — mirno je, zgine brž
[proč.
Kaj je v Lacij prišla? v kraje neznanih dežel;
Eneji tulita za se, veli mu Ahat zdaj sledeče:
„Ana je.“ Vzdigne obraz — glasno nje zove ime.
Kam naj sirota zbeži? Kateri brlog naj poišče?
Kaj naj začne pred očmi — sestre usodo ima?
Vidi tresočo junak Eitereje, reče ji tužno,
„Plaka, vznemirja spomin — Eliza mi tvoja naenkrat.
Ana pri kraju večkrat tem čula si praviti javno,
Da mi podan bo v last — glasom ugodnih usod.
Tebi, bogovom vsem in pa spremljevalcem prisegam,
Kteri so došli v ta kraj — mojo počasnost mrže;
Me ni vznemirila smrt njih, strah bil odstranjen je
[skoro,
Meni je stokrat gorje! — bila je strašno trdna.
Vidila sem ne povej na prsih jaz rane nevredne,
Ko sem v Tartara dom — ravno oditi jaz hotel.
Ti pa, če došla si k nam, na naše obrežje preudarno,
Ali kraljestva ima — ugodnosti mojega bog.
Jaz sem popolnoma svest si tebi, da mnogo, Eliza,
Hvale dolžan sem ti vse, vredna vsled tebe si mi.“
Ko je tako govoril, verjela je njemu poslušno.
Nji ni ostal drugi up — blodnjo odkrije vso.
Ko je v hišo prišla, ogrnjena v Tirske obleke,
Začne Enej, govori — druga pa tolpa molči:
Modri nagiblje vzrok, sproga Lavinja, me tebi,
To pripročim nje del — uničil je nek ladjelom.
S Tira doma je, v last imela kraljestvo je bregov
Libije; prosim imej — njo kot sestrico neguj,
Vse obljubuje Lavinja, a v srcu molčaje le skriva
Neizvedljivo bridkost — in jezo prikriva skrbno.
Mnogo ko vidi daril, katere očem se ponude,
Zdelo se mi je takrat — da mnogo še dado skrivno.
Vedela ona ni prav, kaj treba storiti, mrzi jih,
Zalezovanja želi — išče jih, hoče le smrt;
Bila je noč in se zdi, da Dido pred posteljo sestre

Tamkaj stoji, krvavi — ima v neredu lasé,
Uteci ne čakaj! veli ji, pusti domovje nevarno,
Kadar še to govori — veter pred vratmi šumlja;
Vstane, iz oken spusti navzdol se na trato, na polje.
Hitro ohrabri jo strah — srce prešinja pogum
Krilo razpaše, leti kadar volkove je čul,
Njo je Numicij rogat potegnil v valovja vrvenje,
Skrije v prestrašni jo val — skrita ostane ves čas.
Išče Sidonka medtem, povsod se po tratah livadah,
Z glasnim vpitjem hršči — znak in pa sled zre še
[nog.

Pride zdaj tudi na breg, na bregu sledovi so bili,
Noga vedoča kroti — tiho šumenje voda.
Zdi se da sama veli: Numicija sem sladkega Nimfa,
Skrita sem vedno v vodah — Ana Perena sem jaz.
Jedli veselo so tam, tavale okrog po livadah,
Z vinom obilnim so dan — zraven slovili spomin
Prišla do uh mi je stvar, katero z nastopnim razložim:
Tudi zadeva ta ni — neverjetni pojav li izmišljen.
Niso tribuni takrat, še ščitili starega ljudstva,
Ktero vbežalo na vrh — je svetega hriba potrto,
Kmalu živila pošla so, ktera seboj so prinesli.
Zmanjkal potrebni je sad — uporabljiv za ljudi.
Tamkaj živela gospa je Ana, predmestja Bovile,
Revna je bila zeló — a pridna in drugim za vzgled
S trakom prav lehkim lasé je sive privezane imela,
Ona s tresočo roko — ljudske kolače stori.
Te razdelila med ljudi je rano, a čestokrat z dimom.
Ljudstvu v zalogo je ta — bila je res dobrobit,
Ko se povrnil je mir, dajo Pereni spomin,
Ker onemoglim vsem — dajala ona je moč.

Liberalija. III. (725—790)

Tretji dan hitro po Idih, posvečen je bil samo Baku.
Bodi naklonjen o Bak — pevce tvoj praznik slavi.
Speva je tega vsa smer vzroke navesti posamne,
Starka pozivlja ljudi — ter jim kolače deli

Liber, pred tvojim še rojstvom so bili oltarji brez
Trava zelena povsod — mrzla ognjišča goji.
Ko si premagal ti Gang in kraje vzhoda, se pravi,
Vse si prvenstvo nazaj — Jupiter zopet podal,
Cimet in polno dišav najprvo na žrtvenik del si,
Dalje osrčja volov — žrtve različne goved.
Žrtveno bitje ime dobilo je od ustanovitelja.
Ker si na žrtvenik del — tega v spravo nasul.
Žrtve dajo se bogu, on sladki sen rad vsprejema,
Bak ta iznajdelj je med — slast to podaja ljudem.
Prišel od Hebra nekoč, peščenega on od Satirje,
Šale brez hvale nikdar — naša ne vzbuja povest.
Že se je skoro prišlo do Rodope Pange cvetoče,
Spremljevalcev roke — vzdramijo neki ropot.
Tiči se tudi zbero privabi jih strašno vpitje;
Branca provzroči ropot — tudi buče le sledé,
Liber medtem ko rojé zapre jih v drevesno duplino,
S tem je on hvalo dobil — sladkega znajdbo medu.
Ko so okusili slaj — Satiri in plešasti starček,
Skrbno preišče ves gaj — da bi satovje dobil,
Kteri takoj zasledi bučanje, šumenje v topolu,
Vosek še zraven uzré — skriva da najdenje to.
On sam na hrbtu sedi, osliča k topolu priveže,
Zdaj ob topola ga lub — trdno priveže za les.
Spleza počasi navzgor, držeč se košatega debla,
Hlastno preišče ves drev — med da bi skriti dobil.
Tisoč sršenov privre, opikajo z želom mu plešo,
Skvarijo brž mu obraz — ploščnati nos rudeči.
Pade počasi vznak, kopito oslovsko ga vdari;
Hitro Satiri teko v pomoč mu smejijo se stareu,
Ker je že imel obraz otekel in kruljevo hodi.
Smeje se njemu sam Bog svetuje mu blatne ovitke.
Uboga nasvetom, obraz — drgne in spira z zemljo.
Skriti ni vendar vzrok, zakaj da ženica vgnete;
S Tirzom oživel je ples — ženski da se zavrti.
Vprašaš po vzkrokih čemu da starka počenja to delo?
Starost ta vino želi — slasten je Bakovi dar.

Oče uživa pa med na gorkih pogačah namazan,
 Mi izumitelju med — radi podamo sladak.
 Kaj je z bršljanom tako obdana? Bršljan je prijeten
 Baku jaz hočem sedaj stvarno povedati vse.
 Snaha ko dečka lovi, so nisiske nimfe povrstno
 Listje vložile okrog — zibke kot divnati lišp.
 Zdajci ostane še to, zakaj se je Bak ti žareči.
 Dečkom delila takrat — tega priprosta vsem.
 Bodisi ker kot otrok mladenič si vedno upoštevan.
 Dobo ker srednjo gojiš — ta med obema tiči.
 Ali zato ker si oče, očetje ti dajo zaklade
 In se izročijo vsi — skrbi in tvoji moči.
 Ali zato, ker si Liber, se prosta enako obleka
 Zove po tebi tako — prosti življenja še tok;
 Ali ker stari z vnemo so vse poljedelstvo gojili,
 Delo senator vršil — v kraju očeta je njiv,
 Konzul je fasce držal, pri plugu zakrivljenem večkrat,
 Bilo očitjanja ni — žuljeve imeti roke;
 Ljudstvo z dežele prišlo je k igram v mesto veselo.
 Ni jih pripeljal nagib — ampak le čast do bogov.
 Vin izumitelj imel je igre ob dneh določenih,
 Ktere z boginje deli — z bakljenosečo ves čas;
 Da pa zamogel je zbor novince slovesno vpeljati,
 Zdel se vročitve je dan — togi nalašč kot izbran.
 Nagni mi oče glavo, prijetno rogove mirovne
 Mojemu duhu ti daj — veslam primerno še smer.

Quinquatrus maiores. III. (809—834)

Dan je edini vmes, potem se praznuje Minerve,
 Praznik ta dan ima ime — venča ga ravno pet dni.
 Prvi ta prost je krvi, spopad ni dovoljen z orožjem;
 Praznik, ta ima izvor — rojstvo Minerve slaveč.
 Drugi in trije naslednji slavijo se v gladkemu teku;
 Dečki in deve sedaj, molite k Paladi zaupno.
 Kdor se Paladi uda — spreten bo res in učen.
 Voljno deklice skubé, če Palas se spravno pomiri,
 Preslico brž izvrše — delo jim gre brž od rok,

Ona pri statvah uči, osnutek lepo izvršiti,
 Delo z glavnikom zgosti — tanko krasno vredí.
 Madeže, ki z oblačil ti poškodovanih odstraniš.
 Njo le v čislih imej — kotel za volno ki daš.
 Nihče nadplatov vezi vraynati ne more pravilno.
 Špretnost če Tija imá — ako Paladi ni prav.
 Če se vsled gibčnosti rok, primerja s Epejom še starim.
 Bode še le pomanjkljiv — Palas če se stogoti.
 Vi ki odganjate v stran, vse Feba bolezní prav spretno,
 Malo od vašega v dar — žrtvujete vi vaši boginji.
 Tolpa prevarana zdaj, učitelje vas vsled plačila.
 Ne upošteva tako — nove gojence dajoč.
 Ti pa ki dleto vihtiš in z barvami tablo vžigaš
 Ti pa ki spretno roko — skale vsposobiš za sklad.
 Ona boginja je del, tisočerih gotovo in petja;
 Ako zaslužim naj bo — mila še mojim rečem.
 Mille dea est operum. Certe dea carminis illa est.
 Si mereor, studiis adsit amica meis!

Ludi cereales. (Žitne igre.) IV. (393—416).

Žitne so igre sledile. Ni treba podatkov uzrokom:
 Boginje zvan je vsak dar — svoje zasluge ima.
 Prvi ljudje so imeli v jedilo zelišča zelena.
 Dala jih zemlja, je vsem — pluga ni rabil nikdo.
 Travo zeleno so s trat potrgali, z žita pa klasje,
 Nežnega listja in vrh — služil v navadno je jed.
 Mnogo pozneje želod nastal je za rabo vsakdanjo,
 Dobro je bilo drevo — hrano je dalo povsod,
 Ceres za boljšo še jed, pripravi človeka zamenja.
 Kmalu potem že želod — s hrano koristnejšo bolj.
 Ta le govedi veli, naj tilnik svoj v jarem uklene;
 Zemlja v brazdi uzré — prvič zdaj solnea sijaj.
 V čislih je bilo jeklo, železo ni bilo še znano.
 To je imelo namen — skrito ostati vselej.
 Ceres raduje se, mir če traja, prosite vi kmetje,
 Mir da porajal bo kraj — miren da bode vladar.
 Pira boginji v dar vi dajte in solnatih zrn,

Zrn različnih kadil — vsujte na stari oltar.
Ako kadila pa ni — zažgite vi baklje ovite,
Malo Cereri je dost — ako iz čistih je rok.
Nože od bika vi proč, držite duhovni s predpasom
Bik naj le orje naprej — svinjo darujte u dar,
Tilniku, ki je za jarem, sekira naj le prizanese,
On naj še dalje živi — tudi naj tu še na tleh.

Prozerpine rop. IV. (419—618).

S skalami tremi štrlil, trinakriski svet je tja v morje,
Njemu je dala ime — lega ugodna nalašč.
Cere prijeten je dom, mest ima polno okoli;
Hena med vsemi najbolj — ima obdelani svet.
Hladna Arktuza pozvala je matere višji hnesmrtnih.
Tudi boginja glej las — zlatih k obedu je šla.
Hčerko so spremljale kakor navadno deklice odbrane,
Bosa po tratah okrog — tava in kroži lepó.
Kraj se nahaja v dolini košati, mokrotno je škropljen.
Vlažen vsled samih vodâ — katere drvijó navzdol.
Tamkaj je vspevalo trav, prav toliko kolikor jih ima
Sama narava rástlik, — tlóm so cvetice v okras.
Ko jih zagleda veli: „Sem pridite, ve spremljevalke,
V nedro vložite cvetic — semkaj stopite naprej.“
Plen brez koristi, vedril je srea deviška prekrasna,
Pridnost vnema vse — da se ne čuti težkoč.
Koše ta polne iz vrb upognjenih prav izpletene,
Ona le išče cvetic — ta pa vijoličen šop,
Z nohti na prstih ta makovo glavo potiplje in piha,
Ona oprsje krasi — ta jih v nedra vali;
Ona le išče cvetic, a ta pa nabira vijolie,
Z nohti na prstu glavo — makovo tiplje še ta.
Ene vedriš Hijacint, Amarant zadržuješ ti druge,
Timiam so ljubili ti — Kasjo in deteljo ti.
Največ so trgali rož in mnogo cvetic raznoličnih;
Sama pa trga safran — belkastih krasnih cvetic.
Trga in trga naprej, tovarišic ne sledi ji nobena.
Skoro osamljena bdi — nihče ni v premstvu pri nji.

Ko jo zagleda pa stric, (Pluto) odstrani jo brž in
[odpelje,
Konji jo temni nesó — hitro v kraljestva sijaj,
Ona še vsklika veli: „Odpeljejo mati zdaj mene.“
Blaga raztrga takoj krila potrta raz prs;
Disu odpira medtem uhod; nevajeni konji
Niso utegnili več — dneva prenašati sij.
Zbor tovaršic jej veli; imele cvetic so nabranih:
„Pridi Perzefona zdaj — tvoja darila so tu.“
Toda poznáva molči, hribovje okoli žaluje,
Strašno v skrbih si z roko — prsa odkrita bijó.
Ceres potrta od rev je zdajci v Heno stopila —
Vsklikne medtem in veli — „Reva sem, kje si mi
hči?“
Ukrade omamljena zdaj se, kakor smo slišali stvarno,
Trecje Menade beže — kvišku štrle jim lasje,
Kakor le krava ječi, ko tele dojivki se vzame,
Išče po gaju povsod — dete boginja takó.
Vzdihov ne more krotiti, brzo koraka in teče,
Hena sred tvojih livad — tek je pričela odrok.
Tamkaj nadplato sledi, spoznavši deklice, zagleda
Vidi potlačil da tla — stas ji je često poznan.
Morda bi bil to ji dan najzadnji vseh blodenj pre-
[bridkih,
Svinje ko znakov sledov — ne bi razbrskale brž.
Že z Leontinom naprej in z reko Amenano teče
K tvojemu bregu Acis — ki travoroden stojiš,
Gre ob Cijani naprej, ob Anape rahlih izvirkih,
Tudi ob Geli hiti — tok nje srdito drvi.
Že je Ortigjo nazaj pustila, Megarko tudi,
Dalje Puntagije kraj — kjer je simetiski val;
V jamo kiklopov, ki vsa okajena je od ognjišča,
V kraj ki srpat je, ime — Drepanca često je zvan.
V Himere, Didime, Agrigent, Tauromen, Metero
To rodovitni je kraj — pašnik za sveto govedo
Prišla od tod je tja v Taps, Kamerino, v Tempe
Helorje
Tjakaj, kjer vedno Eriks — tvori Zefiru vohod.

Že je Pelerjo potem, Lijbejo in Pahin shodila,
Skrajne vrhove je tri — kraja dežele okrog.
Kamor že stopi, povsod vse kraje z bridkostjo na-
[polne,
Kakor če ptiček ihteč — Itis zgubljeno lovi.
Kliče „Perzefono“ zdaj potem pa še „hčerko“ vspo-
[redno.
Čestokrat kliče na glas — eno li drugo ime.
Zdajci Perzefona več ni slišala Cere, ne hčerka.
Matere vsako ime — večkrat se čuje odmev,
Vedno se kliče veli, pastirja če vidi li kmeta:
„Znate li, deva je šla — tukaj po poti in kam?“
Barvane so vse stvari, že krije temota svetove,
Vse le okoli molči — vtihnili tudi so psi.
Etna visoko stoji, nad breznom Tifoje prestrašne;
Kadar ta plamen puhti — zemlja v bližni gori;
Tamkaj dve smreki prižge svetilka daljavam sveteči.
Ravno zato se podá — baklja ob Cere dne.
Jama duplina je tam, v podobljena s kamenov krivih
Kraj ni dostopen ljudem — niti zverini okrog.
Ko so dospeli že tja, je vpregla obuzdane zmaje
Ravno pred voz in morja — vale obkroži okrog.
Sirtom tako je všla in tebi Karibda zanklajska,
Slično Nizajiskim psom — zmajem za vsak ladjelom;
Morju je Adrije ušla, korintskemu morju deljenemu,
Prišla tako na tvoj breg — k Atiskim krajem je zdaj,
Tu je sedela najprvo potrta na kamenu mrzlem.
„Žalosti kamen“ še zdaj — zove ga vsaki Kekrop
Vstraja pod nebom več dni zaporedoma in se ne gane,
Lune prenaša sijaj — litje deževja in ploh.
Sleherni kraj tu usod je polni kar Eleuzin se zove,
Ceri je kraj posvečen — Celeja trata poprej.
Nosil je ravno domov, jagode in pa želode,
Ktere je stresel z grmov — zraven še les za plamen.
Hčerka je gnala domov, dve kozi iz pašnikov hriba,
Mali bolehal je sin v zibki potrto ležeč.
„Mati!“ — ji deva veli — boginja se ganez imenom.
„Kaj si brez spremstva ti tu, v kraju pustinj se nahajaš!“

Starček obstane, tišči ga peza in tlači, poprosi
 Njo, naj v kočico gre — polna če tudi je rev.
 Vendar odkloni takoj; predstavi ženico pokrito.
 Da mu odgovor veli — ko jo vznemirja trdo:
 „Hodi brez vsakih ovir, vstrajaj ti oče mi vedno!
 Ukradena meni je hči. — Mila usoda ti bolj,
 Reče, že polna je solz, bogovi ne plakajo radi —
 Rosnata kapljica solz — kane ji ravno sred prs.
 Plakala čutno oba sta starček in zraven devica;
 Starček pravični dejâ — to v pojasnilo veli:
 „Naj ti bo rešena hči, katero za ukradeno smatraš,
 Vstani zdaj, ne zasramuj — kočine strehe dlje več.“
 „Pelje“ boginja veli, me neznan ti način je uspehov.“
 Vstane, raz kamena brž — starčku vesela sledi.
 Pravi bolnik spremljevalki, kako da mu sinko boleha,
 Spati ne more, ker bol — tare ga vedno čumi.
 Ko če k Penatom oditi, nabira po tratah sadike
 Maka, ki vzbuja le sen — tla so ga polna povsod.
 Ko ga nabira odrok, pozabi, pokusi to seme;
 S tem je nasitila glad — mučni nadležni zelo.
 Ko je z začetkom noči skončala postiti se dalje,
 Mistiki kroženje zvezd — za časa obeda ustavijo.
 Ko se prestopi čez prag, bridkosti že vidi veliko;
 Upov rešitve ni več — dečku množil se je bôl.
 Mater pozdravi potem, ime Metanira je imela,
 Dečkove ustne na to k njenim pritisne sladko,
 Zginila brž je bledost, moči pri telesu opazi;
 Ustne nebeške, sijaj — tvorijo novih moči.
 Hiša vesela je zdaj, so radi vsi oče in mati,
 Zraven raduje se hči — trije so tvorili dom.
 Sirotko z mlekom za jed postavijo v tečno krepilo.
 Sadjâ in polno medu — v skledah je polno satu,
 Ceres jedil se vzdrži, da makove tebi vonjave,
 Z mlekom ti to podeli — deček da sladko zaspiš.
 Pol je minilo noči, je ura presladkih počitkov,
 Vzame jo zdaj Triptolem — v svoje naročje lahko,
 Trikrat jo boža z roko, izreke tri ona navede;
 Také izreke da glas — smrtnikov nihče jih zna,

Dečku pokrije teló s pepelom ki tli na ognjišču,
Da bi odstranil ogenj — težo človeško zdaj proč.
Mati se zdajci zbudi iz spanja, vsklikne vsa plašna:
„Kaj pa ti delaš?“ teló — hitro iz ognja zvali.
Boginja zdaj ji veli: „Nisi in zlobna si ti,
Z materno tvojo skrbjo — dar brezpliven je moj;
Sicer ostane umrjoč, oral in sejal bo pa prvi,
On bo plačilo dobil — trud ves povrne mu svet.“
Reče tako se odstrani v oblake na zmajevem vozu,
Ceres prav urno drči — z zmajevim vozom gre proč.
Sunjon je pustil nazaj, zaiv pirejiški tudi,
Ravno tako tudi breg — ki je ob desni kipel.
Pride v egejisko morje, tu vidi Ciklade v skupinah,
Ona prepodi vode — jonijski ikarijski val.
Pride potem v Helespont, obsežni skoz Azije mesta,
Tava visoko tu pot — v kraje različnih strani.
Zdajci k Arabeem, Indijanom jih vidi, ko zbirajo miro.
Libija tukaj leži — Meroe pusti okraj
Pride v Hesperijo k Renu, k Rodánu in k Padu,
K tebi o Tiber nekoč — oče boš močnih voda.
Kam me odpeljelo zdaj? Brez konca, bi lahko naštela
Kraje, dežele, ves svet je Ceres preromala skoro.
Tava na nebu okrog se z zvezdami že pogovarja,
Ki pri tečajih stojé — mrzlih, ledenih zeló
Daleč so proč od morja: „Parhasike zvezde, vi lahko
Veste spoznate reči — v morje ne greste nikdar
Hčerko Perzefono zdaj pokažite materi tužni!“
Reče tako in veli — Helice hitro ji dé:
„Prosta zlodejstev je noč. Le solnce uprašaj o ropu,
Deve saj vidi sijaj, kar se po dnevu godi.“
Solnce zdaj reče, veli: Ne trudi zaman neuspešno,
Njo ki ti iščeš, ima — z Jupitra bratom vlast.“
Dolgo tuguje s seboj, gromovniku konečno reče;
Poln je znakov obraz — rev in različnih nadlog.
„Ako zatrdno ti znaš in svest si Prozerpine rojstva,
Mora imeti na pol — skrb in sočutje do te.
Ko sem obkrožila svet, mi znani so čini krivice,
Ropar uživa zdaj sad — plačo zločinstva in zla.“

Ni zaslužila v moža Perzeleona zdajci morilec,
Ali da meni kak tast — da se na taki način.
Hujšega, kaj bi prestala ko Giges bi bil zmagovalec,
Kakor jaz zdajci trpim — vlast ko ti imaš nebes.
Vendar brez kazni naj bo, brez maščevanja jaz hočem,
Sama trpeti nazaj — dati jo mora in čin
Prejšnji takoj poravnati. A Jupiter jo potolaži
In opraviči, da čin — ta je rodila ljubav.
„Tudi nemaren ni svak za nas, plemeniti jaz nisem,
Dvor moj v nebesih stoji — drugi vodovje ima
Ta pa podzemeljski svet. Če srce ti ni upogljivo
In si že sklenil trdnó — rušiti zakonski jareč,
Hočem poskušati zdaj, če trezna je ona ostala;
Ako pa vstrajala ni — žena mu bo pod zemljó.
Palico klicarsko nesoč, peruti njegove vzame,
Teče v Tartara kraj — odzvavši pozivu se stvarno,
Hitro začuden pové — kar je tak trdnega zrl.
„Ukradena, reče, je post takoj prelomila vzemši
Z zrnami tremi nek lub — jablan so puniskih krás.“
Mati skrbeča pa rev nič manj ni občutila kakor
Rop bi zvršil se sedaj — komaj pomiri se ta.
Reče ni torej nebó pripravljeno nam v bivališče
Ukaže v tenariski dol — mene naj tudi vsprejmó.
To bi zvršila, pogoj ko Jupiter ne bi postavil,
Mesecev v nebesih da šest — ona Prozerpina bo.
Ceres zdaj vendar dobi pogum in pa jasno obličje,
Žitne si vence krog las — dene klasovje, združi.
Žetev bogata zori, po njivah zapuščenih silno,
Komaj imetje držal — skedenj na kupih je vse.

Vtemeljitev Rima smrt Rema. IV. (809—860).

Brat Numitorja prestal je kazen, vsa tolpa pastirjem
Bila je udana takrat — dvojčkoma dvema trdnó.
Kmete združivši vkup zidovje postaviti hčeta,
Kdo bo vladavec obeh — v dvomih ostal je načrt.
„Treba ni bojev, dejal je Romul, so pač zanesljivi
Tiči poskusiva zdaj — z tiči znanilo usod.

Ugajal obema je sklep ta, vrh Palatina košatega
Gre, dočim drugi se brž — vrh Aventina vspne.
Pticev šest videl je Rem; a dvakrat po šest Rom v
[vrsti.

Sklep je obstal in dobil — Romul je mesto v oblast.
Ugoden izbere se dan, označi se s plugom zidišče.
Pale slovesnost je tu — z njo se zdaj delo prične.
Jama se skoplje v tla, globina se s sadjem napolne,
Zemljo iz bližnjih livad — ukoplje se brž na osip;
Jarek se polni z zemljó — darilnik se tjakaj postavi
Že na ognjišču gori — ogenj pripravljen za dar.

V plug li oralo potem, on belkasto kravo upreže,
Z belosneženim tedaj — volóm vlekla je plug.

Kralja bil govor je ta: „Vtemeljitelju mesta pomagaj
Jupiter, oče in Mars — Vesta ti mati otrok!

Kolikor sme se in vas bogovi vpoštovati, dajte,
Da se to delo zvrši — z vašo uplivno močjó;

Trajnost obstane in meč vladarju svetov naj prav
[dolgo,

Jutra večera naj kraj — vshod in zahod motri.

Milo je prosil že dal je Jupiter z gromom ob desni,
Njemu v vodilo nek znak — poslal s tečaja je blisk.

Temelj postavijo brž meščani veseli vsled znaka

V kratkem zidišče stoji — novo se spenja navzgor.

„Delo to vodi nek Celer,“ katerega Romul pozval je

Tvoja naj bodi to skrb — Celer mu resno veli:

„Nihče ne sme pa čez zid; čez jarek stopiti označen.

S plugom mu dana je smer — uporneže čaka naj
[smrt.“

Tega ni vedel pa Rem, on smeši nizkotno zidišče

Reče rogljivo: Kaj ljud — s takim bo zidom gotov?“

Skoči čez mejnik, a lopne ga Celer s polenom po

[glavi,

Kmalu leži on na tleh — ranjen in ves krvaveč.

Kralj ko novico izve, natihoma solze pretaka,

Rano potrto motri — skrito jo v srcu drži.

Noče ihteti, vzgled ohrani le v srcu in reče:

„Tak naj se upa sovrag — iti kateri čez zid.“

On je poskrbel pogreb, a skrivati solz ne utegne,
Ves je potr in ihteč — s tem se odkrije ljubav,
Mrtvemu zadnje dajoč poljube na krsti zdaj reče:
„Ljubi mi brat le zdravstvuj — vzeti si mi ti nevedé;
Zdajci mazili teló, ki imelo je biti zažgano;
Isto učini Fanstul — Akca enako z lasmi.
Objokovalo mladeniča skupno je ljudstvo vzajemno,
Konečno vsujejo plam — v kup ki je zložen s polen.
Mesto se spenja navzgor, kdo kteremu takrat verjel
[bi ?

Z nogo oblasti nekoč — polno dobilo bo zmag.
Vladaj vse in pod Cezarjem močnim vstrajaj ti vedno,
Čestokrat tudi imej — več jih iz tega rodu.

Dobre stare navade, šege, običaji. V. (57—72).

„Sive čaščenje glavé, je bilo nekoč spoštvano,
Starčka zgrbančen obraz — vrednost je veliko imel.
Marsa so delo vodili mladeniči, bitke junaške.
Vsaki je imel svoj kraj — bil je namesto bogov.
Starčki šibkejši od njih, nesposobni za rabo orožja,
Dómu so bili v pomoč — svete vodilne dajoč.
Kurijskim edino je bilo odprta še vedno,
Starosti mило imé — bilo je vzeto v senat.
Starosta dajal je ljudstvu pravico po trdnih postavah,
Bilo je vrejeno vse — v svrhu dobitve časti.
Sredi mladeničev gre, a ne da bi bili nevoljni,
Ti, ko pa sredi je šel — če spremljevalca je imel.
Kdo sramožljivih besed se upal je ziniti takrat,
Ko je bil starček navzoč? — Grajo je dala starost.
Romul je videl vse to in zval je duhove očete,
Vodstvo vseh glavnih zadev — v mestu je prijalo
[njim.

Merkurju. V. (663—692).

Bližaj, Atlanta vnuk se, katerega ena Plejadov
Dala v Arkadi nekoč — Jupitru rojstva je sad,
V miru in v boju je bil razsodnik pri višjih in tudi

Nižjih bogovih in pot — z lahko podvizaš nogo,
Z igro si lire vesel in tudi vesel si na tekmah,
Kjer si se mojster učil — kretanja vzvišeno moč,
Tebi očetje nekoč svetišče so k cirkusu djali.
Ravno ob idih ta dan — praznik je tvoj znamenit.
Kdor se izjavi blago da svoje vse hoče prodati
Prosi s kadihom lepó — da mu dobiček podaš.
Blizu kapinskih vrat Merkurja studenec se najde;
Če se verjetno to zdi — boginja zakriva ta vir.
Tjakaj trgovec z obleko prepasano čisto koraka,
Kotlič v rokah drži — polnega nese on proč.
Lovorjev zmoči on šop in vse poškropi on z mladiko
Mokro okoli okrog — novo vodovje povsod,
Tudi njegove lase škropi on z mladiko mokrotno,
Z glasom varljivim veli — kot je bil vajen glasno
Bivšega časa operi prisega, mi reče uljudno:
„Madež operi besed — zlobnih iz prejšnih mi dni,
Bodisi da sem pozval za pričo jaz tebe, da sklical
Bi se na Jupitra moč — z upom da čul to ne bo,
Bodisi da sem boga, boginjo katero prevaral,
Brzi vetrovi takoj — besede odpihajo podle!
Naj ga bodoči mi dan prisega dovoljena bode
Naj se nebeški nikar — ne brigajo več za moj govor
Daj mi dobička in daj vžitno mi radost dobička
Leni da bode v korist — kupea če sem omotil.
Takemu, ki to želi, Merkur iz višine se smeje.
Misli da ukradel je sam raznih Ortigje goved.
Talia Mercurius poscentem ridet ab alto
Se memor Ortygias suripuisse boves.

Jupiter Pistor. VI. (351—394).

Cincta premebantur trucibus Capitolia Gallis;
Bil je obdan Kapitol od Galov zdivjanih okoli;
Dolgo obleganje glad — mučni provzroči ljudem.
Da se bogovi h kraljevemu tronu pozovejo, reče
Jupiter Marsu veli: „Začni“ de oni takoj:
„Sicer neznana povsem, usoda in sreča je mojih,

Vendar ihteči, za bol — dušni zdaj nima besed.
Ako zahtevaš, da sram z nesrečo pridružen opišem.
Rim je sovražnik vzel — kateri je došel iz Alp,
Mestu oblastvo svetov obljubljen bilo je davno,
Jupiter hotel je to — bode naj mestom uzor!
Že je vkrotilo sosede, etruskisko tudi orožje,
V toku nahaja se up — proč je odstranjeno vse.
Vidimo starčke nekoč vpoštevane, čislane, slayne:
V tkanih oblekah na tla — padajo žrtve sive.
Iliske Veste zalog, iz sedežev proč se odnese;
Mislijo namreč vsi — to da bogovi živé.
Če upoštevajo dvor, v katerem vi bivate zdajci,
In da je mnogo svetišč — padlo z obleganjem brž,
Zvedeli vi bi potem da v službi bogov ni več sredstev
In da kadila vpliv — zgubljen je skoro zaman;
Ko bi nastala priložnost za boje odkrite. Orožje
Zgrabili vsi bi potem — hrabro, če tudi brez zmag!
Tolpa barbarska sedaj, vse tiste brez sredstev živ-

[ljenskih:

Plahih se smrti boječ — ki so v zatišju hribov.“
Venera reče potem Kvirin odgovarja v ornatu,
Vesta enako veli — mnogo za Latij syoj.
Jupiter zdajci veli: „Vsa skrb za zidovje naj bode
Skupna, premagana zdaj — Galja naj se pokori.
Učini, da žito ki manjka, se tu v obilnosti najde,
Tvojega doma nikdar — Vesta ne pusti v nemar.
Kar se še žita dobi, naj stroji ga zmeljejo votli,
Kar ga je padlo iz rok — tega je ogenj vtrdil.“
To je veleval, Saturniška deva ukazu je brata
Brž pritrdila takrat. — Bilo je že polnoči,
Delo naporno voditelje utrudi in k spanju zaziblje;
Jupiter zdaj jim veli — z ustni veleval, kar če:
„Vzdignite se in zaklad sred tolpe sovražne vrzite,
Tega oddati najbolj — sami se branite zdaj.
Spanje prešlo je, dvom jih vznemirja, da vprašajo
[zdaj;
Kteri jim dan je zaklad — ktereга naj izročé.
Ceres se zdela je, to so vrgli, Ceralija darila.

Vrženo glej zabrenči — lopne čelade in ščit,
Da bi premagal jih glad, ta misel jim zgine, sovražnik
Bil je odstranjen, oltar — krasni se Jupitru da.

Metel reši Paladij. VI. 419—454.

Moemia Dardanides super nova fecerat Ilus
Ravno Dardanec je Il, zidišče prav trdno postavil,
Imel je polno še Il — v Aziji zakladov zlata,
Skoči tako se trdi, podoba nebeške Minerve
Gori na strme vrhé — iliskih krajev in mest.
Skrbel sem videti to svetišče in kraje sem gledal.
Tempelj ostal pa je tam — Palas imela je Rim,
Vprašan je Smintej in dal v košatemu gaju, v temoti
Skoro v odgovor je to — z glasom donečim iz ust:
„Zdajci boginjo nebes ohranite, rešite mesto,
Kraja ta boče vlast — zvesto vzela seboj.“
Saj to varuje zdaj Il. V visokemu dvoru zaprto,
Ima jo njeni čuvaj — Laomedonovi ded.
Slabo za Prijana časa je bila ohranjena sama;
Htela je biti tako, sklep — nje premagal je kras.
Li je Adrastovi sin, li Uliks sposoben za zgago,
Ali je Enej ta kip vzel — negotov je zločin.
Last je Rimljanska in Vesta, ki v luči sijaju,
Vidi pozorno vse to, hrani varuje krepko.
Oh! kak bojé se očetje, za časa ko Vesta je v plamú,
Strašno gori zdaj nje dom — kmalu bi bil jo zasul.
Ogenj presveti planti, tam z ognjem zločinstva šopirno.
Z ognjem presvetim plamen — neposvečen menjuje se
[stalno.
Plakale so vse služabnice, las jim na glavi je zmeden,
Uničil že skoro je strah — skupno telesne moči.
Plane po konci Metel, preglasno zdaj reče navzočim:
„Fridite semkaj v pomoč — plakanje nima moči,
V rokah deviških naprej zastavo usode nosite,
Ta, ki ni delež obljub — zbriše se samo z roko!
Jaz sem nesrečni, deja! obotavljati vam se ni treba.
Ti le odlašajo še — kleknejo plahi na tla.

Vodo zajema некоč in roke po konci dvigaje
Vsklika: „V svetišče bom šel — kamor ne sme kakimož,
Ako pa to je zločin, naj kazen me krivde zadene,
Če jaz umrjen naj Rim — svoboden bode in prost.“
Rekel tako je in plane, boginja vpoštevaj dejanje,
Pontifiks ji podeli — v službi presveto prostost.

EX TRISTIUM LIBRIS.

Molitve. I. (1—70).

Di maris et caeli (quid enim nisi vota supersunt?)
Morja obnebjaj bogovi, kar meni ostane želja še,
Ladje porušene zdaj — udov ne ločite proč.
Tudi Vas prosim sedaj, da s Cezarjem se ne srdite,
Čestokrat, kadar kak bog — tlači, da drugim pomoč.
Muleiber Troji, a Troja Apolu junaško kljubuje;
Teukre le Venus goji — Palas sovražno preti.
Eneji Saturna mrzil je pri Turnu v bližini stoječi;
Z Venere bil pomočjo — on je gotov in krepak.
Čestokrat skoro srdit Uliksa previdnega Neptun
Tiral je, stricu tedaj — vzame Minerva ga brž.
Da nam božanstvo stoji, ob stoku če tudi smo daleč.
Kdo bo zabranil, če bog — drugi na nas je srdit.
Skoro jaz zgubljam zaman, besed nekoristnih nesrečni,
Ustne ki to govore val — pluskajoči škropi,
Moje besede pa jug preštrasi odganja v daljave,
Noče da moje kipe — prošnje k bogovom nebes.
Isti vetrovi nesó, brez škode ne bodem le ene,
Jadra molitve ne vem — kam je namenjen njih tek.
Oh jaz nesrečnež, navzgor se spenja vodovje hribovja!
Kmalu bi mislil do zvezd — hočejo priti v stik!
Kak se nizkotno spusté doline v morje razklano!
Že bi se mislilo zdaj — s Tartarom došle so v stik.
Kamorsekoli ozré, ni drugega kakor le morje,
Zrak je z oblaki obdan — val pa obdaja morjé;
Tam med obema buči in v vrtincih razsaja
Morski val. Niti ne vé — komu poslušen bi bil.

Eur je zajemal moči, od solčnega vzhoda rudečega,
Kmalu zapiha Zefir — pošlje ga pozni večér.
Zdaj od medvedinje suhe že burja razsaja mrzlotna
Zdajci premaga nas kot — z juga sovrag pridrvi.
Glej, negotov je krmar, ne najde več begu izhoda;
Kako ukrenil bi smer — spretno z nesrečo slepi.
Skoro poginejo vsi, ni upov rešitve nobene;
Ko govorim in bedim, val — mi obraz že škropi,
Moje življenje bo val zadušil zaman so vse prošnje,
Val smrtnonosni že vre — v usta, da nas usmrti,
Žalilo revno soprogo je moje pregnanstvo prestrašno
Samo edino le to — ona občuti od rev.
Ona ne ve, da morje neizmerno telo premetuje;
Ona ne ve, da vihar — meni že s smrtjo preti.
Dobro, da nisem seboj na ladjo je pustil stopiti,
Smrti da dvojne prestal — nisem nesrečnej takrat.
Zdajci, če tudi poginem, ker prosta nevarnosti vseh je,
Bode življenja mi pol — vendar ostala nazaj.
Kak se oblaki svetijo vsled hitrega ognja žareči,
Pokanje zdajci doni — sem ob nebeške osi!
Dilje straníc od valov dobivajo sunke lahkotne,
Ravno tako kakor zid — kadar ga stroji utrdé.
Val, ki se semkaj vali, valovje premaga po vrsti;
Se po deveti podi — prej kot ednajsta je tu.
Smrti se jaz ne bojim, način milovanja je vreden.
Proč z ladjelomom sedaj — smrt naj mi bode v dar,
Šaj je v tolažbo, če pade se glasom usode li z mečem,
Če umrjoče teló — zgrudi na trda se tla.
Čakati groba, katerega smo priporočali svojim,
Nekaj je, vendar da v jed — nismo mi ribam morjá.
Mislite stvarno, da take jaz smrti vreden pač nisem.
Šaj se ne peljem jaz sam. — Žrtvam nedolžnim zakaj
Kazen bo moja v kvar? — Bogovi nebes in vodovja,
Vam je v varstvo morjé — vstavite zdaj vaš vpliv,
Prosim pustite mi vsaj življenje, da nesem do krajev,
To mi je Cezarja srd — mili naklonil v dar!
Hočete, da jaz vse zlo zasluženó kazen prestanem;
Krivda je moja za smrt — preskromna čem za vodnikom.

Ako bi mene poslal tja do Stikovih valov še Cezar,
K temu bi on pomoči — Vaše ne rabil nikdár.
Moč mu je dana v svrhe, življenja mi on ne zavida,
Kar mi on je podelil — to mi vzame nazaj.
Vi, ki gotovo kot mislim, ste prosti vsakih zločinov,
Vi zadovoljni ste zdaj — z mojo nesrečo povsod.

Slovo od Rima. I. 3.

Cum subit illius tristissima noctis imago,
Kadar pred dašo noči mi stopi prebridka podoba,
Takrat, ko v mestu prebil — glavnem sem zadnje jaz dni;
Ko se spominjam noči, ko mnogo blaginj sem zapustil,
Solze iz mojih oči — kanejo zdajci na tla.
Že se približal je dan, ko Cezar mi meje Avzonje
Brž zapustiti veli — ter me iz krajev spodi.
Časa jaz nisem imel, a niti slovesa spretnosti,
Trdo postane sree — ravno vsled dolgih zamud.
Nisem jaz imel skrbi, da sužnjega li spremljevalca
Zbral bi, pregnanstva oblek — drugega in kaj zlatá.
Bil sem omamljen tako, kot od Jupitra bliska zadeti,
Kteri živi in ne ve — skoro prav nič od reči.
Ko pa odstrani oblak, bridkostne pojave iz duše,
Misli sem zopet izbral — zadnjikrat zdajci v slovo.
Svojim prijateljem rečem, potrjim vsled moje usode,
Malo ostalo doslej — meni je udanih srčno.
Ljuba soproga drži ihtéčega, sama plakaje,
Toki deroči zdaj solz — kapljajo nama iz oči.
Ločena hčerka od naju, je bila na libijskem bregu,
Znano pa bilo ji ni — kaj da se z mano zvrši.
Kamorsekoli ozreš, zdihovalje, ihtenje opaziš,
V sobi je taki prizor — kakor bi bil kak pogreb.
Žena in mož in služabniki so vsled pogreba potrti,
V hiši s solzami polit — skoro že vsaki je kot;
Ako pri malih rečeh vzglede velike porabim,
Tak je bil Troje obraz — ko so oblegali jo.
Že so glasovi ljudi in psov se pomirili skoro,
Luna konjiče noči — čvrsto podi le navzgor;

K nji zdaj gledaje od nje Kapitol pogledujem od
(strani,

Ki je bil domu zaman — združen, osuplo dejam:

„O vi bogovi, darujte vi v sedežih skoro sosednih,

O ve svetišča, nikdar — zrl ne bom vas z očmi.

O vi bogovi, ki v mestu Kvirina visokem živite,

Vam naj velja moj pozdrav — blagi vse čase naprej,

Tudi če primem za ščit, prepozno ko ranjen sem silno;

Vendar odložite meni pregnanstvo od jeze zadevne.

Prosim nebeškemu možu povejte, da zmota ne vara,

Da ne bo mislil zločin — mali teži me prestop.

Ako, kar veste, on ve, ki kazen je meni odredil,

Rečem, pred bogom ne bom — vendar nesrečen

[otrok.“

S temi molitvami glej, sem prosil nadzemeljska bitja,

Zraven soproga ihteč — glas ji obstane v molk.

Ona je bila z lasmi še v kodrih, s tresočimi ustmi,

V pričo domačih bogov — pride z ognjiščem v stik.

Mnogo izjavi besed do nasprotnih Penatov premilih,

Nimajo učinka, zaman — plaka miluje moža.

Časa odlok se je skrčil in noč že nastopa k zamudi;

Medved pararski sedaj — krog se osi zavrti.

Kaj naj storim siromak? Zadržuje ljubav me do doma,

Zadnja je bila ta noč — ko mi zaukazan je beg.

Čestokrat jaz sem dejal, ko kdo je podvizal le dalje,

Kam ti podvižeš, hitiš? — Kam se tako ti mudi?

Kam in od kod je tvoj hod, a varal sem često se

[zraven,

Samega sebe, da čas — meni odmeril bi pot.

Trikrat sem stopil na prag, a trikrat sem zopet se

[vrnil,

Noga se brani naprej — z duhom imaje obzir.

Čestokrat že sem „nazdar“ izrekel, vrnivši se zopet,

Mnogo pripomnem rekoč — dal ko bi zadnji poljub.

Čestokrat iste dajoč ukaze, sem varal le sebe,

Zopet pogledam nazaj — z milim očesom zaklad.

Konečno vendar velim, zakaj jaz podvižem, v Scitje.

Kraje jaz grem zapustim — Rim, to obeh je odlok.

Živemu meni zabrani soproga živeča še vedno
Dom in domovje, ljudi — ude prezveste ljubke;
Vas o tovariše, ktere sem ljubil prav bratsko udano,
Srca ki družila vez — Tezeja zvestih vrlin!
Dokler mi še dopuščeno, vas bodem objemal, ker
[moram.

Nikdar ne bodem več smel — ura mi vsaka je v prid.
Zdaj brez odmora pustim neskončne besede govorja,
Zadnjič objemam vse — ljubi kar tukaj moj duh.
Ravno ko to govorim in plakam, že je obnebje
Svetlo, nesrečam v znak — jutranja zvezda brli.
Strgan bom v kose tako, kot ude zapustil bi svoje,
Zdi se telesa da del — skoro odločen je proč.
Take občutil je Met, takrat bolečine, ko strgan,
Bil je na razne strani. — Konji izdajo odhod
Zdajci nastane pa krik, zdihovalje in vpitje mi dragih,
Prsa razgoljena glej — roke otožne bijó.
Zdaj se soproga drži, ramen ločivšega tužno,
Ko že stočilo se solz — mnogo je, bridko dejá:
„Iti ne moreš ti proč, ker šla bova skupno po svetu,
Hočem v pregnanstvo vse dni — tvoja soproga ti
[bom.

Zame je strebljena pot, me sprejmejo zemeljski kraji,
Pezo le skromno z menoj — ladja tekoča dobi,
Cezarja srd ti veli domovje premilo pustiti.
To le ostane ljubav — Cezar mi boče ljubáv.“
To le poskusi, poprej poslušala ravno je isto;
Komaj se vendar udá — zmaga obzir jo korist.
Grem, ta sprevod, držeči do groba a brez je pogreba
Raskav in grbav obraz — mažejo prašni lasje.
Ona takoj v nezavest se zgrudi na tla vsled bridkosti,
S temi, tako se trdi — skoro pol mrtva leži.
Vstane, imela lase od zemlje je, blata vse prašne,
Z udi vstane od tal — mrzla se trese strašno,
Sebe miluje potem, vse hišne bogove puščene;
Čestokrat kliče ime — vzetega ropno možá.
Nič manj ne plaka ihti, kot hčerke li moje bi zrla,
Kje na gromadi telo — v plamu kot žrtev v teh.

Hotela je umreti in s tem zgubiti vse mišljenje s smrtjo,
Jo zadržuje obzir — samo do mene v močeh;
Ona naj dalje živi, usode določbe so take,
Toraj naj ona živi — njemu naj bode v pomoč.

Vihar. I. 4.

Tingitur oceano custos Erymanthidos ursae,
V morju se spušča čuvaj medvedinje Erimantiske,
Šiba valovje morjá — z zvezdo veliko strašno.
Jonisko morje sedaj prejadramo, ne iz nagibov,
Strah nas učvrsti strašan — drzni postajamo bolj.
Jaz sem nesrečen, morje viharji razburjajo silni,
Z valov osrčja vali — pesek droban se navzgor.
Pluska v višine ko hrib, ob ladjinem delu od spredaj,
Bije podobe bogov val — pluskajoči navzgor!
Poka tramovje iz smrek, rožljajo verige napete;
Kilj se ves trese, ihti — ravno vsled naših nadlog.
Plah že postaja mornar, blede strahopeten prestrašno,
Ladji premagan sledi — krmiti več je ne zna.
Kakor če jezdec moči več nima, da uzde bi vzdržal,
Nič ne koristi mu več — konj jo v oblasti ima;
Ravno tako zdaj krmar, valovje navalom izroči
Ladjo, da ista zgreši — pot in odkazano smer.
Ako ne pošlje Eol spremenjenih vetrov naproti,
Skoro zabreden v kraj — kamor bi iti ne smel.
Daleč Ilirijo ob levi pustivši, zagledam Italijo,
Dal se je meni ukaz — beg in izgon je moj del.
Prosim, naj veter konča iskati dežel prepovedanih,
Z mano enako in on — naj se bogu pokori.
Ravno ko to govorim ter voščim boječ se vrnitve,
S strašno srdito močjo — pluska val v razne strani.
Zdaj prizanesite vsaj bogovi vi modremu morju,
Usmilite mene se vi — Jupiter meni preti.
Dušo utrujeno brž iztrgajte smrti prekruti,
Ako rešitve je čas — njemu pretil je pogin.

Opravičenje. I. 7.

Predgovor k pretvorbam.

Si quis habet nostris similes in imagine vultus,
Meni če sličen obraz v podobi kateri nahajaš,
Vzemi iz mojih lasov — Baka bršljanovo véz.
Znaki enaki so kras, ki diči le pesnike čvrste
Mojim zadevam nikdar — venec ne prija svečan.
Skrivaš, kar to ti povem, zapomni vse to si prav
[dobro;

Saj me na prstu imaš — vedno me nosiš seboj,
Mojo podobo v zlato obrobljeno imaš rudečo,
Mili pregnanca obraz — zreš ko zamoreš le ti.
Kadar to gledaš, ti pride na misel in rečeš potrta:
„Kak je oddaljen zelo — Nazon v pregnanstvu trpi!“
Tvoja zvestoba mi ugaja, večja podoba so pesmi
Moje, jih čitaj želim — kakoršnekoli se zdé;
Spevi različnih pretvorb, podobe človeške znanijo
Delo gospoda naprej — beg je prekinil držán.
Te in pa drugih še broj zažgal sem povodom ločitve,
V ogenj sem vrgel ves kup — spisov različnih tvarin.
Kot je Tesjada zažgala na trsju še lastnega sina,
Boljša kot mati, se zdi — sestra je bila zares;
Ravno tako sem zagnal jaz knjige nedolžne na ogenj,
Lastno meso, da sežge — kruta gromada ga brž.
Bodisi, ker sem sovražil vse muze kot lastne zločine,
Ali ker pesmi le stvor — bile v razvoju so še.
Niso uničene vse, ohranjene so kot jaz mislim,
Mislim da hrani prepis — se v mnogih izvodih raz-
[ličnih,

Zdajci jaz prosim, naj dalje živijo, čitatelj ne trati
Časa naj namé misleč — čestokrat se veseli.
Potrpežljivo jih bral nobeden ne bode z vnemo,
Ako se dobro ne zna — zadnjih da manjka jim rok.
Z nakla je delo izšlo nedovršeno je skoro oddano.
Piliti moral bi spev — da bi veljavo dobil;
Hvale ne maram obzir imejte čitatelji vrli.
Hvaljen, čitatelj, le bom — ako ne bom ti kvarljiv.

Sprejmi med drugimi vrst ti šest, ki na prvi so strani
Knjige, zatrdno če veš — da vso prikladnost goji
„Kdorsitikoli, ki v stik si z knjigami prišel lastniku
Vzetih, naj prostor jim da — vsaj starodavni naš Rim,
Sodil da knjige boš prav, pomisli, da ni on zdajatelj,
Javnosti jih je pogreb — kakor ukradene zdal.
Kar se pa tiče napak, neopiljenih spëvov v celoti,
Ko bi popravljati smel — prav bi poprãve zvršil.

Bolan in siromak. III. 3.

*Haec mea si casu miraris, epistula quare
Alterius digitis scripta sit: aeger eram.*

Ako ti morda strmiš, zakaj da je z drugimi prsti
Pisan prisotni ta list — bil sem potrť in bolan
Bivam v krajih dežele neznane brez sredstev potrebnih
Čestokrat skoro ne vem — kaj mi bo služilo v jed.
Lahko veruješ, kako je meni ob srcu, ko bivam
Med Sauromati le sam — tukaj med Geti sem plah.
Zraka ne morem prenašati, nisem privajen tej vodi,
Meni ne ugaja ta kraj — skoro ne vem jaz zakaj
Ni mi udoben ta dom, jedil ni pristojnih bolniških.
Tukaj nobenega ni — lajšal da meni bi zlo.

Ni ga prijatelja, ki bi tolažil me z raznimi sredstvi,
Da bi pregnal mi dolg čas — pravil mi razne reči.
Truden in skoro potrť — samevam med ljudstvom v
[tujini,

V krajih trpinec sedaj — nimam karkoli želim.
Pride na misel mi vse, premagaš soproga mi razne
Misli, prizore duha — srce te išče vse dni.
S tabo lepo govorim in glas moj te kliče, nazdravlja.
Ni je v vrsti noči — dneva brez tebe tu ni.
Pravijo često trdë, da blodim na razne načine,
Ker izgovarjam ime — tvoje brez vsakih opazk.
Ko se že skrči nebo in jezik bo službi odrekel,
Vinca jaz bodem krepil — kapljic dobival zdravil,
Ako bo takrat kedo sporočil, da žena je prišla,
Up mi do tebe bo dal — vzrok do življenja moči.

Jaz negotov sem življenja, ti morda pa tamkaj veselo
Dneve v radosti živiš — nič ko o meni ne veš!
Tega ne učiniš trditi, predraga, sem trdno prepričan.
Časa brez mene ti tok — žalosten je in grenak.
Moja usoda če let število že bo dokončala,
In se približal mi bo — konec življenja strašan.
Naj mi še vzorni bogovi pred smrtjo naklonijo milost,
Da bom doma pokopan — kjer očetnjave je kraj.
Bodisi, da se podaljša mi kazen do smrtnih trenutkov,
Bodisi da pa skonča — smrt to pregnanstvo bridko,
Prej bi bil lako skončal, presrečne življenja mi dneve,
Zdaj sem življenje dobil — a hujše pregnanstvo, ko
[smrt.

Kaj naj umrjem sedaj, oddaljen na bregu samotnem,
Bridka ostane mi smrt — kraj še bridkejšje stori!
Moje ne bode telo na postelji uničeno umrlo,
Nihče prisoten ne bo — da bi mrliča izdal!
Takrat ne bode moj duh za kratek čas več odgovarjal,
Ženi ko bo na obraz — lila obilnost mi solz!
Tudi ne bodem dajal ukazov več, roka prijazna
Meni ne bode oči — trudnih zatisnila več;
Ampak brez vsega pogreba, brez slave spominske bo

[zemlja
Tuja barbarska glavo — vzela k počitku tja v grob!
Ko boš to čula, srce vznemirjeno bode, potrto,
Bila s tresočo roko — prsa boš meni v spomin?
Ali ne bodeš ti rok zaman stegovala v te kraje,
Klicala bodeš zaman — tvojega moža ime?
Vendar ne trgaj ti lic, lasovja ne brskaj v bridkosti;
Vedi življenja takrat — konec je bil že zadan,
Ko sem zapustil svoj dom, misli, da takrat sem umiral,
Prva težavna res smrt — bila je zame takrat.
Zdaj če zamoreš vzorna soproga, a tega ne moreš,
Kolikor tebi mogoče je, lajšaj ves bol ti s trpljenjem,
Trdo ohrani srce — nima moči brez vrlin.
Naj bi s telesom moj duh enako umrl še časno,
Del na nobeden ne ušel — hlastni gromadi bi izdan;
Kajti če vzvišeni duh tja v sinje ozračje odrine,

Smrti če prost je izrek — starca iz Same je res,
Bo po sarmatiski senci rimljanski še taval okoli,
In bo ko tujec ostal — v krogu neznanih mu duš.
Prosim to le posreduj, da shranijo v srcu se malem
Moje razpadle kosti — mrlič ne bodem pregnan.
Tu naj ne bode ovir, ubitega brata pokoplje
Sestra Tebanka v grob — kralj je prepoved izdal.
Z listjem zagrni kosti in praha amoma primešaj,
Vse to zakopaj v tla — tja na predmestja okraj.
Verze v mramor na grobu v debelimi črkami vdolbi,
Potnik hiteči da bral — bode vklesani napis:
„Kteri jaz tukaj ležim, sem pesnik premile ljubezni,
Nazo je meni ime — umrl sem jaz vsled darov.
Tebi pa mimo ki greš, če ljubil si, ne bode ti težko
Reči: Počiva mehko — tukaj naj Nazona kost“
To je zadosten napis; ker večji in daljši spomini
Trajni se v knjigah vrste — pisani meni v spomin;
Ti podelijo, trdim zatrdno, če tudi provzročile
Škodo so pesniku v čast — v čase ugodnejših dob.
Ti pa mrliču daruj mrliška darila in vence
Vlažne in mokre od solz — žalosti iskren izraz.
Ogenj če tudi telo upepelil je, občutil pepel bo
Znakov pobožnih upliv — geslo ljubavnih vezi.
Rad bi ti pisal še več — glas je obmolknil, potr ti,
Jezik je skoro že suh — nimam nobene moči.
Sprejmi od mene izrek, je morda že zadnji izrečen,
Rečem v slovo ti zdravstvuj — jaz sem potr in bo-
[lán.

Svarilo. III. 4. (1—6, 8—14, 17—46).

O ti prijatelj, ki zvest si bil mi že v časih prebridkih,
Bil si ti meni udan — sreča ko proč je odšla;
Ako veruješ prijatelju, ktereга skušnje modrijo,
Živi prav skromno, le sam — proč od velikih imen.
Živi le sam in varuj odličnih se, kar je mogoče;
Z dvora visokega blisk — strogi ti vedno preti.
Kajti če tudi mogotci koristijo tebi, je bolje,

Da ne koristijo nič — škodo če lahko storé,
 Čolnič izpuščen zbeži vetrovom viharnim po zimi,
 Mnogo več daje skrbi — jader širokih upliv.
 Vidiš, da skorjica lahka na vodah visokih še plava,
 Težo mogočno pa brž — v valih morje potopi.
 Ako svarilec jaz sam bi bil opominjan že preje,
 Morda bi zdajci že bil — v glavnemu mestu svetov.
 Dokler sem živel s teboj, mi vetrič ugodni je pihal,
 Čolnič je dalje veslal — v mirno stoječih vodah.
 Ako se zdrzne komu na planem, kar je pa težavno,
 Pade, da hipoma s tla — vzdigne se lahko takoj;
 Kadar pa s strehe visoke Elpenor je padel nesrečni,
 Kralju ko senca tedaj — šibka naproti on gre.
 Kaj se zgodilo, da Dadal s peruti gotovo je mahal
 Ikar da sinjim vodam — dal je primerno ime?
 Skoro gotovo, ker ta visoko, a oni je nizko
 Letel, imela perut — lasnih pač nista oba.
 Meni veruj, da živi le dobro, kdor skrito sameva,
 Vsaki naj vstraža le sam — svoji usodi udan.
 Eumed ne bil bi ostal siromak, če bi sinko prevzetni,
 Konjev Ahila ne bil — zase lepo pridobil.
 Merops bi sina ne zrl spremenjenega v plamen ža-
 [reči,
 Hčerko pa vsako v drevo — Faeton, če bi bil ded.
 Ti visokosti se boj, le krči načrte življenja.
 Ti visokosti se boj — in razkošnosti, skrči le jadra
 Raznih načrtov vseh dni — vreden ti nisi spodtika.
 Prija življenja ti tek prav mirno na zemlji vršiti,
 Naj ti usode sijaj — zadostnih dni podeli.
 Da ti privoščim jaz to, zaslužiš z miloto, dobroto,
 Kakor z zvestobo saj to — meni si ti ukazoval.
 Videl sem tebe ihteti vsled moje usode bridkostne,
 Kakor verjetno se zdi — kazal mi to je obraz.
 Videl sem tvoje solze, oblile so moje obličje,
 Tiste sem takrat vžil — z mojimi vzdihli v jed.
 Zdaj zagovarjaš pregnanca ko prvi prijatelj z unemo,
 Lajšaš mi bol, od drugod — jaz ne dobim pomoči,
 Vstrajaj brez jeze in leta vesela zadostno uživaj

Skromno, prijateljev vez — pridruži si v milo tolažbo.
Ljubi Nazona ime, katero pregnano ni bilo.
Drugo vse ima morje — seitisko hrani gorje.

Perili. III. 7.

Brzo mi, pisani list, Perilo pozdraviti teči,
Si pospešitelj zadev — mojih znanilec, mu reče.
Najdeš jo morda pri mamici mili sedečo, igraje;
Ali jo smelo dobiš — tam pri Peridah svoj čas.
Vsako početje pusti, ko zve, da si prišel, bo vprašala.
Kaj te privedlo je sem — kaj uganjam, počenjam

[odsoten?

Smelo povej ji, da tukaj živim kot ne prija živeti,
Mi dolgočasno je tu — nič ne olajša mi bol
K Muzi sem zopet odšel, če tudi mi je škodovala,
Rabim merilo besed — verzov sledi vsposed.
Reci ji: „Kaj še strmiš po splošnem strmenju in

[poješ?

Ali navdušeni spev — poješ na rodni način?
Kajti narava usoda ti dala je nprav sramežljivo,
Redkih premnogo darov — lastnost in čilost duha.
To do Pegasida vod, najprvo sem spremljal, da ven-

[dar,

Žila bogatih voda — trpko nikdar ne izmré;
To sem opazil najprvo jaz v nežni mladosti, device
Bil sem kot oče vodnik — hčerki vzorni vsekdar.
Ako ostane ogenj ti v prsih še vedno goreči
Lezbe premagala bo — sama pesnikinja čin.
Toda bojim se zelo, usoda bi te zadržala

In da postal bi tvoj duh — len in potrť radi rev
Mojih in dokler sem smel, sem večkrat jaz čital po-

zorno.

Ali ko ti si slavil bil sam si povod sramotilk.
Mojih te kazni vzgled učinil je morda nadležno,
Ker so mi pesmice zlo — škodo zadale strašno.
Strah brž odstrani takoj, Perila da žena ne ostane,
Niti kak mož od poti — da ga tvoj spev ne znori,

Spretno odstrani nagib k lenobi, povrni nazaj se
K vrlim umetnostim zdaj — k spevom presvetim
[zares.

Krasno obličje nekoč ogrdi se po letih premnogih;
Grbav, starikast obraz — poln bo raskavih peg,
Starost nadležna z roko zagradi krasotno podobo,
Pride brez šuma k ljudem — tiho koraka od rok.
Ako poreče kedó: „Prekrasna je bila“ čutila
Samo boš bôl in pa stok — znači zrelo ti laž.
Zmerno je tvoje imetje, če tudi si večjega vredna.
Misli si, da tvoj je zaklad — skoro bogastvu enak,
Sreča ponuja to, komur že hoče in zopet vzame,
Kmalu postane ta Ir — ki bil nevažno je Krez.
Kaj naj naštevam drobnosti? Saj nimamo večnega
[ničesar

Tukaj mi nič kot sreča — in pa blaginje duhá.
Tu brez domovja in vas ter hiše več nimam nobene.
Proč so mi vzeli vse — kar so zamokli takrat;
Le bistroumje me spremlja in to me oživlja z ve-
[seljem,

Cezar do tega moči — nima, to moja je last.
Naj to življenje skonča mi z mečem kdorkoli že hoče,
Slava mi bode v ponos — Erazu še po smrti sloveč;
Dokler bo Rim bojeviti še zrl raz holmcev sedmerih
Kot zmagovalec ta kraj — čitan bom v enomer.
Ti če stremjenja uporaba presrečna te tudi nazdravlja,
Uteči gromadi vselej, dokler se nudi ti čas.

Zima v Tomi. III. 10.

Ako spominja se kdo, tam Nazona, ki je oddaljen,
In če ostalo ime — moje je v mestu brez nje,
Ve naj, da suženj trpim, tu v sužnosti strašni tugujem,
V krogu nahajam se zvezd — nimajo z morjem dotik.
Divji obdaja me rod Saurometov, Besov in Grtov.
Vsako teh čudnih imen — vredno je mojga duhá.
Dokler je vlažen še zrak, nas brani na sredi še Hister.
Kadar tekoč je z vodó — vojsko odganja od nas.

Kadar pokaže obraz, pa zima otožna drhteči,
Svet se okoli beli — mramor mrzlati deli,
Kadar že sever in sneg pod Arktosom bivati brani,
Takrat še kaže tečaj — ljudstvo pritiska tišči.
Sneg po vseh krajih leži, pa solnce in dež ga ne taja;
Burja ga le potrdi — trajen je, nič ne skopni,
Čestokrat se pripeti, še prvi ne zgine, že drugi.
Pride, zapade okraj — tamkaj ostane več let.
Severa taka je moč, ko isti pometati začne,
Stolpe z planoto zravna — strehe odtrga, vali.
Komaj varuje kožuh in trdna obleka mrzlotte.
Škrto je celo teló — vidi se zamo obraz.
Čestokrat tudi lasje, sprejeti so, skoro ledeni,
Bela vsa brada visi — kajti pokriva jo sneg,
Vino se skupaj drži, obliko posode ima je,
Sladkega vinca požir — v kosih ljudem se deli.
Kaj naj naštevam kako, otrjen je potok ledeni,
Kapljejo z mlak se povsod — vtrjene skorje ledú?
Tok, ki ni ožji kot tisti, kateri papirojenosen,
Ister celo se strdi — zmrznjen se v morje vali,
Kadar pa veter strdi vodovje vijolčasto modro
Leze počasi v morje — po strugi pokriti z vodovjem,
Kjer ladje veslale so prej, mogoče je peš zdaj hoditi
Konjska že vdarja podkev — po vodni površja trdini;
Voli sarmatiski zdaj barbarske vozove velike
Spravljajo komaj čez most, spodaj pa vodni je tok.
Komaj verjetno se zdi, neresnica nobena plačila
Tukaj nikdar ne dobi — priča verjame naj to.
Videl sem strašno morje, pokrita gladina je z ledom,
Gladka lupina vodo — krije ne giblje se nič.
Ni še zadostno, da sem to videl jaz, stopim prav
[trden,
Tja na trdino voda — noga mokrotna le ni.
Ako Leander nekoč bi imel bil morje enako,
Tvoja ne bila bi smrt — krivda ožine morja.
Krivi delfini se v zrak ne mogli bi spenjati višje,
Ako bi skušali to — brani jim trpka zmrzav;
Severni veter buči, če tudi s perutmi okoli

Vendar ne bode kak val — morski srditi nastal.
Ladje pokrije vse led, kot mramorja plošče pokri-

[ljejo,
Tlak, da nobeden več čoln — vode ne boče dvojit.
Videl sem zmrznjene ribe v krdelah v morju tičati,
Del je ostal še potem — živel je dalje zares,
Bodisi da kak vpliv mogočnega vetra vodovje
Morsko prav naglo zgosti — bodisi val, da vodje
V reki se brž posuši, če Ister vetrovi vravnajo,
S konjem hitečim sovrag — kruti takoj pridrvi.
Zraven sovražnik močan je, s konjem poskočnim s

[puščico,
Ktera prav daleč leti — ter opustoši okraj.
Eni vsi plahi zbežé, ker nihče okraja ne brani;
Rop se za ropom vrši — krade imetje povsod se,
Skromno živino in tudi vozove ter drugo orodje,
Kolikorkoli blaginj — imel je kaki trpin.
Del se odpelje jih proč, so roke jim zadej zvezane,
On se obrača zaman — v dom in ne pelje nazaj.
Del njih se zgrudi na tla, jih puščica ostra predobe,
Kajti pomočen bil v strup — brzoleteči je strel.
Kar jim odnesti in pa odpeljati ni bilo mogoče,
Štrli so, vničil je plam — keče pa vse upelil.
Tudi ko vlada že mir, jih strah vznemirja pred vojsko,
Nihče ne orje zemlje — pluga ne rabi nikdó.
Vidi sovraga, li kraji različni bojé se sovražnika
Kterega ni še nikjer — pusto in prazno je vse.
V senénatih latnikih trt, grozdov ni sladkih dobiti
Kadi visoke za mošt — prazne stojijo zaman.
Sadja ta kraj ne rodi, ničesar ne najde Akontij,
Pisani da bi podal — vrli vladarki kak zlog.
Mnogo se vidi tu trat brez listja brez drevja v pla-

[njavi,
Krajev, katerih pač mož — srčni motril ni nikdar.
Ko se ogrinja ves svet, v velike prostorene planjave,
Našli so meni ta kraj — v kazen ne vem že zakaj!

Ifigenija na Taurisu. IV. 4. (55—88).

Mrzlo obrežje drži me Ponta Euzina še trdno,
Stari so dali Aksen — temu že davno imé.
Zmerni vetrovi nikdar, ne gibljejo morskih tam valov.
Ladja prijazna nikdar — v mirni zaliv ne veslja.
Bivajo tukaj ljudje, ki iščejo plen krvoločni,
Kakor boje se morja — ravno tako in zemljé.
Tisti, kateri krvi človeške želijo z veseljem,
Skoro pod isto ležé — zvezdo obnebja mirno.
Daleč od mene ni kraj, kjer Tauriskin darilnik stoji,
Boginje, která drži — tal, ki je škropljen s krvjó.
Ko pa je vendar Orest pobožen, hudoben sé dvomi
Tjekaj zalovljen dospel — furje spodijo ga v beg,
Focej mu bil je sodrug, pristrčno udana v ljubezni.
Bila telesno sta dva — enega vendar duhá,
Zvezana skupaj oba, k oltarju se peljeta strašnemu,
Kteri pred vratmi s krvjó — bil je rudeče oblit.
Tega ni ustrašila smrt njegova, ne onega tega
Drugi za družega smrt — bil je užaljen in plah.
Z mečem že tukaj stoji svečenica potegnemin doli,
Grško brodovje okrog — vez že okorna tišči.
Ko Ifigenija tako, je brata spoznala zatrdno,
Njega objema sladko — smrti mu še ne želi.
Rada odnesla podobo boginje je, která sovražila
Strašne je žrtve darov — v drugi ugodnejši kraj,
Kraj ta najzadnji je del vse zemlje obsežne, velike,
Meni so blizu ljudje — bogovi sé njega bojé,
Moji deželi sé žrtve človeške v bližini dobijo,
Ako barbarični kraj — Nazona lasten še ni.
Da bi vetrovi, kateri Oresta so že odpeljali,
Jadra vsa moja nazaj — dali bi zopet Bogu.

Zadnji up. IV. 6.

Sčasoma potrpežljiv postane in bik poljedelca,
V jarem zakrivljen vrat — nudi in začne orati;
Sčasomo uzdi še konj uboga, držeči pogumno,

V gobec vsprejme, drži — v zobovju on uzdo okorno,
Sčasoma srd se vkroti še Puniskil. levov mogočni,
Jeze on več ne goji — srda ne najde se več.
Tudi indijanska pošast, protivna svarilom vodnika,
Vkročena nemo trpi — jarem suženjstva goji,
Čas pospešuje, da grozd se polne z grebenom nategnjen
Jagode komaj drže — vino katero gojé.
Čas pospešuje, da sad v rumenkaste grozde doraste,
Zraven učini potem — da je ugoden okus.
Stanjša čas sleherni zob, oralo, ki novo drdra,
Skrha opili kremén — ugladi vsakteri demant.
Sčasoma vmiri, vkroti še jezo prikrito in zljajša
Ból in vsako bridkost — srce potrto vredí.
Starost zamore vse, ki bliža z brezšumno se nogo,
Lajšati ista ne zna — vendar zadani mi ból.
Dvakrat pod golo nogo je grozdje že zmaščeno bilo.
Tekom več časa postal jaz nisem še potrpežljiv,
Moje srce le greni — nova zadana mi ból.
Voli postarni bojé se jarma, povodom vklepanja
Tudi vkročeni konj — uzdi nadležni uteče.
Tužnejša moja je ból sedanja kot bivše trpljenje.
Ako enak se ti zdi — trajnost ga lajša, trdi:
Znana ni bila poprej nesreča še, moja prebridka;
Kakor je zdaj, a mori — tlači spoznana me ból,
Svežih najeti moči malenkost ni vendar nobena,
Ne da uničil poprej — čas bi z nesrečo moči.
Novi borilec krepak postane na pesku rumenem,
Bolj nego tisti, ki čas — roke je utrudil z naporom.
Boljši borilec je ta, ki z orožjem bliščečim koraka,
Kakor pa oni krvav — komaj orožje drži.
Ladja dovršena zdaj prav lahko prenaša viharje,
Stara poruši se brš kadar razsaja vihar.
Ravno tako sem poprej bridkosti prenašal udan,
Prej ko je čas podvojil — zlo in obilno nadlog.
Meni verujte, slabim in kolikor upam telesu,
V kratkem napade me zlo — moja nesreča bo to;
Nimam nobenih moči, ne barve več prejšnje, rudeče.
Kožica tanka sedaj — moje pokriva kosti.

Duh moj bolan še bolj, kot bolno telo oslabelo.
On premišluje le zlo — lastno nesrečo motri,
Glavnega mesta ne zrem, tovarišev mojih ne dragih,
Kar mi je pravi zaklad — moje soproge tu ni.
Seitiski tukaj je ljud in Goti, ki nosijo hlače
Meni škoduje vse to — kar znam in karkoli ne zrem.
Eden ostane mi up, kateri me vendar tolaži,
S smrtjo da moja skonča — bol me ne bo več mu-
[čila.

Samoživljenjepis. IV. 10.

Kdo sem jaz, ki ljubav občinstva prestavljam ginljivo,
Da ti potomstvo spoznaš — ktereга čitaš povsod.
Sulmo bogati moj dom na valih je tamkaj prehladnih,
Milij devetkrat deset — daleč od mesta leži.
Tukaj sem se porodil, da čas ti ne bode neznani;
Konzula takrat oba — prišla sta z mano na svet.
Ako pa to kaj izda od pradedov star dedič v vrsti,
Sreče ni bil to pojav — vitez da on je postal.
Nisem jaz prvorojenec nek bratec je bil že, pred
[mano,
Štirikrat mesece tri — prej je bil tisti rojen.
Jutranja zvezda obema je ista ob rojstvu svetila,
Slavnostni dan za oba — bila kolača sta dva.
Izmed peterih ta dan, je bil v proslavo Minerve,
Ktera takoj krvavi — boj ko prekruti prične.
Nežni otroci dobili pouk smo potrebni očeta,
S skrbjo smo v mesto odšli — v svrho za višji pouk.
Bratec moj vedno gojil govorništvo je iz mladosti,
Rojen za krepki je boj — tržni z obilo besed.
Meni že dečku nebes je vzvišena služba dopadla,
Skrivoma vpelje nekoč — me Muza na delo pesnitve.
Često mi oče veli, čemu se ukvarjaš z učenjem?
Plitvim Meonid še sam — pustil imetja ni nič.
Ginjen z besedami ves, ko Helikon že sem zapustil,
Gasil sem vedno v poskus — skoro brez vsakih miril.
Sam je od sebe moj spis v verzih označil mi speve
Ko sem zapisal kak zvok — prijal je spretno za verz.

Ker so brez šuma že všla mi leta tekoča po vrsti,
Togo prostejšo potem — vzela sva bratec in jaz,
Zraven obroblien škrlat se nama na rame položi,
Vendar stremljenje vse — nama ostane naprej.
Brat, ko dočakal je let deset podvojevši življenje,
Umril in hitro, začel — del sem proglašati nad.
Prve prejel sem časti, jaz v zorni mladosti z vese-

[ljem,

Bil sem jaz vendar nekoč — delež možakov za tri.
Meni ostal je senat, se stisnila mera je krojača;
Teža pa ona preveč — trla je moje moči.
Dosti trpežno telo ni bilo in duh nesposoben
Da bi prenašal ta trud — tako sem protekcije od-

[klonil.

Sestre Aonijske svet, mi dajo poiskati novih
Mnogo ugodnejših del — katere sem vedno jaz ljubil.
Pesnike onega časa sem čital vpošteval z vnemo,
Kjer se je vedež glasil — mislil sem, da je kak Bog.
Čestokrat Maecr mi bral starejši od mene je „tice“,
„Kteri da gad usmrti — kako zelišče ozdravlja.“
Često Propercij mi bral je svoje plamene izdelke
Vezala naju je vez — bil je tovariš mi zvest.
Pontik je bil znamenit v heksametrih, Bas pa v jambih
Krajsala sta mi oba — čas na sprehodih povsod.
Moje uhó je Horac ubrani takoj pridobil,
Ko na Ausonko nekoč — liro je brenkal svoj spev.
Videl Vergilja sem še, Tibulu ni dala usoda,
Bridka več časa časti — v svrhu prijateljskih zvez.
Ta bil naslednik je tvoj, o Gal a Propercij od njega,
Jaz sem četrti postal — v vrsti kot hotel je čas.
Kakor sem stare častil, tako so me mlajši ljubili,
Talijska moja potem znana postane odrok.
Ko sem jaz ljudstvu prebral najprvo vse pesmi mla-

[dostne,

Brado obrili takrat — enkrat li dvakrat so mi.
Duh moj vspodbujen je zval po mestu opevane speve,
Korina vendar tako — bilo ni pristno ime.
Mnogo sem pisal in dal napačno sem ognju v popravo,

Da bil popravil mi plam — kar je potrebno poprav.
 Takrat ko vbežal sem proč, sem mnogo gradiva uničil,
 Morda dopadlo bi kaj — bil sem na pesmi srdit.
 Mehko je bilo srce in nepremagljivo z orožjem
 Strastne kupide povod — isto je brž omečil.
 Tak če sem tudi jaz bil, da ogenj me skromni je vnemal,
 Ni se pod mojim imenom — vendar glasilo nikdar,
 Mlad še, soprogo dobil nevredno sem in nesposobno,
 Malo le časa z menoj — bila poročena je.
 Njej je sledila potem še druga, brez graje vsake,
 Vendar ostala ta ni — dolgo v zvezi z menoj.
 Zadnja, ki v letih poznejših je vstrajala z mano do-
 [sledno,
 Zre in trpi, ko moža — zgnali v pregnanstva so kraj.
 Hčerka me moja dvakrat rodovitna je deda storila,
 V zorni mladosti slučaj — bil je od dveh naraščaj.
 Že je roditelj usodo dopolnil k devetim je lustrom,
 Novih predložil devet — sicer za njim ne ihtim.
 Plakal je ravno tako, kot njemu bi jaz bil odtrgan.
 Kmalu sem skazal potem — materi zadnjo še čast,
 Srečna sta bila oba, pokopana ob pravem sta času,
 Ker sta umrla, ko dan — kazni je moje pričel.
 Srečen, da nisem postal nesrečen za časa življenja
 Starišev, da jih ni bol — moj presenetil preveč.
 Ako pa mrtvim še kaj ostane, namesto imena
 Senca gromade zbeži — dim se prav naglo sprši,
 Kadar označena vest do starišev sence prodere.
 In se moj širi zločin — po Stigičnem trgu med tolpo
 — Vediti toraj vzrok, dovoljeno ni vas slepiti —
 Zmota provzroči izgon — ne pa kateri zločin.
 Dosti za Mane je to. Do vas se obrnem udana
 Sreča se vrnem nazaj — vas še zanima moj čin.
 Leta, ko boljša so šla, osivelo lasovje je glave,
 Sivi zamešal se las — s starimi že je lasmi;
 Ravno po rojstvu je konj zmagoslavno okinčan de-
 [setkrat
 Oljko odnesel seboj — Pise kot dani mu dar,
 Ko mi velevala že srd gospod, ki ranjen je hudo

K Euksine morju naj gre — da brž Tomito uzré.
Mojega padea vzrok, ki vsem še predobro je znan
Ta naj izpričan ne bo — ravno tako kot želim
Kaj naj vam zdajci povem o krivici tovarišev, blapcev
Mnogo sem trpel do zdaj — ložjega nič kakor beg.
Mojemu duhu se zdi, zlu izdati se vendar nevredno,
Duh moj kot nepremagljiv — kaže se z rabo moči.
Mene pozabim in tek življenja marljivega vrlo,
Z roko navajeno brž — časa orožje dobim;
Polno prestal sem nezgod po suhem, po morju okoli,
Kakor se zvedic dobi — sredi tečajev okrog.
Končeno ko sem že dlje jaz taval v blodnjah okoli,
Sem na sarmantiski breg — Getom obmejni dospel.
Tu me orožje obda, sosedov mi zljajša bridkosti,
Čvrsto rožljanje glasov — ubranodoneči moj spev,
Ako nobenega ni, da na uho bi njemu donelo.
Vendar tako preživim — dan in se varam ves dan,
Da ne vznemirja me gnus dneva in raznih nadlog.
Muza, ti hvalo velim — v tolažbo si meni obilno,
Ti si v vedrilo skrbem — sredstvo zdravilo si žil.
Vodiš in spremljaš me proč od Histere krajev sa-
[motnih,
Prostor ugodni mi daš — ravno Helikone kraj.
Meni izjemno ti daš za časa življenja redkosti
Častno uzorno ime — kar le pogreb podeli.
Ni še razglodal kak srd, kateri sedanje zmanjšuje,
Z zobom sovražnim do zdaj — trudov še mojih
[upliv.
Pesnikov tudi če vas sedANJI rodil je premnogo,
Tudi moj up ni ostal — skromen in nepozabljiv.
Prednost če mnogim jaz dam, ne bom jaz manj čislán
[kot oni,
Mene vpošteval bo svet — čtivo bom ljudstvu povsod,
Slutnje še pesnikov vsaj resnice znanilke so budne.
Hitro ko umrjen ne bom — tvoj več povrnem se v
[prah.
Bodisi, da sem to čast po milosti s petjem zaslužil,
Laskave hvale izraz — vsprejmi čitatelj v spomin.

Žalostinke. V. 1.

Štirim ti knjigam od prej, ki Getlski breg opisujejo.
Tudi ko knjigo dodaj — prosim udan ti vselej,
Pesnika ista usoda prav stvarno, lepo opisuje.
Ljubkega nič ne dobi — v knjigi le bridke snovi,
Tužni, kot moj položaj, enako so spevi bridkostni,
Strinja s predmetom se spis — opisujoč broj nadlog.
Srečen in često vesel opeval sem radost mladosti,
Zdaj me je skoro že sram — da sem bil pesnikoval.
Ko sem že padel, skrbim, da padec se moj prav
[objavi,

Sam sem vzrok in dokaz — mojih nesrečnih usod,
Kakor je kajstrijski ptič, na bregu ležaje otožno,
Z ustmi objavil lepo — se bližajočo mu smrt;
Ravno tako poskrbim, zavržen v sarmasko bregovje,
Da moja smrt ne zbeži — kakor puhteči kak dim.
Išče pa kdo le zabav, uglajenih spevov vedrilnih,
Temu najprvo povem — spise naj vrže na stran.
Boljši za njega je Gal, Propertij in drugi sovrstni,
Mnogo je vzornih duhov — katerih imena slavé.
Da bi ne spadal nikdar v število preslavnih možakov!
Meni je često gorje — zakaj me je muza ogrela?
Saj sem pokoro prestal in pesnik vesele ljubezni,
Daleč odtod je odšel — v scitiski, Histre okraj,
Kar je ostalo duha, pozornost obračam na pesmi.
Splošne in tebi velim — moje le čislaj imé.
Ako kedo izmed vas bo vprašal, zakaj jaz opevam
Samó bridkostne stvari — mnogo sem trpel nadlog.
Z umom, z umetnostjo nisem jaz tega nikakor se-
[stavil,

Lastne nesreče izliv — dal mi vporabno je snov.
Mojih nahaja usod zapisan se del le preskromni,
Srečen je, kdor potrpi — šteje, če lahko, izkaze!
Kolikor vej ima gozd in kolikor Tibera peska,
Koliko trave goji — Markovo polje povsod,
Toliko zla sem prestal — nimajo sredstev miru
Muza mi daje vpliv — s katerim se še radostim.

„Kaj ti je Nazo pa cilj, bridkostnega speva? ti rečeš.
 Istih usod bo enkrat — cilj tudi mene dobil,
 Kar pomiljujem, mi brž oskrbite iz polnih studencev.
 Mojih pojav ni besed — ampak le mojih usod.
 Če mi predragi moj dom, s soprogo pa zopet povrneš,
 Jasen naj bo mi obraz — isto naj bodem kot prej.
 Ako se Cezarja srd mi ublaži, ki nepremagljiv je,
 Speve ti bodem koval — polne veselja šaljivk.
 Moja pisava kot prej, ne bode šaljiva, igračna,
 Enkrat le dala povod — meni do rev je nadlog.
 Samo to, kar odobri, bodem opeval v bodoče;
 Kazni če skrajša se del — Getom, da hitro zbežim.
 Kaj naj opeva moj spis zdaj družega kakor bridkosti?
 Prija piščalka lepó — ravno sedaj za pogreb.
 Praviš, da lože bi bol prenašal bil s samim molča-
 [njem,
 Če bi nesrečo molčé — skrivoma nosil le sam.
 Kaj to zahtevaš, slede naj vzdihni nobedni trpljenju,
 Plakati mu prepoveš — njemu, ki ranjen je ves?
 Falaris je dovolil, naj v jeklu Perile rujove,
 Z glasom naj bika ihti — ako ga bôl žalosti!
 Ko ni bil ranjen Ahil več s Prijama solzami čutno
 Hočeš ti bolj kot sovrag — zdaj ostro ihtenje krotiti?
 Ko je Latone zarod Njeba nerodno uničil
 Ni ji takrat zapretil — lica naj ima brez solz.
 Nekaj je vendar, ki bôl z besedo bi lajšati moglo
 Prohno Hakjeno stori — bridka da vsaka ihti.
 To pa je dalo povod, da Pejasa sinko z upitjem,
 Svojim je skalo utrudil — v Lemna premrzli duplini,
 Neka zaprta bridkost v notrajnosti tli in pa gloda,
 On je prisiljen tedaj — svoje moči da dvoji.
 Rajši naj le odpusti li kupe naj spisov odtoži,
 Ako čitatelj se zdi — moja ti plitva korist.
 Spisi ti moji u kvar — kakor pisatelju glej,
 „Slabi so,“ smelo priznam. Kdo sili te slabo sprejeti,
 Kdo ti pa še prepove — varan da vse odložiš?
 Tega ti jaz ne velim, naj čitajo tu se v popravi.
 Niso barbarski, kot kraj — ampak ubrana so snov.

Naj ne primerja me Rim s prvaki pesnitve nikakor.
Med Sauromati pa bom — vedno jaz zvan duhovit,
Konečno nisem časti jaz hlepen in sredstev ne rabim,
Mene ne briga kak klic — da me na delo budi.
Nočem, da duh moj v skrbeh koprne in sameva otožno.
Vrinejo če se skrbi — zginejo, ko jih spodim
Vzrok sem pokazal pisanja zakaj odpošiljam, vprašate.
Z vami jaz biti želim — kakoršnikoli bom tu.

Tolažba v pesništvu. V. 7.

Pismo, katero ti čitaš, prihaja iz onih ti krajev,
Kjer se v vodovje morjá — Histra izteka ves tok.
Ako ti dana sladkost življenja je tukaj na zemlji,
Toraj ostane še del — moje usode bliščeč.
Kakor navadno vprašaš ti mene o stanju, predragi,
Kak se mi tukaj godi — veš, če tudi molčim.
Revček sem in siromak, vsebina je mojih bridkosti,
Vsaki tarnal bo tako — Cezar če njega mrzi.
Zvedeti vedno želiš, kako s Tomitansko je tolpo,
Kje se nahaja ta kraj — v kakih jaz krajih živim.
Z Grki in Geti če breg je skoro poljuden okoli,
Vendar je poln najbolj — Getov nemirnih okrog.
Tolpa velika povsod se Getov in Grkov potika,
Semtertje urno gredó — jahajo konje okrog.
Nihče se tam ne dobi, ki ne nesil bi tula in loka,
In pa rumenkastih strel — polne ki strupa so kač.
Divji je glas in srdit skoro je Marsa pogled;
Brada in niti lasje — ne more odtrgati roka.
Desna počasna pa ni, da ranila z nožem bi ostrim,
Ki ga ob strani drži — vsaki junaški barbar.
Nazo med temi živi, ljubezni pozabi on svoje,
Pevec tvoj vidi vse to — čuje prijatelj vse to!
O, da pri njih bi živel, in tamkaj ne umrl prerano,
Senea naj daleč bo proč — kjer osovražen je kraj!
Kar mi ti pišeš, da v polnih glediščih se pleše po
Mojih, in da se ploská — verzom živahno krepkó:

Smelo zatrdno ti veš, za gledališče nisem prirejal
Pesmi in spevov nikdar — Muza ne išče časti:
Vendar mi ni neprijetno, karkoli se tamkaj predsta-
[vlja.

Da bom med ljudstvom živel — trajen in nepozabljiv.
Večkrat razmišljam nazaj, da najdem zabavo vedrilno,
Pesmi skovane mrzim — moje Pieride vse.

Trezno ko stvar razmotrim, brez njih ni mogoče mi
[biti,

Strelu sledim, ki s krvjó — mojih je ran krvaveč,
Ladja, katera sedaj na valih Eubeje je strta,
Drzne se vendar sedaj — po Kafarije morju veslati.
Nisem čuječ, da bi bil proslavljen od ljudstva s po-
[hvalo,

Nič ne skrbim za ime — niti za kako korist.
Mučim potrtost duha, odganjam od sebe bridkosti,
S tem se pomirim takoj — moje tolažim skrbi.
Kaj na pustotnem obrežju naj vendar počenjam sirota,
Boljšega kaj naj storim — da se nadlog jaz iznehim.
Ako motrim jaz ta kraj, neprijeten je, ves zanemar-
[jen:

Kraja bolj tužnega ni — tukaj na svetu nikjer;
Ako motrim jaz ljudi, ljudje so nevredni imena,
Besni so divji celó — kakor volkovi gredó.

Nič ne bojé se postav, pravičnost vplivom se umika
Prava potrtno leži — z mečem bojevne moči.

Komaj se mraza ogibljejo s hlačami in kožami
Z dolgimi kriti lasmi — zmrzli obrazi so vsi.

Mnogim ostali nazaj, so Grškega govora znaki,
Spačil popačil je vse — Getiški skoro že slog.

Nihče se tu ne dobi med ljudmi, ki besede navadne
Znal bi latinsko takoj — pristno poviti v prevod.

Pesnik Rimljanski sem sam, prisiljeno ve dovolite,
Muze, da zdaj govorim — brž na sarmatski način.

Glej, se sramujem, priznam, razvajen ne najdem iz-
[razov,

Pristno latinskih besed — prav uporabit za verz.
Sicer ne dvomim, da ni v tej knjigi barbarskih narečij

Krivda pa ni to ljudij — kriv je edino le kraj.
Da jaz tako ne izgubim občevanje z Avzonje jezikom,
Da ne utihne moj glas — v zvokih naj isti doni.
Čisto s seboj govorim, ponavljam besede navadne,
Znake tako ponovim — vrsto stremljenja zahtev.
Duh moj in čas mi beži, samevam tako jaz oddaljen,
Ne da bi razmišljeval — bridki nesreče pojav.
Trudim se skoro zaman, nesrečo da s petjem pozabim
Dosti je ako dobim — tako plačilo za trud.

DODATEK K PRETVORBAM.

Kalisto.

Jupiter, ko je ves svet prehodil, že truden od etra,
Dev krasotico uzré na tratah Arkadije nonakrijskih;
Vname srce se do nje, ljubiti on jo želi.
Delo pa bilo ni nje oskubljeno volno rahljati;
Niti spreminjati las vsled noše in drugih obzirov;
Krilo zaponka drži, a kodre trak belosneženi
Tesno na glavi tišči, v krasilo je devi ponosno.
Vzame lok, kopje, in tul, kot trabantinja, Febe;
Bilo boginje nikdar v višavah Menalskih ni take.
Vendar vsa sreča zbeži, usoda je vsaka minljiva!
Solnčna vprega je šla čez poldne v prostorih obnebja,
Ko je stopila v gozd, kateri ni še bil osekán.
Sprožila naglo je lok, iz ramen pa tulec je snela,
Leže zdajci na tla, ki bila so s travo nastlana,
S tilnikom krila je tul poslikan za časa počitka.
Jupiter trudno videč brez vsakega varstva nadzorstva,
Takrat on reče, veli, soproga mi hoda ne najde;
Ako sled tudi dobi, bo klicanje nje neizdatno!
On se pokaže sedaj v podobi in noši Dijane:
Deva si spremstva, veli, ti mojega res spremljevalka,
Kje si uprizorila lov? Iz trate osupla se vzdigne,
Tebi vladarka, pozdrav, udani poklon ti izjavim!
Saj te jaz čislam, še bolj kot Jupitra tudi se čuje!

S smehom jo sliši vesel, s poljubi obsiplje jo tiho,
Ne po navadi devic, občutno ne pa poželjivo.
Pripoveduje kako in v kakem lesovju je bila;
Kako je lovila zveri, zadržuje jo sila nevidna;
Se posvetuje takoj, bori in vojskuje se krepko,
Kot dopusté ji moči devici prekrasni in mladi.
Ko bi Saturna ti hči vse zrla bi bila brdkejša,
Sicer se krepko bori, katera pa žena zamore,
Jupitru, kateri bogov bi uspešno v bran se postavil.
Prav zmagoslavno pa zdaj gre Jupiter v etra višine,
Ona sovraži ta kraj, grmovje, skalovje, gozdovje.
Skoro stopivši ne ve, kje tul je, kje puščice brze,
Kje na vejovju se lok nahaja, osupla pozabi
Diktema bliža se glej, je v spremstvu veselega zbora,
Ravno čez Menal nazaj, ponosna je lovskih uspehov,
Ko jo zagleda, veli, poklicana se obtavlja;
Kak se Kalisto boji, misleč da je Jupiter v devi.
Ko spremljevalke pa uzre, ji Nimfe, se brž potolaži,
Vidi, da ni tu prevar; ter vstopi u vrsto sovrstnic.
Kak jej je vendar težko, z obličjem da zla ne raz-
[krinka!]

Komaj od tal že pogled dviguje, ne gre ko navadno,
Prva s krdela naprej ob strani boginje mogočna.
Ona ves čas le molči; zalije ji sram rudečica.
Ko bi device ne bila spoznala Dijana po znakih
Tisoč bi krivdo takoj; saj Nimfe jo vendar spoznajo.
Hitro gromovnika glej, občuti soproga razmerja,
Toda odloži za čas ugodnejši vse maščevanje,
V kratkem je zginil že rok; dobi tekmovalka Arkada,
To je Junoni srečé užalilo strašno prebridko.
Polna poguma ga zre in gleda rojenca srdito.
Tega, prešestnica, de, je manjkalo tebi po vrhu,
Da si dobila še sad, užaljenje bilo je strašno.
Rojstvo rojenca v nečast soprogu je mojemu vedno!
Boš pokorila to zlo! Predrzo pohabila bom ti
Stas, ker mi ugajaš tako ti sebi in mojemu možu
Zgrabi za čelo, za čop, jo vrže z obličjem na zemljo.
Vzdigne ponižno roke, skrivijo se v krempljate tace;

Rabi namesto jih nog, a z žrelom široko odprtim
Bil je pohabljen obraz, katerega čislal je Jupiter.
Ganile da ne srca bi prošnje nje ali besede,
Vzame ji končno dar govora, le srda nevolja
Glas, ki je poln pretil, se čuje hrščati iz grla.
Ki oznanuje le bôl, potrto njo bridko usoda,
K nebu in k zvezdam roke kot bile so zdajci, dvi-
[guje

Jupitra zvati ne sme nehvaležnega, v mislih le misli.
V gozdu samotnem večkrat počivati več si ne upa.
Bliža se hiši, kjer dom imela nekoč je in njive
Lastne! Podijo zdaj psi po strmih jo skalah, poklinah!
Čestokrat plaha beži, prej lovka, boji se zdaj lovcev.
Češče, ko vidi zveri, se skriva, pozabi še sebe;
In pred medvedom drhti, medvedinja sama potrta.
Plaha boječ se volkov, če volk je bil tudi nje oče.
Arkas prikaže se sin, a pónal likanske majke,
Skoro več ni, ker je bil odsoten let celih petnajst
Ko je zverino lovil, izgrabil si je dol v pozorišče,
S prejo opasan v vozlih prehodi vse gozde eriman-
[tiske

Mati zapazi to brž. Ko ona Arkada zagleda,
Vtihnje in brž postoji, spoznavši ga njemu enači.
Oni se ustraši, drhti. Spoznal je ni, njega ko gleda,
Venomer ima oči obrnjene samo v njega.
Ko ga pozivlja, naj k nji približa se, hoče že v prsa
Smrti zadati ji strel, a vsegamogočni jo brani;
Njo in umora zločin; v viharju jo vzdigne v ozračje
Tja jo pripne na nebó, kjer zvezda blesteča postane.
V srdi se Juno napne, ko zre tekmovalko na nebú
Se lesketati, brž gre k Oceanu, in k Tetidi sivi
V strašno globino morjá, od tam so bogove ganili.
Zdajci o vzrokih poti izprašana da pojasnila.
Vi me vprašate, kaj sem došla iz etera stolov,
Sama kraljica bogov? Namesto pa mene že druga,
Vlada v nebesih! Jaz bom lažnjivka naj zvana če ne bi
Videli mojo bridkost na nebu v zvezdnih sijajih,
Kadar temota ves svet pokrije, prizor označuje,

Bôl moj tam konec osi, ob robu tečaja, kjer vije
 V kratkem prostoru se okrog zunanji najzadnji okoli.
 Kaj je še, da se boje užaliti June potrte,
 Ter se pred jezo tresô, užaljenke, ktera koristi.
 Moja neskončna je moč, velike reči sem storila!
 Nisem hotela, da bo kak človek boginja, je zdajci!
 Strogo kaznujem zločin, jaz temeljev višjih uplivov.
 Kazni zločincem delim, z velikim uplivom mu danim!
 Naj se povrne ji stas, oblika živali naj zgine;
 Inaha, hčerki storil Fronidi iz Arga tako je.
 Zvezdo, katera stoji na nebu v plačilo pohote,
 Zzene, da v valih morja vlačuga ne najde kopeli.
 Hitro boginje morja pritrdijo ubogljivo ukrepi,
 Hčerka Saturna zbeži v vozičku tja v modro ozračje.

Iô-Arg-Sirinks.

Tamkaj v Tesaliji gaj obdan je od gozdov prav strmih.
 Tempej se zove ta dol, po katerem s penečimi vali
 Penej se vije krasno, iz Pinda vznožja izvira,
 Vodopad tvori strašan, puh švrka iz vodnih soparov.
 Vrhe dreves on škropi z bučanjem, bobnenjem, šume-
 njem.

Daleč prestrašno doni, omami daljavo okoli,
 Tukaj je sedež in dom dvorane boga so vodovja,
 V jami skaline sedi in daje valovom postave.
 Kraja vodovje drvi tja, zbira se v vednemu dvomu
 Li naj tolažbo deli, očetu, li srečno voščilo,
 Sperk, ki s topoli obdan, Epinej nemirni Apida,
 Dalje še krotki Amirz in Eas in drugi bogovi.
 Rek, ko jim truden je tek od blodenj se v morje
 [izteka.

Inah zgrešil pa je sam, globoko v strugi je skriti,
 Ubogi je, s solzami val rosi in žaluje po hčerki,
 Je, kot zgubljeni. Ne ve, li živa se zdaj še nahaja;
 Ali že v senco je šla, nikjer jo dobiti ne more,
 Mislj da ni več nikjer, boji se najhujših posledic.
 Jupiter zrl je še, vračajoče od reke ji reče:

„Deva, ki vredna zeló si Jupitra in boš osrečila,
S svojo ljubeznjo koga, le pridi, te prosim, v senco
Gaja, ki res je krasan.“ Odkáže ji senčnati prostor,
Solčni so žarki takrat, pripekali ravno opoldné.
„Ako se sama bojiš ti iti v šotore živalske
Pelje te lahko kak bog tja v gaja skrivnostno te-
[moto

Ne kak od nižjih bogov, ki nahajajo zadnjih se vrstah,
Ampak ki žrelo drži, neba sam u roki mogočni,
On, ki pošilja vsak blisk, z nébesnih višin na vse kraje.
Vendar ne ubeži! Zbeži. Že Lerna zapušča liváde,
Pašnike, polja in plan Lirkeje, ki broj ima drevja,
Ko že zagrnil je bog, vse trate okoli s temoto,
S temnim oblakom in beg zadržal je njo sramotivši.
Juno pogleda tedaj na kraje in čudom se čudi,
Megle, da uničile noč temotno so v solnčnem sijaju:
Tudi zapazi takoj, da megla od reke ne pride,
Niti od puhov zemljé, iz močvirjev li drugih uzrokov
Kje se nahaja nje mož, gledaje okrog razmišlja.
Znano ji bilo je zlo, nezvestneža česče zasači.
Ko ga v nebesih ne uzré, de ja: „Li se varam jaz
[morda

Ali sem varana,“ brž iz vetra višin se na zemljo,
Hitro spusti in sprši, vso meglo z besedo narazen.
Slutil soprog je obisk, zato inahivisko devo
Jupiter brž spremeni v podobo prav belkaste krave.
Tudi kot krava krasná je. Nehote najde jo Juno,
Kravi podobe krasno in vpraša navidezno dalje,
Komu pristuje? Od kod je prišla? iz črede katere?!
Jupiter laže in dé, iz zemlje je prišla kar sama,
S tem razgovor konča in prikladno kakemu lastniku
Juno Saturnija dé, podari jo meni v darilo
Kaj je storiti sedaj? Ljubimko izdati je strašno!
Ne je izdati še bolj sumljivo je in pa pereče.
Tukaj svetuje mu sram a tam odsvetuje ljubezen;
Zmagala sram je ljubav, a ko bi to skromno darilo
Sestri soprogi se brž odyrnilo, bi se ne zdelo,
Krava, da pravi ni dar, li krava ni prava veljavna.

Ko tekmovalko dobi, boginja še zdaj ne odneha,
Bati se, oh se boji le Jupitra, zraven pa plena,
Dokler jo Argu ne da Arestorja sinu v varstvo.
Glavo pa imel je Arg, z očmi tisočerimi obdano,
Dvoje imele pokoj so, druge svetijo na straži.
Kamorsekoli ozré, zagleda on vedno le Io:
Vidi le njo pred očmi, njo tudi obrnjen zagleda.
Pase naj hoče ves dan; ko skrije se solnce za gore,
Takrat jo zopet zapre, krog tilnika vez ji priveže.
Listje drevesno le je nesrečnica in pa zelišča
Grenka uživa, na tla se uleže, namesto v posteljo
Mehko zrahljano lepo in pije le kalno vodovje.
Ko bi proseče roke, hotela prot Argu vzdigniti
Nima nobenih več rok, da bi jih stegnila k Argu,
Ko vsiljuje se jok, rujojenje iz ust se le čuje
Vstraši se, bridko ihti, ko lastne začuje glasove.
Zdajci, ko pride na breg, kjer igre je večkrat igrala
Tjakaj na Inaha breg, ko novo rogovje zagleda,
V valih, se ustraši zeló, pred sabo osupla pobegne.
Nihče Najadov je več spoznati ne mora ne Inah
Vendar očetu sledi, sledi tudi ljubkim sesticam.
Šopek ji Inah poda, zelišč in natrgane trave,
Istega v gležnju drži, poljubi zdaj roko očeta,
A zadržuje ne solz, besede ko bi pa sledile,
Hotela bi res pomoči, ime in usoda bi izdala.
Toda namesto besed je črko v pesek vdolbila,
Ta mu odkrila takoj pretvorbo zdaj nje je telesa.
„Oh jaz nesrečnež!“ veli zdaj Inah, viseč ob rogovih
Krave tuleče zeló in beli vrat ji objame.
Klic on obnavlja „gorjé!“ „Moj otrok preljubi, te
[iščem
Bridko po tratah povsod sem, hčerka, te skrbno jaz
[iskal.“
Ko pa te nisem dobil, je bôl bil še manjši ko zdajci,
Kakor je isti sedaj, ko tebe, preblaga, sem našel.
Ti na vse to le molčiš in z mukanjem dajaš odgovor.
Vzdihi kipé iz srca mi, skrbeč sem za tvojo možitev,
Zeta najprvo želim od tebe, potem pa vnuka!

Zdajci od črede je mož določen ti, s čredo še sinko.
S smrtjo ne morem jaz bôl dokončati k nesreči ne-
[smrtni

Bog sem jaz; smrtna vrata zaprta nam iz večnosti
V zopetno večnost, le bôl, bridkosti, nadloge odpira.“
Ko je tako govoril, odstrani ga Arg mnogoooki.
Materi ukradeno hčer na pašnike druge odpelje;
Sam pa izbere si kraj na vrhu visokega hriba,
Tamkaj sedeči on zre na kraje različne okraja.
Jupiter mogel ni dlje več gledati Io bridkosti,
Lastnega sina pozval je, Plejada je tega rodila;
Njemu ukaže, veli, naj Arga zavravno ubije.
Peto s peruti utrdi, gorjačo v desnico vzame,
Trden klobuk ko pokrov, na glavo položi povrhu.
Ko je pa Jupitera sin vse to že poskrbel počasi,
Z dvora nebes izpusti na zemljo peruti, gorjačo
Vrže on mahoma v stran, le palico v rokah drži;
Hodi in goni pastir po pašah tja koze prignane,
Poje in piska glasno v piščalko prav spretno vrejeno.
Čarobno glas je donel, Junone čuvaju vsklikne:
„Arg ti, kdorkoli si, znaj, da lahko počivaš na skali
Malce vsaj tukaj z menoj; nikjer ne dobiš ti ugod-
[nejše

Paše za tvojo goved, pastirjem je senca prijetna.“
Sedel Atlanski bog (Merkur) je pri njemu v pogovorih
[raznih,

Prav razvedrilnih, je dan brž minil, s piščalko piskaje;
Hoče čuvaja oči za spanje vsposobiti sladko,
Oni protivi zaman zaspancu se, ki se mu sili,
Ko je omamljen že del oči, je čuječi še drugi.
Vpraša ga tudi, kakó pastirska piščalka se znajdla;
Smelo se pravi, trdi iznajdba, da je najnovejša.
Bog še navaja potem, a v hribih Arkadije samotne
Bila je Hamadrijad nonakriskih Nimfa sloveča;
Zvale so Nimfe Sirinko jo. Večkrat s satiri, bogovi
Šalila se je nalašč in burke je ž njimi gojila.
Skazala večkrat je čut Ortigje boginji je z lovom,
Dalje z devištvom, še prav imela je kakor Dijana.

Skoro na taki način se smatrala je kot Latonja
[Dijana),

Lok je imela z rogov, z zlatá je bil Dijani narejen.
Mamila vse je takó. Z hribov se vračaje Likeje,
Pana slučajno uzre; ta imel je venec krog glave,
S smrekovih bil je mladik in reče sledeče besede:
„Samo ostalo je to, navesti še vse govorjenje
Prošnje, da Nimfa boga je vse sramotila zadostno,
Da skoz puščave leteč je prišla do reke tekoče
Ladona, ki je peščen. Ko tek nje ovirajo vali,
Sestre proporsi valove, naj njo spremenijo s pretvorbo.
Pan, ko je iste lovil, misleč, da Siringo ugrabi, Nimfe.
V rokah ostal mu je trnek namesto cvetoče je
Ko pa zdihuje nek glas, začuli vetrovi so v trsju
Milodoneči šepet in tiho otožno šumenje,
Umetnost glasu je boga (Pana) očarala in razvedrila.
Vskliknil na to je še Pan: „Ta glas naj bo zveza med
[nama!“

Združenje ločja, mladik, ohranilo deve ime je.
Ko pa je hotel Merkur, povedati to, je opazil,
Veke da Arga je sen premagal in sladko zazibal;
Hitro on glas zadrži, omamljenje še utrjuje.
Č šibo čarovno oči dotakne se že onemoglih
In kimajočemu udar zdaj z mečem srpatim zadene
Tam, kjer se glava drži vratu. Krvavečega vrže
Zdajci s skaline navzdol, skalovje s krvjo poškopivši.
Tukaj samevaš ti Arg, počivaš, je luč ugasnila,
Ktera je tebi poysod svetila in druge temnila.
Juno sprejela te je, peruti je tica krasila,
Z dragimi biseri rep je zraven lepo okrasila.
Hitro vname srce nje, teče srdita ko besna
Strašni uprizori prizor očem in pa duši vlačuge
Blaznosti želo vsadi v nje prsa jo v beg zapodivši
Skozi vse kraje sveta zvršila je to maščevanje.
Nil ti ostal si še sam kot zadnji za strašne bridkosti,
Ko se pa tega dotakne, se zgrudi na tla, na kolena
Pade na bregu v znak, že tilnik drhteči dviguje
Kar še zamore stori, obraz proti nebu povzdigne.

Strašno zdihuje, ihti, mrmraje okara trdobo
Jupitra, konce trpljenja preseča. A oni ovije
Roke krog hrbta soproge, jo prosi to kazni skončati.
„Brzdaj v bodoče ti strah, nikdar ti ne bodem pov-
[zročil,“

Reče, „več teh bolečin.“ Za pričo pozivlja vodovje,
Sprava boginje skonča se, oha dobila je zopet.
Dlaka odpade ji proč, rogovi so manjši in manjši;
Skrči okrožje oči, še goltanec postal je človeški,
Ramena in pa roke pomlajene so in cvetoče;
Parklji se brž razdovje v petero razraščenih prstov.
Kravjih več nima sledov, le belkasto polt in obliko.
Nimfa zdaj v službi dveh nog je prav zadovoljna in
[varčna,

Vstane, zdaj se pa boji govoriti, da tulila ne bi.
Plaka, zdaj zopet prične govorjenje navadno človeško.
Zdajci je v časti bogov, obdaja jo truma velika,
Broj svečnikov stoji ji vedno ob strani u službi.

Evropa.

Ravno ozračje Merkur, mahaje s peruti premiri.
Jupiter kliče ga v stran, ljubezni vzroke skrivaje:
Mojih ukazov, ti sin, zvršitelj prezvesti on reče,
Brez mi odnora podaj, se doli v navadnem teku,
Kjer se vspenja nek kraj, gor k Maji v višine ne-
[besne.

Ta kot Sidonija slavi, ljudje ga tako imenujejo;
Tjakaj se naglo podaj, tam pase goveda se kralja,
V travi hribovja nekje, jo ženi do morja obalov.
Rekel je oni tako; goveda izgnana iz hribov.
Gre do puštnih bregov, kjer hčerka mogočnega
[kralja

Igre mladostne igra, obdana je v krogu dev tirških.
Saj se ne strinjata vkup, ne moreta bivati skupaj,
Vladanja vpliv in ljubav: zapušča on žezla veljavo,
Večnih mogočni vladar, troplamni žar v rokah drži,
Miglje njegov že ves svet, še zemlje osrče pretrša

Brž se ogrne grdo, pridruži govedi se, tuli,
Rasti prekrasnih zelišč prehodi vse trate livade.
Bele je barve kot sneg, kateri še ni bil pohojen,
Ni ga omečil še pih, kak južnega vetra ugodni,
Žilav imel je vrat, pod gibo viseče pa vime.
Malo rogovje je res, vpodobljeno spretnejše kakor
Umetne ga roke storé, da lepši je kakor vsak biser.
Čelo nikdar ne preti, ni strašno njegovo oko.
Šama milota obraz obdaja. Afenorja hčerka
Čudom se čudi strmi boječa se vsake dotike
S cvetkami skuša potem se bližati ustnim blestečim.
Rad ljubeznjivi je bog, za slast pa pohotnosti večje
Roko poljubi srečno, in komaj prenaša zavitek.
Zdaj jo pogleda leti po trati zeleni skakaje;
Belosneženo telo raztegne po morskemu pesku.
Mine polagoma strah, podari jej prsa, da pleska
Z roko deviško jih zdaj, potem pa ponudi rogove
Da jih ovenča, krasi. Že upa se deva uzorna,
Biku, če tudi nevešča, sedeti ponosno na hrbet.
Plazi tihotno se bog od kraja in suhih obalov,
Zmoči varljivi korak najprvo v sprednjih valovih;
Dalje in dalje potem, odnese svoj plen na sredino
Morja. V obupu le zre nazaj tja v bregove peščene,
Ima v desnici še rog, z levico drži se pa hrbita;
Krila vihrajo okrog, ko vetriček jih upogiblje.

Dafna.

Ljubil najprvo je Feb penejsko Dafno uzorno,
Bila Peneja je hči, evetoča še v dobi življenja,
Usoda ogrela ga ni, le jeza Kupide srdite
Delij Apolon, ponosen že prej vsled zmage nad kačo,
[je videl
Kak je tetivo napel in z lokom pomiril naravnost,
Kaj ti bo, deček, povej, koristilo močno orožje?
Mu osramočen veli, to prija le ramenom mojim,

Ranim vsako zverjad in zraven sovražnika smrtno,
Pitona sem jaz že k tlom potrl z številnimi streli.
Njega, ki podkev tišči s trebuhom prestrašnim stru-
[penim,

Baklja če tvoja ti plane, ljubezni prečutne vname,
Bodi mi skoro gotov brez slave to naše čutiti.
Venere sin pa veli: „Tvoj lok o ti Feb že zadene,
Moji pa tebe v stran; kot vse kar živi ti presežeš,
Ravno tako tvoja čast pred mojo na zemlji izgine.“
Amor zdaj reče in zrak s perutmi raztegnenmi bije,
Pride in brž obstoji, na glavi košati Parnasa,
Puščici vzame zdaj dve iz tula, ki bil je odložen.
Slični različnih stvari, ta zganja, ta vživa ljubezen.
Ta, ki jo vžiga, je zlat, blestečo ost ima in ostro,
Ta, ki podi jo, je top, le svinec pod cevko ima je.
Tega odposlal je bog penejski Nimfi mogočni,
Onega vrže skoz kost Apolonu v mozek notranji.
Eden zaljubi se brž, ljubimca ogiblje se drugi,
Samo lesovje in lov ter plen še odpade nje sreča.
Mnogi snubili so njo, mrzila je ona snubače,
Gozdov pustote prešla je plaho pred možem tarnaje.
Amor ne briga jo, Him in ne zaročitev katera.
Čestokrat oče je djal: „Vnuka otrok mi podeli.“
Krasni svoj mili obraz, rudečica ognja pobarva,
Zdajci okoli vratu očetu ovije se ljubko.
Oče podeli mi dar, devica ostati vse čase,
Reče Dijani nekoč, je Jupiter prošnjo uslišal.“
Ustregel je oni ji sploh, a tebi milina ovira
Željo spolniti, in stas krasan ti že to zabranjuje.
Ljubi iskreno jo Feb, združitev on z Dafno le hoče.
Kar pa on upa, želi, ga lastni orakelj le brani,
Kakor po žetvi sežge strnišče še tankaj po njivah,
Kakor plot vname požar, ko potnik se z bakljo pri-
[bliža,
Ali ob zoru jo v stran zavrže, ko več je ne rabi,
Ravno tako tudi bog vsplamtel je kot ogenj in pla-
[men,
Z upi srce si krepi, ljubezen goji on brezskrbno.

Nepočesane lase on gleda po zraku viseče,
Vsklika kak tvorili kras bi isti sčesani, vrejeni.
Vidi da njene oči kot zvezdice so lesketajoče,
Usta prekrasna on zre, pogled pa mu ne zadostuje.
Prste proslavlja, roke, nje ramena skrbno odkrita;
Skrito se lepši mu zdi kot vetra pih ona uteče.
Nič se ne zmeni, ihti, ta oni tekoči zakliče:
Nimfa penejska me čuj, ustavi se, prosim te uljudno!
Čakaj, božanka me, stoj! Pred volkom tak jagne po-
[begne,
Slično košuta beži pred levom, golobček pred orlom,
Vsi da sovragu uteko, sledim ti z vzroki ljubimstva.
Jaz sem nesrečen, gorje, da vendar ne padeš, ne raniš
Nog si skakaje čez trn, da bôli ne bom povzročitelj;
Kraj je osoren in pust, ne teci, ne leti tak naglo.
Jenjaj, te prosim lepo, odnehal bom tebe poditi!
Vprašaj najprvo, komu ugajaš! Jaz nisem iz hribov,
Tudi jaz nisem pastir, ki pase govedo in ovce.
Saj ti gotovo ne veš, pred kom ti podvižeš in tečeš,
Ravno zato pa bežiš. Deže'o jaz Delfijsko vladam,
Klar in pa Tened je moj in mesto Patare še glavno.
Jupiter me je rodil, kar bilo je, je in pa bode,
Jaz prerokujem, velim in strune zabrenkajo pešem.
Spretno zadene moj strel in spretnejše puščica ena,
Ktera v mirno sree mi rane, globoke, zadaja.
Znašel sem zdravljenja moč, svet zove me odrešenika
Ozdravljajočih zelišč, ubogajo mene uplivi.
Škoda, da vendar ljubav zelišče nikako ne zdravi,
Sredstva, katera vsem koristijo, mojstru ne hote.
Mnogo povedati če, a Dafna preplašna uteče,
Sredi pusti ga besed med govorom še nekončanim.
Brdka se čini mu zdaj, vetrovi so ude odkrili,
Veter zapihal je hud, vihrajo nje krila prekrasna
Ravno ob prsa, lasje šumljajo ob vetrčku zadaj,
Ljubkost, krasoto nje beg povečal je v meri obilni.
Dalje ni mogel zdaj več, nesmrtni mladenič prenašati,
Da ljubkoval bi zastonj, še huje spodbuja ga Amor.
Devi ljubljenki sledi, koraka, prav hitro stopaje;

Kakor bi gališki pes zagledal na prostem kje zajca,
 Oni podviže za plen, a ta nameruje rešitev,
 Vsaki trenutek se zdi, da njega doteče in zgrabi,
 Gobček steguje, moli, ko skokoma dirja in teče
 Drugi je v dvomih, da brž ga ujame in zgrabi prav
 [strastno,
 Skoro se zdi mu jetnik a uteče napadu poskočno.
 Taka sta deva in bog, ta v upu je, ona pa v strahu.
 Zasledovalec leti za njo, ima Amorja krila,
 Vedno hitreje on gre, tekmuje ne da si pokoja,
 Že plapolajoče lase čez tilnik viseče on piha.
 Zginjajo že ji moči, utrujena je kot od dela,
 Gleda tja v Peneja val, vsa plaha dolgega bega,
 Oče mi daj pomoči, če imaš božanske dotoke.
 Zemlja razkroji se tam, kjer tebi najbolj sem dopadla,
 Ali pretvori ta stas, užaljenje, ki povzročuje.
 Komaj molitev skonča, prešine otrpnenje ude,
 Prsa ovije brž lub, lasje spremenijo se v listje,
 Roke so kakor veje in noge so iz korenine.
 Vrh jej ogrne obraz ostane ji samo krasota.
 Ljubil pretvorjeni stas je Feb v obliki drevesa,
 Ko je za deblo prijel, z desnico občuti, da sree
 Ravno pod lubjem drhti, ko veje kot ude objame,
 Lesu poljube deli, a les pred poljubi se ngiblje.
 Bog pa na to ji deja: „Ker moja soproga ne moreš
 Biti, vsaj bodi drevo ti moje, na zemlji ovijaj
 Gošli, lase in pa tul, naj lovorji vedno krasijo!
 Vojvodom Rimskim boš lišp, ko bodo glasovi šumeli,
 Ko zmagošlavja se klic, razlegal nekoč bo okoli,
 Zrl bo vse kapitol, sprevoče in slavnosti razne;
 Ti pa kot zvesti čuvaj Augustinovih dvorov ostani
 Trdno pri vratih ko bran, hrast tam na sredi varuj.
 Kot je mladeniška glava z lasovjem mi vedno pre-
 [krasna,
 Stalno ti listnati kinč naj bude prečastno krasilo
 Plen tako je skončal, a lovor, ki ravno poganjal.
 Veje mladike je vrh ko glavo v zalvalo upogibal.

Piton.

Druge rodila stvari je zemlja v različnih oblikah,
Sama od sebe, ko žar je solnce ogrel tekočino
Ki je ostala ko sled in blato prevlažnih močvirjev,
Ko je napihnil pritisk vročine, že semena razna,
Začnejo kmalu iz tal poganjati kal plodonosno.
Kakor v osrčju so tlela, obliko različno dobijo.
Ravnotako je, ko Nil sedmeroiztočni zapustil
Njiv je obsežnih poplav in vali se uganejo v strugo,
Staro in blato potem žar solnce pekoči ogreje,
Kmetje tam najdejo broj različnih živali oraje.
Njive med temi vzró različne v prvotnih izvorih,
V hipu, ko ravno prično začenjati in se ploditi,
Mnoge v razvitku tedaj so udov in v istem telesu,
Najde se čestokrat del še pristno robate tvarine;
Kajti ko pravo že zmes vročina in vlaga topijo,
Splodijo se iz obeh tvarin, vse razvija se stvarno.
Voda če ogenj mrzi, gorkota vlažna vse uniči;
Mladi zalegi lepo ugodna je sloga razdružena.
Ko je s povodnijo že svet in z blatom ogrnjena
[zemlja,

Solnce pekoči žar, pih ozračja, ogreje tvarine;
Broj brezštevilihi stvari nastane v prvotnih oblikah,
Deloma jih obnovi še v novih prizorih različnih.
Sicer hotela ta ni, a tebe je Piton rodila
Novim ljudem si v strah, ti bila o kača izredna:
Tolik je bil tvoj obseg v prostoru hribovja obsežem,
Saj je Apolu do zdaj orožje do srn in jelenov,
Rabil edino, moril s puščicami tisoč in tisoč,
Ter jih preganjal, podil čez sivo skalovje hribovja.
Skoro nabasan že tul je spraznil vsled strelav obilnih,
Kri iz strupenih je ran kar curkoma lila okoli,
Čina da slavo pa čas uničiti ne bi vtegnil,
Brž tekmovala je tek za pitiske igre vpeljal,
Zvane so bile takó po imenu kače vstreljene.
Vsaki mladenič dobil je venec za zmagodobitje,
Hrastov v plačilo za boj s pestjo za letanje in vožnje.

Vencev iz bršljana takrat ni bilo v navadi. Apolon v Odlikovancev krasil je glave z različnimi venci. Raznih zelišč in dreves, spodbujal je s tem tekmovalce.

Vran in vrana (Koronis).

Želji bogovi morjá so vsi zadostili. Zdaj Juno čvrsto se vzdigne gor v zrak na vozu, katerega vlekli Pisani pavi seboj so, bili po smrti so Arga Pisani, kakor ti vran, dobil ki peruti si črne. Belkast si prej pa ti bil, bolj belkast kakor snežnike. Srebrnobel bil nekoč ta tič je in perje enako, Srebrnobelo tako enačil je belim golobom.

Grši ni bil ko gosi, ki z glasom čuječim so imele Braniti ves kapitol ko vodo ljubeči labudi. Jezik povzročil je zlo, po krivdi zgovornosti strastne Barvo je zgubil nekoč, postala je beli nasprotna. Lepše hemonijskih žen v Tesaliji pač se ne najde, Ko je Koronida, vzor je bila Larisank cvetočih. Tebi dopadla, o Feb, gotovo je toliko časa, Dokler jo dičil značaj, sramožljivosti je in čistosti. Toda Apolona tič zapazi prešestva nje hibo, Krivdo da skrito izvé takoj nesprosljivi znanilec Teče h gospodu naprej, obvesti da ga pravočasno. Sraka zgovorna sledi mu nagloma, da poizvedla Vse bi. Ko vzroke dozna, pritrdi in mu reče ginljivo: „Ne zaničuj ti svaril, po pravi ti poti ne hodiš, Kaj sem jaz bila nekoč, kaj zdaj sem postala, po-

[misli!] Sama zvestoba vzrok je moji sedanji nesreči. Erihtonja nekoč rojenca zaprla je Palaš, V iz bičja spleteni zaboj trem sestrām deviškim Ke- [kropa] Konečno to izroči s pogojem skrivnosti ne zreti. V listju topola košatega zrla sem njihvo namero, Kaj da z zakladom storé, katerega so v varstvo sprejele. Vročeno čuvali dve ste Pandrosa zraven še Herza; Toda Aglaura veli strahopetnima stvar to pogledat,

Vozle odveže z rokó in vidi otroka v zaboju,
 Zraven čepel je nek zmaj zaviti u krožec predolgi.
 Nujno vladarko o tem obvestila sem prav izvestno,
 Kmalu dobila plačilo ovadbe sem jaz, čuj sledeče.
 Ljubček Minerve nekoč sem zgubil jaz njeno ogrambo,
 Zdajci pognan sem v stran, za nočnimi tiči samevam.
 Moja usoda vzgled, svarilo bodrilno je ticam,
 Da ne podajo nikdar v nevarnosti se pogovorov.
 Neprostovoljno in ne brez ponudbe je mene izbrala,
 V svrhe ko lastnega ptiča. K Paladi ti zdi se lahko.
 Sam bož prepričal, če tudi srdita je, vendar ne boče
 Dejstev tajila nikdar. Rodil me je v fokinskem kroju
 Sam Koronej, jaz povem ti znano resnico in dejstvo.
 Bila kraljeva sem hči, snubili so mene snubači
 Razni, mogočni a stas povzročil je meni nesrečo.
 Ko sem na bregu morja sprehajala se prav počasno
 Kakor navadno, morja vladar me zagleda ob kraju,
 Hitro občuti ljubav. S prošnjani ko nič ne opravi,
 Niti z besedo priliznjeno, z raznimi sredstvi uporabil
 Silo je. Nago sledil mi. Zbežala sem breg zapustišči,
 Trudim se skoro zaman po mehke mu pesku bežati
 Vsa onemogla tedaj bogove, ljudi jaz pokličem,
 Nudijo da mi pomoč, a pilce umrjočih ni slišal,
 Deva devici pomoč, prinese in jo potolaži.
 Roke jaz dvignem v nebo, mi brž počrnijo peruti,
 Z ramen zaženem potem obleko, jo perje obrase.
 Krilo postalo takoj je iz perja zabodeno v kožo,
 Prsa ko naga z roko potipati hočem navadno,
 Vidim, da nimam več rok, ne prs več odkritih in
 [nagih.
 Hočem leteti, a nog ni pesek več držal ko preje.
 Trdno se vzdignem od tal, froleča po zraku v višinah,
 Dana Minervi tako Minervi sem za spremljevalko.
 Kaj mi koristi vse to, če sedež moj častni zasede,
 Če je Niktimena ptič postala vsled strašnih zločinov.
 Nisi li morda ti čul obveščen od koga slučajno,
 Da je očeta šotor Niktimena osramotila?
 Ona je sicer zdaj ptič, a v svesti si krivde prestrašne

Se le ogiblje sveta pogledov, svetlobe in skriva
V tmini sramoto in zlo z ozračja jo ptički podijo. "
Tak besediči naprej, a vran ji zdaj reče sledeče:
„Vsi opomini le zlo naj tebi donesejo hudo,
Kajti sovražim, mrzim jaz migleje plitve vsake
On ne prekine, poti Apolu gospodu naznani.
Lavorjev venec takoj odpade ljubečemu, ko je oznanil
Zlo in osupli zločin in bog je brž zgubil poglede,
Barvo in zraven še glas prijetni, ko srce vsled srda
Strašno goreče drhti, vzame navadno orožje,
Hitro zakrivljeni lok nategne, prevrta puščico
Prsa njej ktera večkrat sedela ob njega je strani.
Zdajci zadeto je strel prebodel, vzdihne globoko.
Naglo potegne ga iz prs. Telesa vse ude oblije
Kri prav rudeča. Veli zdaj ona. „Prav rada pokoro
Tebi opravi, o Feb, a prej poroditi, da umreva.
Dva in pa eden ukup. Življenje tako je prelila,
Smrti mrzloti teló prešine, ko dušo izdihne.
Pozno, prepozno drhti ljubeči vsled kazni prestrašne,
Samega sebe mrzi in čuti, da jezen postaja,
Tiča sovraži, ki zlo odkril mu je vzroke bridkosti,
Da jebridkostno začul, v to svrho sovraži puščico,
Roko in zraven še lok, da nmor se je kruti izvršil.
Mrtvo, objeti on če, uporablja vsa sredstva zdravilstva,
Vendar vse je zaman, usodi pomoč nakloniti.
Ko že gromado uzre, ki mrtve bo ude zažgala,
Zdihljej mu šine iz prs globokih, obličje nesmrtnih
Biti oblito ne sme s solzami. Tako kakor krava,
Ako teletu sesaleu ob desnem ušesu zdrobilo
Sence bi kladiya udar, medtem ko bi videla sama
Prsa ko jej poškropi z vonjavo, objame jo ljubko.
Zadnjo ji skaže še čast, katera takoj ji pristuje,
Topel nikakor ni Feb, da zarod njegov znameniti
Bi spremenil se v pepel, strga s plamenov zdaj sina.
Z mater naročja takoj ga vleče v duplino Kirona.
Vranu pa zdaj prepove med belimi ptiči živeti,
Kteri je čakal daril v pohvalo za prave ovadbe.

Aglaur.

Vzdigne visoko Merkur se gori v ozračje s peruti,
 Zrl po zraku frleč, na trate Munihje je vedno.
 Gledal Minerve je kraj in vrtov nasade Liceja.
 Nesle slučajno takrat, nedolžne device darila
 Glasom so starih navad v okinčanih koših na glavi
 Tja v okrašeni dvor Minerve Palade mogočne.
 Ko se je vračala, bog krilati jo urno zapazi,
 V teku naravnost naprej on noče, obrne se zopet,
 Kroži v krvini okrog. Saj ravno tako kakor sokol,
 Ptič najhitrejši ko užre ostrēja mesnine živali,
 Ki so namenjene v dar, boječ se duhovnikov zbranih
 Tam pri darniku krog se suče v krogu okoli.
 Ves je obupan in plah, ne upa več dalje frleti.
 Cilj on obkroži želja s peruti mahaje krog žrtev!
 Slično v atiski dvor Merkur jo ubere po zraku,
 Naglo in gibčno frli, prekroži ozračja višine.
 Kolikor Lucifer bolj, ko zvezde sveti se na nebu,
 Kolikor luna svetlejša je, kakor pa Lucifer svetli,
 Tak veličastneje bolj kot deve vse Hirza koraka
 Bila je kinč in ponos sprevoda prazničnega vsega
 In spremljevalka vsem. Vsled njune krásote osupne,
 Ustraši se Jupitra sin Merkur, ko je visel v zraku,
 Tlela v njem je ljubav, ko svinnee, katerega vrže
 Prača, prav hitro leti, ogreje se v zraku frleči,
 Ogenj potem zadobi v oblakih, ki ni bil mu lasten.
 Menja Merkur zdaj svoj tek. Z obnebjja na zemljo
 [poskoči;
 Nič se on ne spremeni, ker svest si je svoje lepote.
 Ako je tudi brez graje, poviša jo vendar še skrbno.
 Sčeše si gladko lasé, obleko iz plet si obleče;
 Krasno da žaneta lišp in zlatih veznin se opazi,
 Palico v desni drži, s katero priganjal, odganjal
 Spanje je. Ta se sveti, enako podplati na peti.
 Znotraj palača je tri prav skrite imela sobane;
 Slonokostenih je plošč in drugih habitih vse polno,
 Pandros je bival na desni, Aglaur pa na levi in Herza

V srednji je bivala ta. A tista, ki je stanovala
V levi, Merkurja prihod je prva zapazila hitro,
Upa si vprašati boga po imenu, po vzrokih prihoda,
Dal jej odgovor vnuk je Atlasa in pa Plepne:
„Jaz sem, ki nosim skoz zrak ukaze očeta. Moj oče
Jupiter sam je močan s prihodi nikakor ne varam,
Prosim, vstrajaj ti zvest, sestrice in mojemu rodu,
Strine mi ne zaničuj, imena, ki tebi pristuje.
Herza prihoda vzrok je mojega semkaj. Te prosim
Mojo srčno ljubav neguj. Z očmi ga pogleda Aglaur,
S katerimi zrla nekoč skrivnosti je skrite Minerve,
Hoče za usiugo zlata, zahteva obilno ga zdajci,
Zraven še hoče medtem domovje, da kmalu zapusti.
Bojna boginja pogled otožni obrne na Argla,
Vzdihne globoko težko iz srca, da prsa in zraven
Egis naŕ prsi drhti. Spominja se zlobno, da ista
Roka odkrila takrat skrivnost, ko je zrla potomea,
Sama rojenčka nekoč brez matere tu je povila,
Ljuba naj bode Bogu in ljuba sesticam preblagim?
Ker je v skoposti zlato potirjala, da bo bogata,
Hitro je tekla na dom Invidje zelo struponosen.
Dom njē v dolini, leži, nedostopen je solneu vetrovom,
Pust in mrzloten ta kraj je Orku zakrit nedostopen
Mili toploti, (vetrovom) temota tu vedno domuje pre-
[strašna.
Tjekaj, ko vojna boginja je došla, obstane pred hišo
Nimā prayice da šla v domovje bi, lahko potrka
S sulice ostjo na duri. Opró se vrata pretresena
Gleda kak gadje mesó Invidja uživa jedilo,
Njune pogube oči odvrne takoj od prizorov.
Ona se vzdigne takoj od zemlje, pustivši telesa,
Ko pa prekrasno boginjo z orožjem okinčano vidi,
Vzdihne potrta zelo, obličja poteze zgrbanči,
Vsa bledolična drhti, upadla suhotna telesna,
Križem gledaje le škili zobje kot rja so ji črni
Prsa pobarval ji žolč je, so skoro zeleno rumena.
Jezik strupen je in sem jih manjka izjemši če vsiljen
Javi se od bolečin, ki pridejo na pozorišče.

Manjka ji spanja, skrbi jo tarejo vedno čuječe;
Z mržnjo uspehe ljudi, motri jih nevoljna, jih prei-
[skuje.
Druge in sebe mrzi s tem kazen sam sebi nalaga;
Ako do nje tudi mržnjo imela je, reče Tritonija,
Vendar ji kratko tako jedernato; z uplivno besedo:
„Kekropa hčerko vsaj eno s svojim zadeni ti strupom.
To je potrebno, Aglaur, da boš ti zvan, brž ob-
[molke.
Naglo vstane od tal, uprč se na sulico, teče.
Grdo pogleda, uzré zdaj ona boginjo bežati,
Tiho medtem zamrmra potrta vsled spehov Minerve,
Paličo zgrabi, okrog je ovita s trnjem bodečim,
S črnim oblakom potem ogrne se, kamor pač stopi
Setve cvetoče nje hod pohodi, požge vsa zelišča,
Vrle najvišjih dreves polomi z okuženim pihom,
Narodom tankaj dele. A končno vendar zagleda
Tritonski dvor, ki blesti se, ker poln je zakladov,
[imetja;
Komaj že solze kroti, ne vidi povodov jokanja.
Hitro povelje zvrši, ko stopi v Kekropovo sobo
Hčerkinih prs so dotakne z roko umazano črno,
S trnjem bodečim, z britkostjo sreč je njeno napolné;
Ona ji vlije strupa v kosti in posamezne ude,
V pljuča, v osrčje ga vlije, strup vso telo ji okuži.
Da pa bridkosti vzrok ne vrine se v druge prostore,
Sestre predoči ji stas in zakonsko zvezo presrečno,
Blaženo njeno ljubav, boga v veličastni obliki
Zraven povekša vse to. Aglauro skriynostna bolezen
Muči, trpinči, strašno vzdihuje, ihti silovito
Dneve in cele noči. Najbolj siromašna tuguje
Vsa koperni vsled nadlog, topi se kot led tam na
[solnce.
Herze presrečne takoj, ogreje imetje jo živo
Kakor kak trnjevi grm če ogenj zakuri se v sredi
Isti se s plamom ne izge, a tli le počasi v pepelu.
Umreti hotela je večkrat, da bi ne zrla okolnosti;
Čestokrat kakor zločin to hoče očetu odkriti.

Konečno vsede na prag se, da bi boga odslovila,
Ko bo prihajal v njen dom, a ko se ji le prikupuje.
Z milo besedo sladko mu reče odločno. Poslušaj!

Jenjaj od tukaj ne igrem, dokler ne odstranim te
[resno.]

Ta naj pogodba velja, je rekel junak eileniški.

S palico vrata odpre, ko ista če vstati, upogniti.

Ude, otrpne vsak člen, ki gibčen je in se vpogiblje,

Trudi, bori se z močjo, da vzdigne po konci telo;

Kite in žile kolens so trde, otrpnjene čisto.

Neka mrzlota telo prešine in nohti zbledijo,

Žile vsled izgube krvi otrpnejo in se vtrdijo,

Kakor je rakovi bol, ki zdrave vse ude okuži,

Pešati kmalu začno, bolehati dalje vseskozi.

Ravno tako do srea in v prsa prodira mrzlota

Kjer so življenja snovi in dihanja toki spojeni.

Upala ni se na klan z ugovori in z besedilom.

Ko bi poskušala glas, odmeva poti bi ne našel.

Kamen postal ji je vrat; usta enako so kamen;

Vsa okamnela kot kip sedela je tamkaj potrta;

Kip kameniti ni bel, mišljenje ga je očrnilo.

Ociroe.

Kiron premodri Centaur je Delija rod in Korone

Sam prav veselo vzgojil, zato je prevzeten vsled

[službe.]

Glejte že Kirona hči, se bliža, rumeno lasovje

Z glave na rame visi, ji kinč lepotičje je deve.

Hčerko to njemu nekoč je Nimfa Kariklo rodila,

Ravno ob strugi deročega toka, jo zvavši, Ociroe.

Njej pa ni bilo dovolj, umetnosti znati očeta,

Skrito usodo večkrat opela je divno skrivnostno.

Ko jo vznemiri nek srd in prerokovanja občutnost,

Vname jo bitje božansko, ki bila je v srcu globoko,

Gleda otroka in de: Rešitelj ti zemlje nevojne,

Vsklikne le rasti otrok! Ljudje umrjoči ti hvalobne

Bodo dajali vsakrat; daš dušam pobeglim vrnitev!

Vendar tako kljubujoč bogovom, ne upaš storiti
 Vnovič, ti brani nek plam pridedov iz vekov že
 Z Boga v mrliča bleliš in bog ti z mrliča postaneš;
 Dvakrat tako spremeni usoda se tvoja skrivnostno.
 Ti pa si oče, junak in nisi umirjočim podoben
 Ampak določen tako, da vekomaj, vekomaj trajáš
 Smrt pretrpeti želiš, ko kačina kri bolečine
 Strašne provzroči ti ranjene ude vse spraska
 Večnemu tebi je smrt hožanstvo določilo bridko
 Ločijo nitke ti tri sestrice, ki vladajo v krogu
 Eno usodi je še ostalo: Iz srea globine zdaj
 Vzdihtne, obličje rosé ji solze deróče po licah
 Moja usoda hiti pred mano, vsklikne potrta,
 Govor zastane zapre ji rabo še lastnega glasa!
 Že ne veljajo mi več umetnosti, ktere boginja
 Srd maščeevalni vzbudé! Bodočnosti, ko bi ne mislil!
 Že se razvija razum, človeški mi, vidim razločno!
 Vabi zelišče poljá me, polja naj plan prekoračim
 Mene vspodbuja pogum! Postanem že konj in pò
 Njemu soroden zakaj? Saj oče telo ima dvojno!
 Bridko tuguje tako, a sklep žalostnih otožen;
 Čuje se malo besed ne zde se to konja glasovi;
 Kot da pošnemal bi konj jih tak zarežgeče preglasno.

Leukotoe.

Sol je zapazil nekoč ljubimstvo Venere z Marsom.
 Bila je skrivna ljubav; kljub temu iztuhital je dejstvo.
 Njega je čin užalostil; soprogu in sinu Junone
 Brzo soproga zločin pové in še kraje navaja.
 Onému pade takoj, železo krvavo iz desnice,
 Iz jekla si brž oskrbi prav tanko verižico zalo.
 Mrežice tenke potem izpili prav drobno, umetno,
 Sprede predica nikdar, enakih nitek sukanih fino
 S tkanjem dehtečim tako arahna tramov ne prepreže.

Glavk in Scila.

Zdaj Nerejidov pusti Galateja yso družbo naenkrat;
Plavajo mimo okrog po morskih valovih tavaje.
Scila se vrne domov; ne upa več morskim valovom.
V vlažnem pesku valja, odkrita se trudna od hoda;
Skozi ožino voda samotno se zmuzne v kopeli,
Tukaj si zmoči telo in ude si čvrsti s krepilom,
Šnopje osušeno s tal dviguje se često vse velo.
Čujejo radi možje, od trudov počivajo radi,
Tam se nahajal je dol, nasajen s cipresami, jelkami,
Bil je Gargafija zvan, Dijani posvečen slovesno.
Gozdnata jama leži globoko v dola tišini,
Umetnost je ni okrasila, narava jo je upodobila.

Bat.

Delij je taval okrog v Elisú in po mesinskih
Tratah, iskaje živine, s kožuhom pastirskim ogrnjen.
V desni pa čvrsto držal gorjačo je oljkinó gozdno,
V levi pastirsko piščalko, cevi je ta sedem imela.
Misli ljubavne goječ, vedri se piščalko siringo,
Krave med tem, se trdi, zbežale so njemu v Piloko,
Polje. To videl je sin atlantiske Maje sloveče.
V gozdu jih skriva skrbno, ko spretnostjo jih je iz-
[vabil.

Za to tatvino ni znal pray nihče ko starček poznani,
Bival osamljen je tam, so Bata ga zvali sosedje.
V pašnikih gozdnih po tratah livadah je čuval boga-
[tega

Neleja čredo, čuvaj bil konjev je razne govede.
Tega boječ se, na stran pozove ga ter ga poprosi:
„Ako te vpraša kedo, si videl li čredo, zanikaj,
Da ne ovadiš me ti, za uslugo sprejmi to kravo
Belo, plemenov vzor. Podari mu jo prav z veseljem.“
Tujec odvrne potem: Le mirno odidi, ne boj se!
Kamen ovadil bi prej, ko jaz uprizorjeno ropstvo.
Kamen pokaže v znak, da hoče molčati previdno.

Toda navidezno gre, a vrne se zopet Merkurijs,
Jupitra slavljeni sin, podobo in glas spremenivši,
Reče: "Si videl li kmet ti morda živinčeta, ktera
Tukaj po poti hoditi, te prosim ne skrivaj tatvine,
Kravo ti brejo bom dal u plačilo za vsa pojasnila."
Starček v žadregi ko zdaj plačilo podvojeno vidi,
Reče: Za hribom dobiš ti čredo, za hribom je bila.
S smehom odvrne zdaj bog: Izdal si brezvestnež ti

Mene si meni izdal? Brž prsa zdajaleca pretvori
V kremen pretrdni, ostal znamec je, skušanca znači.

Variatio fortunae.

Omnia sunt hominum tenui pendentia filo,
Et subito casu, quae valere, ruunt.
Divitis audita est cui non opulentia Croesi?
Nempe tamen vitam captus ab hoste tulit.
Ille Syracosia modo formidatus in urbe
Vix humili duram reppulit arte famem.
Quid fuerat Magno mains? tamen ille rogavit
Submissa fugiens voce clientis opem.
Ille Iugurthino clarus Cimbroque triumpho,
Quo victrix totiens consule Roma fuit,
In caeno Marius iacuit cannaque palustri,
Pertulit et tanto multa pudenda viro.
Ludit in humanis divina potentia rebus,
Et certam praesens vix habet hora fidem.

Autobiographia.

(Glěj „Samoživljenjepis“ stran 153. prevoda).

Ille ego qui fuerim, tenerorum lusor amorum,
Quem legis, ut noris, accipe posteritas.
Sulmo mihi patria est, gelidis uberrimus undis,
Milia qui novies distat ab urbe decem.
Editus hic ego sum, nec non ut tempora noris.
Cum cecidit fato consul uterque pari;
Si quid id est, usque a proavis vetus ordinis heres,
Non modo fortunæ munere factus eques.
Nec stirps prima fui; genito sum fratre creatus,
Qui tribus ante quater mensibus ortus erat.
Lucifer amborum natalibus adfuit idem:
Una celebrata est per duo liba dies.
Haec est armiferae festis de quinque Minervae,
Quae fieri pugna prima cruenta solet.
Protinus excolimur teneri, curaque parentis
Imus ad insignes Urbis ab arte viros.
Frater ad eloquium viridi tendebat ab aevo,
Fortia verbosi natus ad arma fori.
At mihi iam puero caelestia sacra placebant,
Inque suum furtim Musa trahebat opus.
Saepe pater dixit: Studium quid inutile temptas?
Maeonides nullas ipse reliquit opes.
Motus eram dictis totoque Helicone relicto
Scribere temptabam verba soluta modis.
Sponte sua carmen numeros veniebat ad aptos,
Et quod temptabam scribere, versus erat.
Interea, tacito passu labentibus annis,
Liberior fratri sumpta mihiq; toga est,
Induiturque umeris cum lato purpura clavo,
Et studium nobis, quod fuit ante, manet.
Iamque decem vitae frater geminaverat annos,
Cum perit, et coepi parte carere mei.
Cepimus et tenerae primos aetatis honores,

Eque viris quondam pars tribus una fui.
 Curia restabat; clavi mensura coacta est:
 Manus erat nostris viribus illud onus.
 Nec patiens corpus, nec mens fuit apta labori,
 Sollicitaeque fugax ambitionis eram;
 Et petere Aoniae suadebant tuta sorores
 Otia, iudicio semper amata meo.
 Temporis illius colui fovique poetas,
 Quotque aderant vates, rebar adesse deos.
 Saepe suas volucres legit mihi grandior aevq,
 Quaeque nocet serpens, quae invat herba, Maecr,
 Saepe suos solitus recitare Propertius ignes
 Iure sodalicii, quo mihi iunctus erat.
 Ponticus heroo, Bassus quoque clarus iambis
 Dulcia convictus membra fuere mei.
 Et tenuit nostras numerosus Horatius aures,
 Dum ferit Ausonia carmina culta lyra.
 Vergilium vidi tantum; nec amara Tibullo
 Tempus amicitiae fata dedere meae.
 Succesor fuit hic tibi, Galle, Propertius illi,
 Quartus ab his serie temporis ipse fui.
 Utque ego maiores, sic me coluere minores,
 Notaque non tarde facta Thalia mea est.
 Carmina cum primum populo iuvenalia legi,
 Barba resecta mihi bisve semelve fuit.
 Moverat ingenium totam cantata per Urbem
 Nomine non vero dicta Corinna mihi.
 Multa quidem scripsi: sed quae vitiosa putavi eremavi,
 Emendaturis ignibus ipse dedi.
 Tunc quoque, cum fugerem, quaedam placitura
 Iratus studio carminibusque meis.
 Molle Cupidineis nec inexpugnabile telis
 Cor mihi, quodque levis causa moveret, erat.
 Cum tamen hic essem minimoque accenderer igni,
 Nomine sub nostro fabula nulla fuit.
 Paene mihi puero nec digna nec utilis uxor
 Est data, quae tempus per breve nupta fuit.
 Illi successit, quamvis sine crimino, coniunx,

Non tamen in nostro firma futura toro.
Ultima, quae mecum seros permansit in annos,
Sustinuit coniunx exsulis esse viri.
Filia me mea bis prima fecunda inventa,
Sed non ex uno coniuge, fecit avum.
Et iam complerat genitor sua fata novemque
Addiderat lustris altera lustra novem.
Non aliter flevi, quam me fleturus ademptum
Ille fuit. Matri proxima iusta tuli,
Felices ambo tempestivequae sepulti,
Ante diem poenae quod periere meae!
Me quoque felicem quod non viventibus illis
Sum miser et de me quod dolere nihil.
Si tamen exstinctis aliquid nisi nomina restant
Et gracilis struetos effugit umbra rogos,
Fama, parentales, si vos mea contigit, umbrae
Et sunt in Stygio crimina nostra foro.
Scite, precor, causam (nec vos mihi fallere fas est)
Errorem iussae, non scelus, esse fugae.
Mannibus hoc satis est. Ad vos, studiosa, revertor,
Pectora, quae vitae quaeritis acta meae,
Iam mihi canities, pulsus melioribus annis,
Venerat, antiquas miscueratque comas;
Postque meos ortus Pisaea vinctus oliva
Abstulerat decies praemia victor eques:
Cum maris Buxini positos ad laeva Tomitas
Quaerere me laesi principis ira iubet.
Causa meae cunctis nimium quoque nota ruinae
Indicio non est testificanda meo.
Quid referam comitumque nefas famulosque nocentes?
Ipsa multa tuli non leviora fuga.
Indigna a malis mens est succumbere seque
Praestitit invictam, viribus usa suis.
Oblitusque mei ductaeque per otia vitae,
Insolita cepi temporis arma manu;
Totque tuli terra casus pelagoque, quot inter
Occultum stellae conspicuumque polum.
Tacta mihi tandem longis erroribus acto

Iuncta pharetratis Sarmatis ora Getis.
 Hic ego finitimis quamvis circumsoner armis;
 Tristia, quo possum, carmine fata levo.
 Quod quamvis nemo est, cuius referatur ad aures;
 Sic tamen absumo decipioque diem.
 Ergo quod vivo durisque laboribus obsto;
 Nec me sollicitae taedia lucis habent,
 Gratia, Musa, tibi; nam tu solacia praebes.
 Tu cura requies, tu medicina venis.
 Tu dux et comes es, tu nos abducis ab Histros;
 In medioque mihi das Helicone locum;
 Tu mihi, quod rarum est, vivo sublime dedisti
 Nomen, ab exsequiis quod dare fama solet;
 Nec, qui detractat praesentia, Livor, iniquo
 Ullum de nostris dente momordit opus.
 Nam tulerint magnos cum saecula nostra poetas illis
 Non fuit ingenio fama maligna meo.
 Cumque ego praeponam multos mihi, non minor
 Dicor et in toto plurimus orbe legor.
 Siquid habent igitur vatium praesagia veris
 Protinus ut moriar, non ero, terra, tuus.
 Sive favore tui, sive hanc ego carmine famam
 Iure tibi grates, candide lector, ago.

KAZALO.

I. Ex Metamorphoseon libris.

Pretvorbe.

	Stran
Uvod	3
Stvarjenje. I. (5—88)	3
Stiri dobe svetov. I. (89—162)	5
Jupiter sklene pokončati človeški rod. I. (163—252)	8
Devkaljon in Pira. I. 253—415)	10
Faeton II. (1—332)	15
Kadm utemeljitelj Thebe. III. (1—130)	24
Pentej in Bak. III. 527—733)	28
Piram in Tizba. IV. (55—73, 76—166)	34
Perzej in Atlas. IV. (615—662)	37
Prozerpine rop. V. (385—415, 462—571)	39
Nijoba. VI. (146—224, 225—281, 283—293, II. 295—312)	44
Licijski kmetje in žabe. VI. 313—381)	48
Kuga na Egini. Mirmidoni. VII. 528—660)	50
Dedal in Ikar VIII. 183—235)	54
Kalidonski lov in Meleagarja smrt. VIII. 267—248)	55
Filemon in Baucis. VIII. (511—651, 655—724)	62
Orfej in Euridika. X. 1—77	65
Ciparis. X. 110—142)	68

	Stran
Orfeja smrt. XI. (1—70, 73—84)	69
Midas. XI. (85—145)	72
Cejks in Halcijone. XI. (474—748)	74
Alegorija Fame. XII. (39—63)	81
Ahil in Cikn. XII. (64—145)	82
Smrt Ahila. XII. (580—661)	84
Ajaks in Uliks. XIII. (1—56, 58—229, 231—294, 296—331, 333—378, 380—398)	85
Apoteoza Eneja. XIV. (581—608)	97
Romul in Herzilija. XIV. (772—851)	98
Nauki Pitagora. XV. (178—213)	100
Apoteoza Cezarja. XV. (746—870)	101
Epilog. Pesnik o delu. XV. (871—879)	105

Ex Fastorum libris.

Posvetitev Cezarju Germaniku. I. (1—10, 13—26)	106
Prvi januar I. (63—88)	107
Evander, Herkul in Kako I. (497—586)	107
Praznik miru I. (709—722)	110
Arijon. II. (83—118)	110
Pogin 306. Fabijev. II. (193—242)	111
Romul in Kvirin II. (475—512)	113
Terminalija. II. (639—684)	114
Osvojitev Gabije. II. (687—710)	115
Matronalija. III. (167—192, 195—230)	116
Ana Perena. III. (523—656, 661—674)	117
Liberalija. III. (725—790)	121
Quinquatrus maiores. III. (809—834)	123
Ludi cereales. (Žitne igre). IV. (393—416)	124

	Stran
Prozerpine rop. IV. (419—618)	125
Utemeljitev Rima, smrt Rema. IV. (809—860)	130
Dobre stare navade, šege, običaji. V. (57—72)	132
Merkurju. V. (663—692)	132
Jupiter Pistor. VI. (351—394)	133
Métel reši Paladij. VI. (419—454)	135
881	Antididographia

Ex Tristium libris.

Molitev. I. (1—70)	136
Slovo od Rima. I. 3.	138
Vihar I. 4.	141
Opravičenje. Predgovor k pretvorbam. I. 7.	142
Bolan in siromak. III. 3.	143
Svarilo. III. 4. (1—6, 8—14, 17—46)	145
Perili. III. 7.	147
Zima v Tomi. III. 10.	148
Ifigenija na Taurisu. IV. 4. (55—88)	151
Zadnji up. IV. 6.	151
Samoživljenjepis. IV. 10.	153
Žalostinke. V. 1.	154
Tolažba v pesništvu. V. 7.	159

Dodatek k pretvorbam.

Kalisto	161
Io-Arg-Sirinks	164
Europa	169
Dafna	170
Piton	174
Vran in vrana (Koronis)	175

Stran	Stran
178	Aglaour
181	Ocirooe
182	Leukotooe
183	Glavk in Scila
184	Bat
184	Variatio fortunae
185	Autobiographia

Ex Tristium libris	
186	Militiev. I. (1—70)
188	Slovo od Rima. I. 3.
141	Vihar I. 4.
142	Opraviljenje. Predgovor k prevorbanam. I. 7.
143	Bolan in siromak. III. 3.
144	Svarilo. III. 4. (1—8—11—17—18)
147	Perili. III. 7.
148	Nima v Togni. III. 10.
151	Išćenja na Taurisa. IV. 4. (65—88)
152	Nadaji up. IV. (89—99)
153	Samoučijenje. IV. 10. (100—109)
154	Žalostinke. V. 1.
155	Tolajša v pesništvi. V. 2.
Rimski in Krivski. II. (110—119)	
Dodatek k prevorbanam.	
161	Kalisto
164	Lo-Arg-Sirinka
165	Europa
170	Dana
171	Pion
172	Vran in vran (Kronis)

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COBISS

00000075717

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COBISS

00000075718

